MARY JAMES

Regrete chinuitoare

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română
de: FLORINA DRAGOMIR

Capitolul 1

Laurel oftă când o zări pe Sally, colega mai tânără, rezemată de uşa biroului, întrebând evident emoţionată:

- N-a ajuns încă?

Fără a-şi ridica privirea de la maşina de scris, Laurel răspunse, cătinând din cap în semn că nu:

- Sally, atunci când o să vină, n-o să fiu eu prima care o să afle, ci Francis. Iar domnul Marshall n-o să fie foarte încântat dacă o să te găsească din nou la mine în birou. Ştii foarte bine că se grăbeşte să obţină acele fotocopii.

- Sincer, n-ai nici măcar o fărâmă de romantism în tine, se plânse Sally ignorând avertismentul lui Laurel. Trebuie să primim vizita celui mai celebru scriitor contemporan de pe continent şi tu nu faci nimic altceva decât să te plângi de fotocopiile bătrânului Marsh. Nu eşti câtuşi de puţin încântată? L-am văzut aseară într-o emisiune la televizor. Este superb, nu-i aşa?

- Din punctul meu de vedere, domnul Graves este un simplu

potenţial client, replică Laurel. N-am citit nicio carte de-a sa şi nici nu l-am văzut niciodată.

- înseamnă că ai ratat două lucruri esenţiale pentru omenire, spuse Sally, adăugând cu entuziasm: nu crezi că bărbaţii bruneţi sunt mult mai atrăgători?

Sally se opri brusc când Laurel îşi ridică în cele din urmă privirea.

Deşi lucrase pentru Marshall and Marshall, Chartered Accountants, la fel de mult cum o făcuse şi ea, în ciuda tuturor întrebărilor, Sally ştia la fel de puţine astăzi despre această fată ciudată, ca şi în prima zi când Laurel preluase postul de secretară la firmă.

Laurel ar fi putut fi atrăgătoare, dacă şi-ar fi acordat mai multă atenţie, decise Sally. Singura rază de soare ce străbătea biroul descoperea nuanţe de roşu în părul ei strâns coc la spate.

Nu avea mai mult de douăzeci şi unu, douăzeci şi doi de ani, dar judecând după modul în care era îmbrăcată- costume demodate din stofa, bluze serioase şi pantofi care n-aveau nicio notă de delicateţe- oricine i-ar fi dat în jur de treizeci de ani.

Laurel nu se farda, iar Sally o invidia uneori pentru fineţea pielii ei. Nu vorbea niciodată despre familia ei sau despre orice n-avea legătură cu munca de la birou. Oare avea un iubit? se întrebă Sally, dar amintindu-şi conversaţiile care uneori deviau către băieţi sau sex, se îndoia de acest lucru. Sally avea impresia că dintr-un motiv

anume Laurel avea o problemă cu cei de sexul opus, dar nimic din comportamentul ei nu dădea de înţeles care ar fi fost adevăratul motiv.

Cu toate astea, Sally o plăcea pe Laurel. Era secretara cu cea mai mare vechime din firma de contabilitate şi de departe cea mai abordabilă. Deşi încerca să atingă perfecţiunea în munca sa, întotdeauna avea timp s-o ajute, atunci când i se strica xerox-ul, când venea poşta sau pur şi simplu la prepararea ceaiului. Laurel era foarte diferită de Frances, de la recepţie, care în mod normal ar fi trebuit să-i dea o mână de ajutor lui Sally. Dar numai Frances urma să aibă cel mai mare noroc din lume, gândindu-se la ceea ce tocmai îi spusese Laurel. Frances va fi prima care-l va vedea pe Jonathan Graves, când va sosi la întâlnirea cu domnul Marshall.

- Eşti sigură că nu eşti nici măcar un pic curioasă? o întrebă Sally din nou pe Laurel.

Laurel zâmbi uşor. Biata Sally, îi venea greu să creadă că Laurel nu-i împărtăşeşte deloc interesul pentru noul lor client.

Răceala îi acoperi zâmbetul. Niciun bărbat nu-i stârnise interesul. În preajma lor Laurel era distantă, iar în cazul în care unul dintre ei părea interesat de ea, adopta o atitudine de teamă şi respingere. Era ca un reflex înrădăcinat atât de adânc, încât uneori nici nu mai era conştientă de gesturile proprii.

Existase ceva în trecut, dar trăise atâta timp ascunsă

într-o cuşcă, încât devenise inconştientă de comportamentul său. Pentru Laurel, sexul masculin devenise o clasă necunoscută, nepământeană. La mănăstirea unde fusese trimisă după...după ce se trezise singură pe lume... Iniţial a fost trimisă la o casă de refacere, dar coşmarurile ei, refuzul de a se împrieteni cu tineri de vârsta ei, i-au determinat s-o trimită la mănăstire.

Acolo a fost oarecum fericită, şi chiar se gândi să se călugărească

la un moment dat, dar maica stareţă o convinsese să se răzgândească, spunându-i că nu avea destulă experienţă de viaţă pentru a lua o asemenea decizie şi nici vocaţie pentru aşa ceva.

Bineînţeles că Laurel ştia că nu acestea sunt adevăratele motive pentru care a fost trimisă de acolo. Maica Stareţă încerca să fie drăguţă, prefăcându-se că Laurel nu era respinsă. Dar Laurel ştia că nu este aşa şi ştia şi de ce...

Degetele sale se mişcau cu repeziciune la maşina de scris, iar ochii săi căprui întunecaţi păreau să-şi amintească oroarea şi durerea. întregul trup începu să-i tremure, luptându-se împotriva bolnăvicioasei trădări ce urla în interiorul ei, împotriva amintirilor pe care jurase că nu le va uita niciodată.

- Laurel, te simţi bine?

Vocea îngrijorată a lui Sally îi întrerupse şirul gândurilor, alungând ameninţarea trecutului.

- Sunt bine, minţi ea sub privirea lui Sally. Ce spui de o ceaşcă de ceai?

Speriată de ce văzuse în ochii de obicei calmi şi blânzi ai colegei sale, Sally acceptă bucuroasă propunerea. Pentru o clipă i se păru că priveşte o străină, o altă Laurel care părea chinuită de ceva prea puternic pentru ea ca să poată înţelege.

Si-au băut ceaiul în liniştea obişnuită, fără prea multe confidenţe, şi fără să-şi dea seama trecuse de ora trei, iar

Sally se gândi că ratase întâlnirea cu Jonathan Graves, lucru confirmat de soneria telefonului de pe biroul lui Laurel.

- Domnul Marshall vrea să merg să iau notiţe, îi spuse lui Sally în timp ce îşi luă agenda şi câteva pixuri. Cred că o să dureze ceva,

aşa că o să iau tava cu ceai cu mine. Nu te superi dacă o să-ţi faci altul, nu-i aşa?

Marshall and Marshall era genul de firmă demodată, care încă mai aborda stilul curtenitor şi liniştit în tratarea clienţilor, majoritatea fiind persoane în vârstă. Pe Laurel n-o deranja asta, dar Sally nu făcea un secret din faptul că şi-ar fi dorit să lucreze într-o firmă modernă.

Laurel se privi în oglindă înainte să plece, examinându-şi cu atenţie cocul. Dar niciun fir nu ieşise din împletitura strânsă. Era o fiinţă aproape înfricoşător de slabă, iar pielea de natură celtică era o moştenire de la tatăl pe care nu-l cunoscuse. Mama sa îi spusese că fusese scoţian, un hoinar înnăscut şi că a murit în urma unei revolte din Hong Kong. Mama sa nu părea s-o fi minţit, iar Laurel bănuia că mariajul lor nu fusese tocmai fericit. Ceea ce îşi amintea era faptul că au fost doar ea împreună cu mama şi bunicii săi, locuind cu toţii în vechea casă din Hamstead. Fusese fericită în acele zile, fericită şi protejată. Avea şi un câine, un spaniel alb iar şcoala a făcut-o la ea în orăşel.

Dar apoi a murit mai întâi bunica, apoi bunicul, rămânând doar ea şi mama ei în imensa casă veche. Situaţia financiară le determinase să primească chiriaşi în gazdă...

Tava cu cănile de ceai începu să îi tremure, dar Laurel încercă din răsputeri să se adune. Ce se întâmpla oare cu ea? Nu exista cale de întoarcere şi ea ştia asta. Avea o mulţime de lucruri pentru care trebuia să fie

recunoscătoare; micul ei apartament din blocul liniştit, locuit în majoritate de bătrâni, maşina cu care călătorea prin ţară când avea puţin timp liber...

Dar acum era complet singură. Mama sa avusese întotdeauna probleme cu inima şi dup'.... după proces, n-a mai putut îndura ruşinea a ceea ce se întâmplase, stingându-se din viaţă, Laurel rămânând cu vina ce avea s-o urmărească toată viaţa. Nu de puţine ori şi-a dorit să fi murit ea nu mama ei, dar ar fi fost prea uşor. Soarta îi pregătise o altă pedeapsă...

Bătu la uşa biroului, apoi o deschise uşor. Domnul Marshall avea cel mai spaţios birou, fiind asociatul principal al firmei.

- Oh, Laurel, ne-ai adus şi ceai! Excelent!

Domnul Marshall îi zâmbi uşor, Laurel fiind cea mai bună secretară pe care o avusese vreodată- liniştită, responsabilă şi neaşteptat de eficientă. Cu toate că avusese câteva îndoieli când i se propusese ca secretară, în mai puţin de o lună îşi dăduse seama de excelenta achiziţie.

Laurel turnă ceaiul în ceşti, evitând privirea bărbatului care se afla în biroul şefului său, al cărui profil refuză să-l vadă, dar care îi studia apreciativ picioarele. îi stârni indignarea şi mai mult când presupusul client se aplecă spre podea pentru a lua câteva hârtii din servietă, dar Laurel ştia că ea este obiectul atenţiei lui, simţind cum furia ei creşte. Vocea ei deveni şi mai rece când îl întrebă

dacă preferă lapte sau lămâie în ceai.

El îşi ridică imediat capul întorcându-se spre ea, iar Laurel simţi cum sângele îi năvăleşte în obraji, cum un sunet ciudat îi ţiuie în urechi. Nu era posibil...dar se întâmpla... fiecare detaliu al acelei feţe îi era întipărit în minte. Nici într-un caz nu s-ar fi putut înşela sau să fi uitat.

Ca de departe îl auzi pe domnul Marshall rostindu-i numele şi găsi puterea să ofere ceaşca şi farfurioara acelui om, Jonathan Graves, dar pe care ea îl cunoştea ca fiind Oliver Savage. O recunoscuse şi el... Citi asta în ochii lui, înainte de a-şi putea ascunde şocul... Laurel se simţea oarecum bucuroasă că şi el fusese şocat. Probabil s-ar fi aşteptat ca ea să dispară pentru totdeauna din mintea lui după ce-i distrusese viaţa, lăsându-i impresia că moartea ar fi fost o eliberare îndurătoare în cazul ei.

-Ia loc, Laurel, îi spuse domnul Marshall, în timp ce ea îi întinse ceaşca. Domnul Graves sau domnul Savage, depinde de fiecare cum preferă să-l numească, a vrut să iei câteva notiţe din conversaţia noastră. După cum ştii, domnul Savage este scriitor, îi explică domnul Marshall. A fost plecat o perioadă în străinătate, lucrând sub numele de Jonathan Graves. Dar acum intenţionează să se stabilească aici şi doreşte sfaturi în ceea ce priveşte taxele şi impozitele.

Jonathan Graves şi Oliver Savage, unul şi acelaşi om. Oare ce fel de cărţi scria? Buzele lui Laurel se strâmbară într-un mod ciudat. Ar putea ghici... Probabil urmăreşte

aceeaşi linie de senzaţional pe care o adopta ca jurnalist. În general bărbaţilor le place să scrie lucruri interzise, cu condiţia să poată manipula mentalităţile oamenilor cu minciunile lor.

Doar voinţa şi puterea care o ajutaseră să supravieţuiască în ultimii şase ani au impulsionat-o să se aşeze şi să noteze câteva lucruri din discuţie. Cu toate că încercă să ascundă ceea ce simţea cu adevărat, era conştientă de fiecare nuanţă a vocii lui, de fiecare inflexiune.

Senzaţia bolnăvicioasă pe care o avusese când îl văzuse pe neaşteptate începu să dispară, lăsând în locul ei o teamă chinuitoare. Ce s-ar întâmpla oare dacă ar încerca să-i vorbească, să... Dar nu, n-ar suporta asta. Pe tot parcursul conversaţiei, pixul lui Laurel părea mereu ocupat să noteze, gândurile compleşind-o, năucind-o. îşi aşezase scaunul astfel încât să nu fie nevoită să-l privească. într-un moment de respiro, îşi ridică încet capul, descoperind şocată că şi el îi căuta privirea, ca şi cum ar fi vrut să pătrundă în mintea ei. întotdeauna îi inspirase frică, dar acum frica ei era mai mare, simţind cum o sufocă, cum îi pătrunde în fiecare fibră, făcându-i faţa palidă şi privirea tensionată.

Simţi o uşurare când domnul Marshall începu iar să vorbească, putând din nou să se ocupe de notiţe, încercând să alunge din minte imaginea lui. O imagine sexy, aşa cum Sally o numise cel puţin o dată, în

încercarea s-o convingă să-l privească măcar o dată. Poate dacă ar fi fost măcar puţin curioasă, s-ar fi putut pregăti câtuşi de puţin pentru această întâlnire, ar fi reuşit poate s-o evite.

Oliver Savage îşi mută genunchiul în câmpul ei vizual, iar Laurel simţi cum stomacul i se strânge şi scăpă pixul pe podea.

Se aplecară în acelaşi timp după el, şi pentru că braţul său era mai lung, ajunse primul, atingând mâna lui Laurel pentru o fracţiune de secundă. Dar ea se îndepărtă imediat, el putând citi cu ochii săi verzi, pătrunzători, groaza din ochii ei întunecaţi, înainte să i-l înapoieze.

Nu se schimbase, gândi Laurel scârbită, dacă nu devenise probabil mai puternic şi mai dominant. Ea îi simţise puterea încă de la început. O simţise şi se temea de ea, chiar înainte ca nervii ei să fie zdruncinaţi atât de rău, înainte ca el s-o fi prins în acel coşmar al întrebărilor la care o supusese. Întrebări care în cele din urmă au distrus-o şi i-au omorât mama, în timp ce el ...

Cu un efort imens, încercă să se detaşeze de gândurile din trecut, revenind în prezent. Şi până la urmă de ce să se fi schimbat? Şase ani în viaţa unui bărbat de douăzeci şi şapte de ani, nu înseamnă la fel cu şase ani din viaţa unei tinere de douăzeci şi unu, ani în care ea se dezvoltă şi înfloreşte, o experienţă unică. Dar Laurel nu simţise niciodată trecerea acestor ani. Acea perioadă pentru ea fusese nimicită şi îngropată. La cincisprezece ani, se

transformase dintr-un copil într-o femeie, o povară prea grea pentru ea.

Laurel nota mecanic cuvintele domnului Marshall. Sally se plângea întotdeauna că era plictisitor şi monoton să lucrezi aici, dar Laurel avea o altă părere. Pentru ea reprezenta securitate şi siguranţă, aşa cum îmbrăcămintea ei demodată denota acest lucru. Odată, la fel ca lui Sally, îi plăcuseră hainele drăguţe şi chiar machiajul. Dar toată feminitatea ei îngheţase şi nimic nu va reuşi să rupă această barieră.

Se bucură nespus când domnul Marshall îi spuse că putea să plece. În privirea lui Oliver Savage fusese ceva ciudat atunci când îl recunoscuse, o privire cercetătoare, întrebătoare, ce-i dădu impresia că lucrurile nu vor rămâne aşa. Poate că acum nu mai era reporter, dar era evident faptul că nu-şi pierduse instinctul de a vâna oameni, de a-i întreba şi a-i încolţi până când obţinea ceea ce urmărea, la fel cum făcuse cu ea... Dar nu va mai avea niciodată posibilitatea de a o intervieva din nou. O distrusese o dată şi femeia care se născuse din cenuşa-i proprie era impenetrabilă.

- Dumnezeule, nu arăţi prea bine, te simţi rău? o întrebă Sally când Laurel ajunse în sfârşit în birou.

Laurel dădu din cap în semn că nu, dar Sally continuă:

- Bine, acum, povesteşte-mi despre el. Este la fel de sexy în realitate, cum pare în poze?

- Nu l-am privit.

Sally se strâmbă, surprinsă foarte puţin de minciună. Si chiar minţea, pentru că-l privise, căutând pe faţa acelui bărbat o urmă de regret sau de compasiune, dar nu găsise nimic. Doar aroganţă masculină.

- Bănuiesc că vor mai rămâne ceva timp în birou, doar ştii cum e bătrânul Marshall. Ai avut multe de făcut?

- Doar câteva notiţe. Nu cred că o să mai dureze prea mult. în seara asta o să plec mai devreme, o anunţă Laurel, ascunzându-şi privirea astfel încât Sally nu ghici cât de spontană fusese această hotărâre. O să las notiţele pe birou, pentru că mă grăbesc.

- Bine, am înţeles mesajul, spuse Sally întorcându-se la biroul ei. Oricum, trebuie să verific poşta.

Imediat ce Sally plecă, Laurel se concentră asupra maşinii de scris, bucurându-se în linişte de intimitatea biroului său. Lucră cam o oră, respirând uşurată la gândul că întâlnirea din biroul şefului ei nu se terminase încă. Instinctul îi spunea să se îndepărteze cât mai urgent de birou, înainte ca Oliver Savage s-o poată găsi acolo. Savage - sălbatic - îi era numele şi sălbatic îi era şi caracterul, gândi Laurel. Comportamentul său brutal o distrusese o dată, dar nu-i va mai permite să facă acest lucru a doua oară.

Termină ultima frază de scris la maşină, când Sally dădu buzna înăuntru, cu părul ei cârlionţat şi o pată de cerneală pe unul din obraji.

- Slavă Domnului că n-ai plecat, exclamă ea. Laurel, iar

am probleme cu xerox-ul. Nemernicul iarăşi nu merge şi John Lever vrea o duzină de copii a unor documente înainte să plec. Vrea să le trimit cu poşta din seara asta...

-Vin imediat să arunc o privire.

Laurel ajunse la jumătatea holului când îşi aminti că uitase geanta în birou, aşa că vru să se întoarcă.

Dar Sally, impacientată, o prinse de mână:

-Vino mai repede, face pe nebunul cu mine, ştii cum e...

Lui Laurel i-a luat mai mult timp decât anticipase să găsească problema -o bucată de hârtie prinsă înăuntru. La insistenţele lui Sally, rămase acolo până când termină de făcut duzina de copii.

Ajunsă lângă uşa biroului său, lui Laurel i se păru ciudat să audă voci înăuntru, dar când se hotărî să se retragă, domnul Marshall deschise uşa şi o zări.

-Laurel, tocmai îi spuneam lui Oliver că nu-ţi stă în fire să pleci aşa de devreme. Ai terminat notiţele?

Laurel intră în birou, luă notele şi le înmână şefului, încercând pe cât posibil să evite figura bărbatului înalt din apropiere. Căutându-şi geanta, ceru permisiunea să plece.

Domnul Marshall părea de-a dreptul surprins de atitudinea secretarei lui perfecte. Telefonul sună şi înainte ca el să poată răspunde, Laurel ridică receptorul. Era doamna Marshall, iar şeful ei îşi ceru scuze faţă Oliver Savage, urmând să continue conversaţia telefonică la el în birou.

Laurel îşi luă imediat geanta, grăbindu-se către uşă, dar în mod inexplicabil Oliver Savage ajunse acolo înaintea ei, blocându-i calea.

- Laurel...tu eşti, nu-i aşa?

Ochii lui o ţintuiau, incapabilă să infirme răspundă.

- Vreau să vorbesc cu tine, continuă el. Te conduc acasă.

- Nu!

Cuvântul ţâşni de pe buzele ei, ochii mărindu-i-se pe faţa palidă.

însă ochii lui verzi se îngustară, analizând-o din cap până în picioare, nelăsând nimic să-i scape. Ca şi cum cineva ar fi evadat din coşmarurile ei, Laurel îi văzu mâna îndreptându-se către ea, atingându-i faţa. Ea se retrase imediat, fără să înţeleagă gestul lui.

- Ai o pată pe faţă...cerneală...

- Este de la copiator, eu...

Trebuie să plec de aici, ţipa sălbatic ceva în ea, dar îşi controlă impulsul de a fugi. îşi învăţase deja lecţia şi anume că panica şi ţipetele nu duc la nimic.

- Laurel? Modul cald şi tandru cum îi rosti numele îi făcu rău. La fel făcuse şi înainte...înainte...

- Trebuie să-ţi vorbesc...

- Nu!

Cuvântul sună asemenea unui ţipăt de durere al unui animal.

Dar apăru domnul Marshall, moment în care Laurel ieşi

afară, auzind îngrozită:

- Ne scuzaţi domnule Marshall, dar ne grăbim, i-am promis secretarei dumneavoastră să-i dau o mână de ajutor. Se pare că are o întâlnire foarte importantă în seara asta.

Domnul Marshall aprobă uimit, ca şi cum nu şi-ar fi imaginat că ea ar fi putut avea o altă viaţă în afara firmei. Îl auzi pe Oliver Savage murmurând ceva despre păstrarea legăturii, apoi îi simţi strânsoarea braţului şi văzu uimirea de pe feţele fetelor de la recepţie în timp ce ieşeau afară în după-amiaza de toamnă târzie.

Ajunsă afară, Laurel încercă să se elibereze, furia colorându-i obrajii palizi.

- Ce încerci să faci? îl întrebă ea furioasă. N-am nicio intenţie să te urmez sau să-ţi vorbesc.

- Ei bine, cel puţin ai evoluat de la privirea rece şi ameninţătoare pe care mi-ai aruncat-o în birou. Este o eliberare să ştiu că nu eşti complet inumană, Laurel.

- Serios? Cotul ei era prins de mâna lui liberă, iar atingerea lui o şocă profund. Niciun bărbat n-o mai atinse de când... de când...

- Nu mă atinge! rosti printre dinţi.

- Nu-ţi place să fii atinsă, nu-i aşa, Laurel? întrebă el accentuând cuvintele şi citindu-i răspunsul pe faţa speriată. Doamne! De cinci ani de zile te caut, ştiai? Expresia ei înlemnită părea să îl ţină departe şi pentru moment se simţi triumfătoare pentru că el nu-şi găsea cuvintele. El, care fusese întotdeauna atât de inteligent şi

ştia să folosească atât de bine fiecare cuvânt, cuvinte cu care a distrus-o.

- Laurel, trebuie să vorbim...

- Nu vreau să vorbesc cu tine!

Cineva dădu peste ei din întâmplare şi el îi dădu drumul. Doar atât a fost de-ajuns ca Laurel să poată fugi, amestecându-se în mulţime, aşteptându-se în orice moment s-o ajungă din urmă.

Zări un taxi liber şi se urcă fără să ezite În sfârşit, simţi distanţa dintre ea şi Oliver Savage.

Capitolul 2

Laurel nu se simţea în stare să mănânce, nu putea să bea nici măcar o cană cu ceai, ci doar mergea neliniştită prin apartamentul ei micuţ, până când va lua o hotărâre. Ca o somnambulă, merse în dormitor şi scoase din şifonier o cutie de carton. O primise la moartea mamei ei. în acea perioadă era la mănăstire, şi sora Theres vrusese să ardă cutia, dar cu ajutorul unui asistent reuşise s-o păstreze. Privise totul iar şi iar în primele luni, citind şi recitind până la epuizare.

Acum, avea să le privească din nou.

Mâinile îi tremurau, dar ridică mai întâi albumul, apoi articolele tăiate din ziare. Galbene şi şterse acum, erau aşezate în ordinea apariţiei lor. Inspirând adânc, Laurel citi primul articol.

“Tânără fată îşi acuză tatăl vitreg de viol” era titlul cutremurător. Alături era o fotografie ştearsă cu ea la cincisprezece ani, cu părul desfăcut şi nepieptănat lăsat pe spate. Rachel Hartford, asistenta socială care se ocupa de cazul ei, o ţinea de mână. Biata Rachel,
fusese atât de dezamăgită de rezultat, încât a demisionat.

Sub prima tăietură erau altele, cu poveşti inventate în urma spicuirilor reporterilor de la vecini. Apoi urma cazul de la tribunal. Laurel începu să tremure mai tare amintindu-şi toată povestea, cu articolele împrăştiate pe podea.

Fusese cea mai neîndurătoare experienţă din viaţa ei.

Rachel a fost deranjată când a auzit prima dată cine urma să fie avocatul apărării. El avea o reputaţie formidabilă şi era destul de scump. Niciunul dintre ei nu-şi imaginase de unde găsise tatăl ei vitreg bani pentru a-şi permite un avocat atât de costisitor. Astfel ajunse Laurel sfâşiată în bucăţi din iscusinţa avocatului în mâinile lui Oliver Savage, care o intervievă foarte abil. Atât de abil încât nu şi-a dat seama că este reporter decât după ce apăruse articolul. Iar el nu scria pentru presa de scandal; articolele lui aveau greutate şi ceea ce scrisese despre ea nu putea nici acum îndura.

Pentru binele ei, serviciile sociale au trimis-o la o casă de copii după apariţia acelui articol; mama sa era deja grav bolnavă, astfel încât nu mai putea avea grijă de ea.

Acum, privea bucăţile decupate din ziare, iar trecutul îşi făcea din nou loc în sufletul ei asemenea unei umbre întunecate.

- Nu te închide în tine, îi spusese psihanalistul care o văzuse la casa de copii. Încearcă să vorbeşti despre asta, încearcă să-ţi scoţi toate astea din minte.

Dar pentru că întotdeauna fusese o fire foarte sensibilă şi din cauza repulsiei şi urii adunate din cele întâmplate, s-a închis în sine, devenind rece şi suspicioasă.

Dacă ar fi ştiut măcar cine este Jonathan Graves, dar acum era prea târziu pentru a împiedica amintirile s-o chinuie, punând stăpânire pe mintea ei, forţând-o să-şi amintească...

Avea doar treisprezece ani când bunicii au murit, chiar în pragul adolescenţei. Pentru a acoperi neajunsurile familiei, mama ei s-a hotărât să primească chiriaşi în gazdă. Prima lor locatară a fost o profesoară. Laurel o plăcea. Preda la o şcoală de prestigiu şi lui Laurel îi plăcea să asculte tot ce-i povestea de acolo. Dar în cele din urmă doamna Sayer îşi găsise un alt post, astfel încât plecase, înlocuită de un bărbat pe care-l găsi într-o zi în bucătărie, la o ceaşcă de ceai cu mama sa.

Nu-l plăcuse din prima clipă, dar fusese nevoită în cele din urmă să-l accepte. Era un fel de vânzător, având ore ciudate de lucru. Simţi cum dorea să se impună şi o irita felul în care o privea pe mama ei, sau privirea lui aţintită asupra trupului ei de copil. Sensibilă, întotdeauna sistemul ei de apărare intervenea la contactul cu acel om. încercă de multe ori să-i vorbească mamei sale despre ce simţea, dar în ultimul timp se distanţaseră mult, iar mama ei părea să-l placă pe Bill Trenchard. îi surprindea din ce în ce mai apropiaţi în zilele când venea mai devreme de la şcoală, citind vinovăţie în ochii mamei şi satisfacţie în ai bărbatului.

Abia afla despre sex de la prietenele ei mai mari, dar n-avea nicio prietenă adevărată căreia i-ar fi putut dezvălui ce simţea. I se făcea greaţă de fiecare dată când el îi săruta mama.

Se rugase de foarte multe ori ca Bill Trenchard să plece, dar ca şi cum ar fi fost pedepsită pentru asta, mama

sa o anunţă că se vor căsători.

- Bill nu va fi niciodată tatăl meu, ţipă Laurel în momentul în care intră el furios pe uşă. Pentru un moment, avu impresia că o va lovi, atât de furios părea, sperând în continuare că mama ei se va răzgândi. Oare cum se putea căsători cu un asemenea om, cu un bărbat atât de respingător?

Se căsătoriră luna următoare, într-o ceremonie simplă. Bill îi alesese rochia lui Laurel, una foarte scurtă, mult mai scurtă decât purta fustele de obicei. Deşi avea doar paisprezece ani, avea picioare frumoase şi feminine, arătând uimitor de provocatoare în acea rochie, iar ea era conştientă de acest lucru.

După nuntă, nu plecară în luna de miere, dar aranjară ca Laurel să doarmă o noapte la vecini.

Când se întoarse acasă, Bill era singur în bucătărie. Se apropie de ea, simţindu-i din ce în ce mai aproape respiraţia neplăcută.

- Ei bine, acum că eşti fiica mea cea mică, ce spui dacă îi dai un sărut tatălui tău? Nu e nevoie să fii geloasă, poţi primi şi tu ce primeşte mama ta!

Laurel împietri, neavând puterea de a striga după ajutor. Nu suporta modul în care Bill o atingea, în care o privea, dar auzind vocea mamei sale, el o eliberă. În acea noapte, nu putuse să doarmă. Simţea nevoia să vorbească cu cineva, cineva în care să poată avea încredere.

Situaţii similare se mai întâmplară, doar atingeri, cel

puţin nu mai încercă s-o sărute. Laurel se gândea că dacă îi va spune tată, toate aceste lucruri neplăcute vor înceta, dar n-a fost aşa. Apoi el îşi pierdu slujba, la doar şase luni de căsătorie cu mama sa, iar serile în care venea beat acasă erau din ce în ce mai dese. Datoriile o făceau să pară pe mama ei mult mai în vârstă, agravându-i în acelaşi timp şi
boala.

Laurel încercă pe cât posibil să-l evite pe Bill Trenchard, cumpărându-şi chiar o încuietoare pentru uşa de la cameră.

împlini cincisprezece ani, ani la care orice fetiţă ar fi visat la o viaţă normală, dar acasă o aşteptau doar crizele violente al lui Bill şi mama care de cele mai multe ori stătea în pat. Cu toate astea, nu-i permitea lui Laurel să spună nimic rău despre cel care le făcea viaţa un calvar.

Profesoara de la şcoală îi descoperise câteva răni pe corp, dar ea minţi, spunând că erau de la o căzătură oarecare, deşi cei de la şcoală bănuiau că ceva nu era în regulă la ea acasă. Laurel n-ar fi fost primul copil victimă al violenţei în familie.

într-una din zile, nu-l găsi pe Bill acasă. Mama îi spusese că este plecat, aşa că profită de ocazie să facă un duş. Avea o oarecare reţinere, deoarece uşa de la baie nu se încuia niciodată. Când aproape să-şi termine baia Bill intră pe uşă. Ochii lui o măsurau lacom din cap până în picioare. Laurel vedea clar că băuse, aşa că încercă să

caute un prosop, dar în clipa următoare el trase prosopul de pe ea. Si astăzi îşi aducea perfect aminte toate acele cuvinte:

- Doar nu te ruşinezi de bătrânul tău tată, nu-i aşa, Laurel? Stii care e problema ta, fetiţo? Eşti la fel de frigidă ca maică-ta...

- Tu nu eşti tatăl meu!

Laurel rostise primele cuvinte care-i veniseră în minte, făcându-i-se scârbă de modul cum îi privea trupul gol. Era mai cumplit decât în cele mai urâte coşmaruri pe care le avusese...

- Crezi că eşti prea bună pentru mine, nu-i aşa? continuă el. La fel ca maică-ta! în curând ne vom convinge şi de asta. Nu vei mai fi
la fel de mândră după ce voi oferi plăcere corpului ăsta al tău...

- Nu te apropia de mine!

Dar el o luase deja în braţe şi o scoase de sub duş cu toată încercarea ei sălbatică de a se elibera.

- Sunt tatăl tău, fetiţo, spuse el furios. Şi o să faci aşa cum spun eu. În zilele noastre, taţii îşi bat copiii care nu-i ascultă. Doar nu vrei asta, Laurel?

O ţinea strâns cu o mână, iar cu cealaltă îşi scoase cureaua. Laurel era sigură că o va bate, la fel de sigură cum era şi de faptul că-i dorea corpul. Gândurile ei se învârteau într-un cerc groaznic, în timp ce trupul se lupta cu acel bărbat josnic. Ţipă cu disperare când mâinile îi

atinseră sânii, în timp ce el murmura cuvinte murdare, atingându-şi gura aspră de trupul ei. Laurel continuă să ţipe, chiar şi atunci când în furia lui o trânti ca pe o păpuşă de cârpe pe podeaua udă. Avea de gând s-o violeze, iar ea nu putea să facă nimic să împiedice acest lucru. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji, dar continuă să ţipe, deşi greutatea corpului lui simţea că o sufocă.

Însă imediat zări în uşă privirea îngrozită a mamei sale. Bill se ridică în picioare, dar pe ea o ţintuia pe podea frica şi ruşinea. Dar ceea ce o durea cel mai mult era privirea mamei sale, privire care-i spunea că orice s-ar fi întâmplat acolo era doar vina ei.

- Ea m-a provocat, Elaine, îl auzi pe Bill murmurând defensiv. N-am vrut să afli...dar întotdeauna mă hărţuia, era geloasă, îmi apărea în cale provocatoare. Ştii cum sunt adolescentele... înnebunite după sex... Nu m-am putut abţine, când m-a implorat...

Laurel vroia să ţipe şi acum, să-i spună adevărul mamei sale, dar nu se mai simţea în stare să-şi implore mama s-o creadă.

Nu dormi nici în acea noapte, tresărind la fiecare mişcare de pe hol, cu toate că uşa îi era încuiată. Plecă devreme la şcoală a doua zi, evitând să întâlnească pe cineva. Ultimele ore avea educaţia fizică, iar în vizită venise un inspector scolar. Vroia s-o vadă cum execută câteva exerciţii la aparate, dar Laurel nu vedea în el decât un bărbat, care o privea şi-i anihila ce mai rămase din

încrederea în sine. încercă să execute săritura la aparat, dar se împiedică şi dacă inspectorul n-o prindea, putea să se rănească destul de grav. Dar felul în care o atinse semăna foarte mult cu modul cum o făcuse Bill, şi, inconştient, începu să ţipe:

- Nu mă atinge! Nu mă atinge!

îşi reveni abia în biroul directoarei. Era împreună cu profesoara de sport, doamna Kellaway şi o domnişoară de la departamentul de servicii sociale, Rachel.

- Laurel, începu directoarea calm, nu fi speriată. Suntem aici ca să te ajutăm, ştii asta, draga mea. Doamna Kellaway mi-a spus că acum ceva timp în urmă aveai câteva răni pe corp. Si astăzi, când ai leşinat, am observat că aveai alte vânătăi la fel de serioase.

- Ceea ce încearcă domnişoara Laker să-ţi spună, o întrerupse asistenta socială, este faptul că noi credem că eşti abuzată sexual. Stiu că nu-ţi este uşor să vorbeşti despre asta, dar nu eşti prima fată căreia i se întâmplă, şi nici ultima. N-ai de ce să îţi fie frică, pentru că noi te vom ajuta. Stii că este ilegal să ai relaţii sexuale sub şaisprezece ani? Si este o prostie să te complici cu un nimeni. Ai un iubit, Laurel?

încercă să dea din cap, dar întreg corpul îi ardea de ruşine şi de vinovăţie. Cum ar fi putut ei s-o înţeleagă? Cum ar fi putut ei să ştie
ce simte şi cât de mult îşi urăşte corpul.

Urmă apoi examinarea de către infirmiera-şefă. I se

făcu şi mai rău, tremurând în continuare când fusese condusă înapoi în biroul directoarei după ce se termină examinarea.

- Infirmiera ne-a spus că eşti virgină, continuă Rachel. Dar tind să cred că ceea ce ţi se întâmplă este fără voia ta. Draga mea, noi încercăm să te ajutăm. Încearcă să ne povesteşti câte puţin...

Laurel era convinsă însă că nimeni n-o va crede, aşa cum o avertizase Bill.

Ca şi cum ar fi ştiut ce gândeşte, Rachel îi spuse blând:

- Ştim că ai un tată vitreg, Laurel! El a fost?

Îşi amintea cum începuse să plângă, dar Rachel o îmbrăţişă, reuşind să scoată de la ea întreaga poveste.

-Acum, ascultă-mă, îi spuse Rachel după ce termină de povestit. Nu trebuie să te învinovăţeşti pentru ce s-a întâmplat. Bărbaţii ca el ar trebui împuşcaţi... Pentru o perioadă, ar fi mai bine să pleci de acasă. Nu ca pedeapsă, ci ca să te protejăm.

- Dar mama...

- Nu-ţi face griji, o să-i explicăm noi totul.

Laurel nu mai spuse nimic, mulţumită că povestea asta avea să se termine în curând. Dar din nefericire, fusese doar începutul.

Capitolul 3

Departamentul de Servicii Sociale a repartizat-o la o familie adoptivă, iar faptul că vacanţa de vară tocmai începea o scutea de întrebările curioase ale colegilor.

Singura persoană care n-o vizitase era mama sa. Iar la insistenţele lui Laurel, Rachel îi spuse că nu se simte bine.

- încearcă să înţelegi că mama ta se simte vinovată pentru că i-a permis lui Bill să se comporte aşa. Deşi nu recunoaşte asta, ştie în adâncul inimii că nu eşti vinovată. Tu ştii că întotdeauna a fost o persoană slabă şi a avut mereu nevoie de cineva pe care să se sprijine.

Dar atunci şi ea avusese nevoie de sprijin, gândi Laurel şi singura fiinţă umană în care se putea încrede era ea însăşi.

Tot Rachel o anunţă că intentase proces de hărţuire sexuală împotriva lui Bill Trenchard. Lui Laurel îi fusese frică să povestească şi altcuiva ce se întâmplase, dar o plăcea pe Rachel şi credea în ea, sperând că adevărul va ieşi în sfârşit la iveală.

în aceleaşi zile povestea ei ajunse şi în ziare. Nu ştia cum, dar ajunsese. Cu toate că părinţii săi adoptivi au încercat să le ascundă de privirea ei, avocatul care venise s-o reprezinte considera că era mai bine să citească articolele. Tatăl său vitreg îşi angajase unul dintre cei mai buni avocaţi susţinând că ea fusese cea care-l provocase.

Rachel se îngrijora din ce în ce mai mult din cauza procesului. Stia că Laurel este o fată atrăgătoare şi că

Rowland Blandsh, avocatul lui Bill, va face tot posibilul să demonstreze că Laurel era vinovată. Avea încredere în Laurel, cu toate că aceasta se închidea din ce în ce mai mult în ea.

Sosi în sfârşit ziua procesului. Laurel îşi amintea foarte bine curtea tribunalului, mulţimea de reporteri, sala de judecată şi privirile reci ale judecătorilor. A povestit totul juraţilor, izbucnind în plâns de mai multe ori, doar Rachel fiind cea care o susţinuse moral din spate. A doua zi a procesului, avocatul tatălui său, la cererea judecătorului, îi spuse să-şi schimbe hainele largi cu cele ale unei adolescente obişnuite. Astfel, fusese îmbrăcată într-o fustă destul de scurtă şi cu un tricou ce-i scotea în evidenţă sânii. Aruncându-şi privirea în oglindă nici ea nu se putu recunoaşte.

- Priviţi-o, domnule judecător, începu avocatul lui Bill. Cu puţin machiaj şi aer adolescentin, orice bărbat poate fi învinovăţit că şi-ar pierde controlul, ceea ce s-a întâmplat şi clientului meu. Cu atât mai mult că nu este tatăl său adevărat are şi el dorinţe! Dorinţe pe care orice bărbat normal le poate simţi!

Continuă astfel, întrebare după întrebare, încât şi Laurel ajunse să creadă că de fapt ea era singura vinovată. Verdictul curţii fusese că Bill era vinovat, dar prin provocare, iar pentru binele ei, Laurel urma a fi trimisă într-o localitate îndepărtată de oraşul natal. Bill primi şase luni de închisoare... doar atât...

Despre mama sa nu mai auzise nimic, astfel că într-o zi, după ore, se hotărî să meargă acasă. O găsi singură, întinsă în pat, părând mult mai bătrână şi mai obosită. Când o zări pe Laurel, faţa îi păli şi îşi întoarse privirea

- Cum ai putut să te întorci după ce ai făcut? M-ai făcut de ruşine, spunând toate acele minciuni!

- Dar mamă, încercă Laurel să vorbească simţindu-şi gura uscată. Tu ştii doar...

- Tatăl tău vitreg are dreptate. Eşti o desfrânată, Laurel. Ai sângele tatălui tău...Nicio fată decentă n-ar fi visat să facă aşa ceva. De acum înainte, nu mai eşti fiica mea!

Laurel văzu pe pat toate decupajele din ziare şi simţi cum lumea toată se prăbuşeşte. Nu mai avea nimic de făcut decât să fugă .... Alergă până în stradă, oprindu-se printre maşini. Atunci, simţi cum nişte braţe puternice o trăgeau înapoi de la moarte. Furioasă, încercă să se elibereze, lovind cu pumnii, iar în cele din urmă, pe trotuar, el îi dădu drumul.

- Puteai să mori!

Asta şi vroiam! Cuvintele îi tremurau pe vârful limbii, dar rămăseseră acolo.

- Ce s-a întâmplat? continuă el.

Bărbatul privi de la ea spre casă, încruntându-se. Era înalt. Mult mai înalt ca Bill, brunet, cu părul ciufulit din cauza vântului. Brusc, Laurel îşi aminti corpul lui Bill, mâinile lui. Laurel se clătină dar el

o prinse.

- Te rog...mumură ea îndepărtându-se. Ochii lui verzi, întunecaţi, păreau s-o studieze atent.

- Locuieşti în zonă? întrebă el în timp ce o eliberă, iar ea se rezemă de maşina sport puternică, care abia acum îşi dădea seama că-i aparţinea.

- Nu! răspunse repede, fără să se gândească. Doar am vizitat pe cineva. Acum plec... acasă.

- Pot să te conduc?

Ciudat era faptul că acest bărbat nu reprezenta o ameninţare. Dădu din cap în semn că nu, căutând în buzunar biletul de autobuz, dar îşi aminti că-l lăsase în haina din casă. Dar nu s-ar mai fi întors pentru nimic în lume, după ce...

- Eşti sigură că nu vrei să te conduc acasă? Aş putea să ridic capota de la maşină şi să simţi briza în păr.

- Eu...

Ar fi trebuit să-i spună oare că-şi pierduse biletul? Dar dacă ar întreba-o de ce n-a împrumutat unul de la cei pe care-i vizitase? Până acasă erau câţiva kilometri buni şi plecase fără să spună.

-Bine, continuă ea, dacă nu te deranjez...

- Din contră, răspunse el.

Aşa cum îi spusese el, briza era plăcută. Conducea bine, dar nu se aştepta să oprească într-o porţiune pustie a drumului. Se panică imediat ce el se întoarse către ea. Părea să se fi schimbat într-un fel. Deşi la început îl

considerase drăguţ, acum faţa i se împietrise

- Tu eşti Laurel James, nu-i aşa? o întrebă el.

- Da, răspunse Laurel fără măcar să se gândească să mintă. Tu
cine eşti?

- Oliver Savage, răspunse el, dar numele nu-i spunea nimic.

- De unde ţi-ai dat seama cine sunt?

- Te-am recunoscut din poze. Ai fost să-ţi vezi mama, nu-i aşa?

- Da, mărturisi Laurel în timp ce simţi cum ochii i se umplu cu lacrimi, rostogolindu-se neajutorate pe obraji. Mă urăşte, continuă ea, cu durere şi disperare. Mi-a spus că e vina mea că...

- Si n-a fost?

Oliver Savage întinse braţul către scaunul ei, dar ea nu simţi nimic ameninţător în gestul lui.

- Nu ştiu, spuse ea exprimându-şi durerea în cuvinte. Ea spune că eu l-am încurajat, dar n-am făcut asta. Niciodată!

- Nici măcar puţin? Eşti o fată foarte atrăgătoare...şi foarte sexy, spuse el zâmbind. Sau mai bine zis ai fi fără hainele largi. Trebuie să-ţi fi dat seama că el te dorea, nu?

Laurel încuviinţă din cap. Simţea o anumită eliberare când vorbea cu acest străin şi pentru prima dată putea să vorbească cu uşurinţă, povestindu-i totul. O întrerupse o dată sau de două ori, punându-i întrebări, dar omul acesta îi inspira încrederea. Când termină de povestit, Laurel

plângea, dar el o luă uşor în braţe. Pentru prima dată, contactul cu o fiinţă umană i se părea confortabil. Furtuna emoţională o obosise, o copleşise.

- E mai bine acum? întrebă el. Eşti o persoană destul de puternică, ştiai asta? Apoi se întoarse către volan. Ar fi bine să te duc înapoi înainte să fiu acuzat de viol.

Cuvintele lui o şocară, amintindu-şi cât de puţin îl cunoştea pe acest om în care avusese încredere. Dar înainte ca el să o poată opri,
Laurel sări din maşină, alergând spre casă. Ceea ce o tulburase fusese zâmbetul lui ciudat.

Acasă o aştepta Rachel, care îi spuse că va fi transferată la o altă casă ...de copii, unde credea că se va acomoda mai bine.

Laurel îşi amintea că fusese un weekend plin, weekend în care îşi dăduse seama cine era cu adevărat Oliver Savage. Reporterul Oliver Savage publică articolul în care relata că-i luase personal un interviu, articol care îi distrusese reputaţia, care-i distruse viaţa:

“Oare orice tânără inocentă acceptă o plimbare cu un necunoscut în timpul căreia îl invită practic să se culce cu ea?” Şi articolul continua, dar Laurel nu putea să creadă ce citise. Îi explică lui Rachel adevărata întâmplare, cum Oliver Savage profitase de încrederea ei şi transformase totul într-o minciună.

Implicarea într-un viol era ca şi cum cineva ar arunca tot noroiul din lume în viaţa ta, se gândi Laurel în timp ce

strângea de pe jos articolele decupate. Imediat după proces mama sa murise, iar Bill Trenchard fusese ucis într-un accident de maşină, la câteva luni după ce fusese eliberat.

În timp, a învăţat să-şi îngroape trecutul astfel încât nimeni să nu-l descopere, până astăzi, când Oliver Savage apăruse din nou în viaţa ei, răscolindu-i trecutul, amintirile, dorindu-şi să stea de vorbă cu ea. De ce? Ca să poată scrie o continuare a articolului? Victimă a atacurilor sexuale, viaţa ei după şase ani? Ce vroia să mai afle, câţi bărbaţi au mai fost în viaţa ei? Ei bine, de data asta va fi foarte dezamăgit. De atunci n-a mai atins-o nimeni, n-a putut să lase pe nimeni să se apropie de trupul ei pătat de atingerile tatălui ei vitreg. Iar articolul lui Oliver Savage fusese cireaşa de pe tort. Luni întregi refuzase să vorbească cu cineva, iar acum, privind în urmă, îşi dădu seama cât de aproape fusese de nebunie. Dar totul era trecut, iar atâta timp cât nu va avea încredere în nimeni, va fi în siguranţă.

Amintindu-şi că mâine va fi sâmbătă, dormi surprinzător de bine în acea noapte, gândindu-se că va avea la dispoziţie un weekend întreg să-şi revină. Dimineaţă îşi urmă ritualul obişnuit, după care făcu o listă şi merse la cumpărături. Cititoare înrăită, trecu pe la librăria din colţ, iar vânzătoarea o recunoscu imediat

- De ce nu încercaţi şi asta? sugeră ea întinzându-i lui Laurel o carte. Când zări numele de Jonathan Graves pe

copertă, mâinile începură să-i tremure.

- Nu, nu cred că... începu ea, dar se răzgândi. Poate ar trebui măcar să încerce s-o citească. Poate aşa va afla mai multe despre bărbaţi, despre mentalitatea lor.

Ajunsă acasă, luă masa apoi se grăbi să deschidă cartea, cu toate că în sinea ei nu vroia să recunoască acest lucru. Ceea ce trebuia însă să recunoască, era faptul că era un scriitor excelent şi n-o surprinse să afle că povestea fusese inspirată din realitate. Acum înţelegea că el vroia s-o folosească drept material pentru o carte, că vroia s-o distrugă din nou. Ei bine, de data asta nu va mai reuşi, pentru că n-o să-l mai lase.

Abia trecuse de zece când sună soneria de la uşă, lucru care se întâmpla foarte rar. Uşa era bine încuiată întotdeauna şi fără s-o deschidă, întrebă suspicioasă cine este.

- Eu, Oliver Savage, veni răspunsul. Te rog, deschide uşa, Laurel! Vreau să vorbesc cu tine.

- Pleacă, şopti ea repede. Pleacă!

- Lasă-mă să intru, o rugă el. Am de gând să dărâm nenorocita asta de uşă dacă n-o vei deschide, Laurel!

Laurel ştia că putea s-o facă. Dar cel mai mult ura modul cum îi pronunţase numele, ca şi cum ar fi avut dreptul ăsta. Cunoscând curiozitatea şi indiscreţia vecinilor, deschise în cele din urmă uşa, înainte ca prezenţa lui să le atragă atenţia.

Apartamentul ei era micuţ, dar prezenţa lui acolo îl

făcea să pară şi mai mic. Era îmbrăcat în pantaloni negri scumpii, un pulover de caşmir asortat cu haina pe care o aşează pe canapea.

- Foarte modest şi călduros, aprobă el, aruncând o privire prin cameră. Locuieşti singură, nu-i aşa?

- Nu, îl împart cu o mulţime de bărbaţi, replică ea. Bineînţeles că locuiesc singură. Crezi că ar vrea cineva să-şi împartă existenţa cu o persoană notorie ca mine?

- Aşa ca tine? se întoarse el analizând-o gânditor. Asta crezi tu despre tine? De obicei, acest cuvânt se foloseşte pentru criminali, pentru cei vinovaţi...

- Din câte îmi aduc aminte, nu aşa m-ai numit? spuse ea încleştându-şi pumnii. Inima îi bătea din ce în ce mai tare şi corpul începu să-i tremure. Ce căuta aici? Ce vroia de fapt?

- Laurel, stai jos, vreau să vorbesc cu tine. Am obţinut adresa ta de la birou şi intenţionam să vin mâine, dar eram prin apropiere şi am văzut lumina aprinsă...

- Şi n-ai rezistat tentaţiei să pofiţi de ocazie. Te pricepi la asta, nu-i aşa?

Pentru o clipă Laurel avu impresia că vede o urmă de durere în ochii lui, dar îşi mută privirea în cameră, oprindu-se asupra cărţii
lui.

- Ai citit asta? Ţi-a plăcut?

- Nu la fel de mult cum ţi-a făcut ţie plăcere să-mi distrugi viaţa, spuse ea răspicat, ignorându-i încruntarea.

Dar n-o să te mai las să faci asta încă o dată. N-o să mă mai foloseşti pentru una din poveştile tale!

- Asta crezi că am de gând să fac? dădu el din cap ca şi cum nu-i venea să creadă ce aude. Laurel, nu este aşa! Uite, vino şi stai jos.

El se apropie de ea, dar Laurel se retrase cu privirea îngrozită, ridicând în acelaşi timp o mână.

- Nu mă atinge!

- Nici n-aveam de gând, zise el tensionat, cel puţin nu aşa cum ai sugerat tu. Laurel, nu te-a învăţat nimeni că dacă spui asta unui bărbat este cea mai evidentă propunere pe care i-ai putea-o face?

Ea păli şi murmură un răspuns negativ. Toate temerile ei ascunse ieşiseră acum la suprafaţă, odată cu apariţia lui Oliver Savage şi călătoria ei în trecut. El tocmai îi spunea, aşa cum făcuseră şi alţii odată că l-ar fi încurajat pe tatăl său vitreg să acţioneze în acel mod. Dar nu fusese adevărat! Nu era adevărat!

- Laurel...spuse el, ignorându-i respingerea şi luând-o de umeri. cu faţa aproape la fel de palidă ca a ei. Dumnezeule, nu... nu la asta m-am referit.

Era primul bărbat care o atingea după şase ani de zile, iar corpul ei protesta, încercând să se smulgă din braţele lui, panicându-se ca un animal prins în cursă.

- Laurel, ascultă-mă... spuse el din nou, în timp ce cu o mână îi înconjură gâtul, lăsându-i capul pe spate, astfel încât era obligată să-l privească. Ea se luptă să-şi învingă

teama, teama pe care atingerea lui o trezise.

- Este în regulă. N-o să îţi fac niciun rău.

Se aplecă ignorând încercările ei frenetice de a scăpa. Contactul buzelor lui cu ale ei, o transportară instantaneu în trecut. Era înapoi în baia din casa veche, cu Bill Trenchard întins peste ea, cu mirosul său repingător. Deschise gura să ţipe, dar Oliver Savage îi opri ţipătul cu gura lui, mâna lui alunecându-i pe umeri, iar buzele lui le părăsiră în cele din urmă pe ale ei, şoptindu-i la ureche, ca şi cum ar fi pătruns în sufletul ei:

- Laurel, eu nu sunt Trenchard. N-o să-ţi fac rău...

Oliver îi dădu drumul uşor şi cu grijă, aşezând-o lângă el pe canapea.

- Bănuiesc că acum când ai descoperit că sunt frigidă a dispărut firul poveştii tale, încercă ea să iasă din tăcerea care urmă. Fără îndoială, ar fi fost mai bine dacă m-aş fi transformat într-o nimfomană sălbatică.

- Nu cred că eşti frigidă, dar văd că ai făcut o treabă excelentă, convingându-te singură de acest lucru. De ce? întrebă el. Pentru protecţie?

Oliver Savage văzuse şi ştia prea multe lucruri. Si-ar fi dorit din suflet să închidă pur şi simplu ochii şi să-şi scoată din minte figura lui, faţa ce i-a bântuit coşmarurile după ce a început să-l uite pe Bill Trenchard. De ce avea un asemenea efect asupra ei, încă nu-şi putea da seama. Poate pentru că fusese prima persoană în care avusese încredere după cele întâmplate şi prima care o trădase

scriind un
articol despre frica şi temerile ei.

- Nu crezi că aveam nevoie de protecţie? îl întrebă aspru, răguşită. Ai vreo idee despre ce simt eu? Să fii respinsă de propria mamă, să fii tratată ca o târfă? Sper că eşti mândru de ceea ce ai făcut!

- Ce am făcut? spuse el cu privirea goală, pustiită. Nu-ţi pot da înapoi anii pierduţi, Laurel, şi nu cred că i-aş putea compensa cu nimic, dar după seara asta...

Laurel avu impresia că se pierde printre cuvinte, ochii săi rămânând aţintiţi câteva secunde asupra cărţii lui.

- N-ai nimic de băut? Orice în afară de ceai sau de cafea, vreau să spun...

- O sticlă de sherry, spuse ea şi adăugă defensiv: eu nu beau...

- ...şi nu primeşti nici vizitatori bărbaţi, spuse el în locul ei. Foarte bine, ar fi trebuit să mă gândesc la asta şi să iau ceva înainte să vin aici.

Deci, existau unele lucruri pe lumea asta pentru care până şi Oliver Savage avea nevoie de curaj!

- N-o să-ţi permit să mă foloseşti pe post de subiect pentru cărţile tale, domnule Savage, îi aruncă ea cu o grimasă.

- Dar cine te-a rugat să faci asta, pentru Dumnezeu? îşi trecu furios mâna prin părul lui negru, dezordonat. Laurel, n-am venit aici ca să te conving să fii unul din personajele cărţilor mele. N-are nicio legătură cu asta. Te-am căutat pe

tot parcursul celor cinci ani, mi-am notat pe hârtie totul. Era de înţeles că serviciile sociale nu-mi vor spune unde eşti, dar m-am gândit că odată ce vei putea pleca de acasă, vei fi atât de nervoasă şi de curioasă încât mă vei căuta.

- De acasă? repetă ea pe un ton cinic, furia reuşind să-i depăşească frica, punând stăpânire pe ea. Poate ai vrut să spui instituţie, pentru că de fapt asta era. Locul unde îi trimit pe copiii dificili sau afectaţi psihic...

- Laurel!

Pentru un moment, văzu în ochii lui o nelinişte chinuitoare şi fusese de-ajuns s-o oprească în mijlocul frazei, el profitând imediat de liniştea ei.

- Laurel, ştiu adevărul.

- Stiu că ştii, îl aprobă ea cu amărăciune. Chiar eu ţi l-am spus, dar asta nu te-a împiedicat să distorsionezi totul în favoarea ta, nu-i aşa?

- Te rog, ascultă-mă puţin! Nimic nu poate scuza ce ţi-am făcut, recunosc asta. Am încercat să redau o altă faţă poveştii tale după asta, dar deja povestea nu mai era de actualitate şi ziarul la care lucram n-ar mai fi publicat un astfel de articol, mai ales că între timp tatăl tău vitreg murise, luând cu el adevărul. în ziua în care te-am întâlnit pe strada din faţa casei tale, pe el îl aşteptam. Aveam o întâlnire. Vorbisem deja cu el o dată şi credeam ce-mi spunea, asta nu să neg. Stii, un verişor mai tânăr de-al meu fusese implicat într-o poveste asemănătoare, cu

câţiva ani în urmă, cu toate că-l cunoşteam şi eram convins că nu va face niciodată ceva atât de imoral. Dar fata era o oportunistă. L-a sedus după care îl şantaja, obligându-l să se căsătorească cu ea şi văzând că nu obţine nimic îl acuză de viol. Lisa câştigă cazul, pentru că era o bună actriţă. Peter a fost condamnat la ani buni de închisoare, părinţii nu-i mai vorbeau, nimeni nu-l înţelegea astfel că s-a sinucis înainte să fie închis. În seara de dinaintea procesului mi-a mărturisit adevărul, şi mai târziu, după moartea lui, Lisa a recunoscut şi ea.

Privindu-i faţa îngrozită, Laurel încercă să-şi imagineze cum obţinuse adevărul de la acea fată, care părea la fel de egoistă ca şi tatăl ei vitreg.

-Drept sau nedrept, ceea ce i se întâmplase lui Peter, m-a făcut să fiu împotriva victimelor din cazurile de viol. Nu este chiar atât de neobişnuit ca o fată să se folosească de toate posibilităţile pentru a stoarce un bărbat de bani.

- Vrei să spui că ai crezut că vroiam bani de la tatăl meu vitreg? întrebă Laurel, nevenindu-i să creadă.

- Nu bani, dar m-am gândit că foloseşti ameninţarea ca armă. Priveşte situaţia şi din alt punct de vedere: mama ta se recăsătoreşte şi tu devii persoana în plus. Normal că vei fi geloasă, mai ales că devii conştientă de tine ca femeie şi vei dori să-ţi testezi puterea de seducţie. Asta fac majoritatea fetelor şi cine ar fi putut fi mai la îndemână decât tatăl tău vitreg? Poate doar să-l tachinezi puţin?

- Nu! Veni răspunsul ei aspru care întunecă ochii lui

verzi.

- Nu, o aprobă Oliver serios, dar mi-am dat seama de asta prea târziu. Când te-am întâlnit în după-amiaza aceea şi ai acceptat să mă însoţeşti fără măcar să mă cunoşti...

- Îmi uitasem biletul de autobuz în casă, îl întrerupse Laurel. Mama tocmai îmi spusese...că nu mai vroia să mă vadă niciodată. Nu mă puteam întoarce, aşa că...

Laurel se opri brusc. N-avea de gând să-i mărturisească că avusese încredere în el. Acum şase ani, Oliver Savage a fost instrumentul principal în prăbuşirea ei. Un val sălbatic de ură simţi cum o cuprinde. Îl asculta pe omul din faţa sa, iar mii de gânduri i se împleteau în minte. Mai simţea încă atingerea fierbinte a buzelor lui. Cum îndrăznise s-o atingă? Să pătrundă în viaţa ei calmă spunând că îi pare rău şi aşteptându-se ca ea să-i accepte scuzele. Toate emoţiile ascunse până atunci năvăleau la suprafaţă, simţind o nevoie violentă de a-l face să sufere pe Oliver Savage, la fel de mult cum suferise şi ea.

- Laurel, mă asculţi?

Laurel avusese la dispoziţie şase ani de zile pentru a învăţa cum să-şi controleze emoţiile, astfel încât acum nimic nu-i trăda sentimentele.

- Imediat după ce tatăl tău a ieşit din închisoare, continuă el, am mers să-l văd. Cu toate că era beat, m-a recunoscut. Stia că-l susţinusem atunci când reuşise să mintă curtea, cum a minţit în tot ce a spus legat de tine... Dar trei zile mai târziu a murit...înainte...înainte să poată

semna o declaraţie...

- Oricum n-ar fi avut niciun rost, spuse Laurel. Viaţa mea n-ar mai fi putut fi la fel. Stii, chiar mama mea m-a găsit cu el şi a preferat să creadă că vina a fost a mea, nu a lui. Mi s-a spus că voi merge într-o casă specială nu ca pedeapsă, ci pentru protecţia mea. Dar în final a fost cam acelaşi lucru.

Nu intenţiona să-i povestească tot chinul ei sufletesc. Laurel îl privi pe Oliver rugându-l din priviri să plece, dar surprinse pe faţa lui o expresie ciudată... milă. Cum îndrăznea să-i plângă de milă? Mila era sentimentul pe care ajunsese să-l dispreţuiască în ultimii ani. Îşi simţi pieptul plin de mânie, gata să se sufoce. Cum îndrăznea să stea acolo, atât de arogant, spunându-i că făcuse o greşeală şi aşteptându-se ca ea pur şi simplu să ierte şi să uite. Era orb? Oare nu realiza că practic îi distruse viaţa? N-ar fi putut înţelege decât dacă ar fi trecut şi el printr-o experienţă asemănătoare.

Dar el se apropie de ea, învăluindu-i mâinile cu căldura mâinilor lui. Laurel însă îşi dorea să-l lovească, să-l rănească, aşa cum el făcuse cu ea.

- Laurel, dacă aş putea face ceva ca să...

Oare el îşi aude acele cuvinte liniştite, calme? se întrebă Laurel. El credea sincer că se mai putea face ceva pentru a îndrepta acele lucruri din trecut? Deschise gura în încercarea de a-i spune că nu poate să facă nimic...nimic. Mai bine ar muri decât să accepte ceva din partea lui.

Dar dacă ceea ce făcuse să se reîntâlnească după atâta timp nu era pura întâmplare, ci soarta? Dacă soarta îi oferea o şansă de a-i înapoia râul făcut, să-i plătească pentru tot ce a îndurat? Dar cum ar putea să facă în aşa fel încât el să sufere măcar o parte din cât suferise ea.

Era un bărbat de aproape treizeci de ani, cu experienţă, dar mila pe care o descoperise în ochii lui îi alimentă imaginaţia cu o putere indescriptibilă. Trebuie să existe o cale. Fiecare are un călcâi al lui Ahile, iar Oliver Savage este şi el o fiinţă umană. Ea nu va avea decât să-l caute. Dar cum? Ce preţuia el cel mai mult şi mai mult pe lumea asta? Într-un mod machiavelic, straniu, gândurile ei zburau cu repeziciune. Asta este...cariera. Preţioasa lui carieră!

Laurel se linişti, zâmbind uşor, zâmbet ce-l înspăimântă pe omul care o privea. Cu repeziciune, ideea se hrăni cu amintirile şi durerea adunate în ea atâta vreme. Trebuie să facă exact acelaşi lucru pe care l-a făcut şi el cu ea şi anume să-l umilească public, să-i distrugă integritatea şi credibilitatea chiar în faţa colegilor lui. Mai întâi însă va trebui să descopere ceva ce ar putea utiliza împotriva lui Oliver Savage, un articol, iar apoi va trebui să convingă pe cineva să-l publice. Presa de scandal era întotdeauna nerăbdătoare să publice articole despre celebrităţi.

Laurel îl privea fix, încercând să-şi dea seama ce urma să facă. De ani de zile vroia să-l uite, dar acum era prea târziu. El stârnise mânia şi ura pe care le ascunsese atâta

timp în ea, cerând răzbunare

- Ar putea fi ceva, răspunse ea într-un final. Sunt foarte nerăbdătoare să avansez în carieră. Dacă aş lucra ca secretară pentru tine timp de câteva luni, atunci sunt sigură că recomandarea ta m-ar ajuta să obţin una dintre cele mai bune slujbe.

- Dar de ce te-ai deranja să lucrezi pentru mine? întrebă el privind-o de aproape. Aş putea pur şi simplu să te recomand...

- Pentru că aşa ar fi corect, îi răspunse ea rece. Dar dacă nu vrei

Laurel se mira ea însăşi de abilităţile ei, de modul de a se descurca într-o situaţie de criză.

- De obicei n-am o secretară, spuse el. Folosesc o maşină de scris şi în afară de asta...

- Nu vrei ca o femeie frigidă să lucreze pentru tine! îi sugeră Laurel aspru, ştiind că asta îi va aminti din ce cauză era ea astfel.

- Frigidă? Dar ţi-am spus deja. Eu nu cred...

Oliver se opri, părând preocupat de gândurile sale. Laurel se întreba oare la ce s-ar fi putut gândi. Probabil s-ar fi aşteptat ca ea să-i accepte scuzele şi să-l lase să plece.

- Asta este ce vrei tu cu adevărat? Să lucrezi pentru mine?

- Să lucrez pentru tine cu scopul de a câştiga o recomandare folositoare pentru viitor, îl corectă Laurel jucându-şi perfect rolul.

- Eşti o secretară bună... evident... şi tocmai am început să lucrez la o nouă carte... Foarte bine, atunci...Dar sper că ai paşaport.

- Paşaport? repetă ea uimită. Dar...

-Am o casă la ţară, o fostă fermă în Provence şi acolo obişnuiesc să scriu, spuse el cu blândeţe. Este o zonă izolată, aşa că o să fim doar noi doi acolo. Crezi că te vei descurca?

Ar putea face faţă situaţiei? se gândi Laurel. Se va descurca oare cu prezenţa acestui om într-un loc izolat? Dar îşi aminti de adevărata ei misiune şi anume secretul pe care avea să-l descopere, ceva ce i-ar putea fi de folos în răzbunarea ei.

- Mă voi descurca, răspunse ea încrezătoare.

- Cel puţin n-o să-mi fac griji în privinţa unui lucru, adăugă Oliver Savage îndreptându-se spre uşă. Dacă vom fi singuri, nu vei profita de situaţie... N-ai fost niciodată curioasă să afli cum ar fi să faci dragoste cu cineva?

- Niciodată! răspunse ea rece, deşi îşi simţi brusc obrajii arzând. Mi se pare un lucru revoltător!

- Atunci, probabil este timpul ca cineva să te facă să vezi lucrurile altfel! Fuseseră ultimele lui cuvinte înainte ca ea să închidă uşa.

Cum îndrăznea să-i plângă de milă? Pentru că asta citise în ochii lui şi încă ceva în ultima lui privire. Dar în curând nu va mai simţi milă, de asta va avea ea grijă.

Capitolul 4

Imediat ce hotărâră împreună ce urmau să facă, Oliver se mişcă repede. Foarte subtil, reuşi să îl convingă pe domnul Marshall că are nevoie urgentă de serviciile lui Laurel, iar acesta în cele din urmă fu de acord. Sally rămase mută de uimire când auzi vestea:

- O să lucrezi pentru Oliver Savage? Doamne, Laurel. Dacă aş fi în locul tău...

- Te-ai gândi cum să ajungi mai repede la el în pat, replică Laurel direct, şocând-o pe Sally, neobişnuită să vorbească în modul ăsta cu Laurel. De ce crezi că mă angajează pe mine? Vrea o secretară, Sally, nu o parteneră în pat.

- Da...acceptă Sally fără să se gândească. Cu toate astea cred că eşti foarte norocoasă. Provence...

Nu foarte norocoasă, îşi spuse Laurel trei zile mai târziu când se prezentă în apartamentul lui Oliver Savage pentru a-şi primi instrucţiunile.

Apartamentul lui se afla într-un bloc luxos dar surprinzător de discret, foarte aproape de centrul oraşului. Îi deschise chiar el uşa, purtând doar un prosop înfăşurat în jurul coapselor. Zâmbi amuzat la expresia ei îngrozită:

- Am avut o noapte lungă şi în consecinţă...

- Nu te deranja să-mi explici, spuse Laurel repede. Pot să-mi imaginez!

- Poţi? întrebă el sarcastic. Mă surprinzi. Nu-mi imaginam că poţi şti ce fel de lucruri se pot întâmpla

noaptea. Nu ştiam că la biroul de contabilitate lucraţi şi ore suplimentare. Credeam că programul este strict de la nouă la cinci. Cu toate astea mă bucur că ştii cum e, aşa că nu vei fi surprinsă dacă îţi voi da de lucru şi seara uneori, nu-i aşa?

Laurel nu crezu niciun moment că-şi petrecuse noaptea lucrând şi amândoi ştiau asta. Intră alături de el în hol. Interiorul era pictat în verde cald şi impresia care ţi-o lăsa era aceea de relaxare, amintindu-i de vechea sa casă din Hampstead, de bunicii ei.

- O să plec o zi la Nisa înainte să ne începem programul, îi explică Oliver indicându-i să se aşeze. Aş vrea să-mi scrii câteva scrisori şi să le legalizezi. Am spus personalului că vei lucra aici câteva zile. Eu am ceva de rezolvat la Nisa, dar n-o să dureze mult.

Laurel şi-ar fi dorit ca el să meargă să se îmbrace. Imaginea corpului său acoperit doar într-un prosop o incomoda. Niciodată n-a putut privi corpul unui bărbat fără să simtă revoltă şi greaţă, dar cu toate astea, împotriva voinţei ei, nu-şi putea lua privirea de la Oliver.

-Va trebui să te opreşti să mă mai priveşti aşa dacă îţi doreşti să lucrăm cu succes împreună, îi spuse el văzându-i roşeaţa din obraji. Ştiu ce simţi în legătură cu mine Laurel, dar eu nu sunt tatăl tău
vitreg.

Laurel îşi întoarse privirea către carneţelul de pe genunchi, spunând oarecum forţată:

- Stiu...

- Oare?

Mişcarea lui o alertă pe Laurel, când se apropie de ea. Îşi simţi trupul din ce în ce mai încordat şi-şi dorea să-i spună cât de mult îl urăşte.

- Demonstreaz-o, Laurel, spuse el. Uită-te la mine!

Ce încerca să facă? Ce încerca să-i demonstreze? Ar fi vrut să-i spună că nu poate, dar Laurel refuza să-şi trădeze slăbiciunile în faţa lui. Îşi ridică privirea şi-l privi în ochi.

- Uită-te la corpul meu, Laurel, continuă el insistent. N-ai de ce te teme. Sunt doar muşchi şi carne. Înainte ca ea să-l poată opri, el îi ridică mâna, ducând-o pe umărul lui. Vezi?

Laurel simţi că i se taie respiraţia în timp ce degetele îi tremurau la atingerea pielii lui. Ar fi vrut să fugă, dar ochii lui nu-i dădeau voie, privind-o insistent.

- Nu e chiar aşa de rău, nu-i aşa, Laurel? întrebă el, dar ea continua să tremure, incapabilă să se mişte.

- Inima îţi bate atât de tare...De ce îţi este frică Laurel? O ţinea de mână, cu blândeţe.

-Am crezut că o să mă săruţi, recunoscu ea, dar incapabilă să se oprească din tremurat.

-Asta şi aveam de gând să fac, spuse Oliver. Si asta este ceva atât de îngrozitor?

- Stii foarte bine că nu-mi place.

Lui Laurel încă nu-i venea să creadă că spusese acele cuvinte care sunau teribil de copilăreşti, nu-i venea să

creadă că-i vorbise atât de deschis.

- Nu? Sau nu vrei să-ţi placă. Nu este bine dacă nu încerci să trăieşti momentul. Nu este o greşeală să săruţi pe cineva, Laurel; uite, o să-ţi arăt...

În ochii lui era ceva ce Laurel nu putea să înterpreteze. Ţinu gura închisă, dar asta nu părea să-l deranjeze. Buzele lui se mişcau uşor peste ale ei, până când simţi şi ea puţin interes. În ciuda voinţei ei, buzele îi cedară, dar îndată ce Oliver deveni mai insistent, se trezi în ea aceeaşi frică, îndepărtându-se de el speriată.

- De ce ai făcut asta? întrebă ea furioasă. Ştii foarte bine că nu-mi place.

- Crezi că nu-ţi place, o corectă el imediat. Şi ca răspuns, ai putea-o numi răscumpărare.

Răscumpărare...ce a vrut oare să spună prin asta? se întrebă Laurel confuză, în timp ce Oliver plecă să se îmbrace. Când se întoarse, era îmbrăcat cu blugi şi cu un pulover mulat, scoţându-i în evidenţă muşchii pe care ea abia îi atinsese. Fără să vrea, Laurel încă se mai gândea la pielea lui brună, care nu semăna deloc cu cea a lui Bill Trenchard. Îşi duse degetele la buzele încă roşii, şi simţi ceva ... dar ... ce? Nu putea fi decât urma urii pe care i-o purta în suflet.

Două zile mai târziu, plecă şi ea la Nisa. Oliver o întâmpină la aeroport.

Lui Laurel i se păru că arată ciudat în hainele ei, acolo fiind cu cel puţin zece grade mai cald decât la Londra. Era

deja primăvară, iar Laurel aproape se sufoca în haina groasă de iarnă. O stewardesă le aruncă o privire ciudată, ca şi cum s-ar fi întrebat ce caută o asemenea creatură alături de cineva ca Oliver Savage.

În faţă îi aştepta un Ferrari impunător, iar Oliver puse în portbagaj valiza demodată:

-Ăsta este tot bagajul tău?

-Ai spus că ferma este izolată, îi reaminti Laurel. Si din moment ce tu vei fi ocupat cu noua carte, nu mi-am adus decât hainele şi instrumentele de lucru.

-Vrei să spui că din când în când mai ieşi şi în oraş? o întrebă el neîncrezător. Dar nu cu bărbaţi...

Laurel avea impresia că o provoca intenţionat, dar rezistă impulsului să-i răspundă. Probabil regreta faptul că o luase să lucreze pentru el, dar acum nu-i va face plăcerea de a o trimite înapoi.

Când îi spusese că ferma era izolată, Laurel nu-şi imaginase exact cum putea fi. Drumul fusese destul de lung, ajungând spre seară, la apus. Trecând printr-o livadă de măslini, ajunseră în sfârşit la clădirea din cărămidă ascunsă de ultimele raze ale soarelui. Coborînd din maşină, Oliver veni imediat s-o ajute să coboare. Contactul fizic o făcu să tremure ca o frunză, în timp ce faţa ei albă ca varul încercă să-i evite privirea.

- Încep să fac progrese... îl auzi Laurel murmurând în timp ce luă bagajele.

Apoi trecură printr-o porţiune acoperită cu iarbă şi

trandafiri uscaţi, care cândva fusese o grădină:

- După cum vezi, nu prea am timp de grădinărit, îi explică Oliver citindu-i expresia de pe faţă.

Intrară mai întâi în bucătărie. Covoare vechi şi prăfuite acopereau podeaua, un alt strat de praf acoperea masa şi dulapul. Camera mirosea a mucegai, iar Laurel se întreba cât timp trecuse oare de când Oliver fusese ultima dată acolo.

- Să deschidem mai întâi ferestrele şi apoi o să-ţi arăt împrejurimile. Din fericire, avem electricitate, chiar dacă este alimentată de propriul nostru generator. O să merg imediat să-l pun în funcţiune, şi vei putea să pui alimentele în frigider. Sper că nu vei avea nimic de obiectat dacă vom face puţină curăţenie pe aici, spuse el în timp ce deschidea una dintre ferestre. Ştiu că asta nu face parte din atribuţiile tale de secretară...

- Nu mă deranjează, spuse ea.

- Eşti o fată ascultătoare. Atunci, vino să facem prezentările. Nu că ai avea prea multe de văzut, continuă el aplecându-se să evite pragul de sus al uşii care ducea în sufragerie.

Ca şi bucătăria, aceasta era plină de praf, dar plăcut proporţionată, cu ferestre ce aveau vedere atât în faţa cât şi în spatele casei. Era mobilată cu mobilier specific francez, iar undeva în capăt era un şemineu lângă care era aşezat un birou, evident de lucru, gândi Laurel. În spatele biroului se zăreau mai multe rafturi pline cu cărţi şi

numeroase dosare.

- Să mergem şi sus. Este ceva mai spaţios decât jos, îi explică Oliver în timp ce o conducea pe scări. Asta pentru că a fost extinsă deasupra hambarului şi garajului. Cinci dormitoare, spuse el împingând uşa unuia dintre ele. Acesta este al meu.

Camera era încărcată de mobilă, dar atractivă, având un pat imens din lemn masiv pe mijloc.

- Poţi să-ţi alegi oricare din celelalte camere. Din păcate, baia va trebui s-o împărţim. În această regiune suntem ceva mai primitivi şi nu beneficiem de luxul civilizaţiei.

- Lipseşte încuietoarea de la uşă, spuse Laurel uitându-se drept în ochii lui.

- N-am simţit niciodată nevoia să mă închid singur în baie, veni răspunsul lui calm. Dacă vreau să văd o femeie goală, Laurel, n-am de gând să dau buzna peste ea în baie, adăugă el imediat.

Ea se înroşi la tonul lui sarcastic şi acceptă sugestia de a se instala în camera de la capătul scărilor. Când se hotărâse să se răzbune pe el, Laurel nu luase în considerare şi aversiunea ei împotriva bărbaţilor.

- Este mult mai spaţios decât celelalte şi cel mai îndepărtat de al meu, ceea ce cred că te va face să te simţi mai în siguranţă. Spune-mi ceva, te rog, o întrebă el blând. Dacă tot eşti atât de speriată de faptul că te voi atinge, de ce ai vrut să lucrezi pentru mine? A fost doar pentru că vrei

să avansezi în carieră?

Pentru că n-ar fi putut răspunde fără să mintă şi pentru că era îngrijorată de expresia din ochii lui, Laurel îi întoarse întrebarea:

- De ce ai acceptat propunerea mea?

- Ei bine, acum...

Oliver o privea într-un mod curios, făcându-i inima să bată din ce în ce mai tare.

- Mă întrebam când o să ajungem şi la acest punct. Dacă ţi-aş spune că mă simt vinovat pentru ceea ce ţi s-a întâmplat, Laurel? Vinovat pentru teama şi repulsia pe care le ai faţă de bărbaţi. Si să nu mă minţi, pentru că amândoi ştim că este adevărat şi într-o oarecare măsură eu sunt cel ce trebuie învinovăţit. Vreau să te ajut, Laurel!

Dacă n-ar fi ştiut că este imposibil, pentru o clipă Laurel ar fi crezut că vocea lui era cu adevărat tandră şi ochii lui plini de blândeţe.

- Ce-ai spus? întrebă ea privindu-l fix, cu un amestec de furie şi ură.

- Nu prea îţi place ideea? ghici el, strâmbându-se uşor. Ei bine, nici nu m-am gândit că ai vrea, dar Laurel, gândeşte-te! Chiar vrei să-ţi petreci restul vieţii terifiată de bărbaţi şi de sex? Chiar vrei asta... ?

- Nu este aşa!

- O, nu? Draga mea fetiţă, aş putea chiar acum să te duc la mine în pat şi să fac dragoste cu tine, dar amândoi ştim că dacă aş face un pas spre tine, ai leşina de frică.

Stiu că ceea ce ţi s-a întâmplat în trecut n-a fost plăcut, dar totul a rămas acolo... în trecut, Laurel. Trebuie să înveţi să trăieşti!

Ceea ce tocmai citise în ochii lui nu putea fi suferinţă, se gândi Laurel. Era doar un joc de lumini, el n-avea de unde să ştie ce înseamnă suferinţa.

- Si ai de gând să mă înveţi? În niciun caz. Plec chiar acum de aici. Ar fi trebuit să mă gândesc că mai ai şi alte motive pentru care mi-ai dat slujba asta. Presupun că vei scrie şi despre asta, zise ea sarcastic. Cum am reuşit să transform o femeie rigidă ca gheaţa într-o maşină de făcut sex?

Doamne, dacă ar fi ştiut că asta are de gând, n-ar fi sugerat niciodată să lucreze pentru el- cu sau fără răzbunare. Dar reacţia lui
Oliver fu mai rapidă.

- Deci, recunoşti că aş putea reuşi, punctă el triumfător. Dar nu intenţionez să scriu despre asta, Laurel. Am impresia că ai o problemă cu ceea ce scriu. De ce?

- Poate pentru că am experienţă în ceea ce scrii tu!

- Asta crezi, nu-i aşa? spuse el cu faţa încruntată. Laurel, eu...

Se apropie de ea, în timp ce ea făcu un pas înapoi, şi spuse pe
un ton serios:

- Am vorbit foarte serios când am spus ceea ce am spus, Laurel. Când o să plecăm la toamnă de aici, cartea

mea va fi terminată, iar tu vei deveni o femeie cu sentimente, o femeie vie.

- Da? Nu mi-am dat seama până acum că poţi face miracole, se întoarse către el accentuând tăios cuvintele. Aş putea şi eu să ştiu cum ai de gând să reuşeşti această transformare?

- Nici eu nu ştiu cum, spuse el ridicând din umerii puternici, dar îţi promit că voi reuşi. Oricum îţi datorez asta.

Laurel simţi mânia lui ascunsă sub aparenţa de calm. Oliver plecă înainte să-i răspundă.

N-ar fi trebuit să vină aici. Ar fi trebuit să renunţe la ideea ei stupidă de răzbunare, care o orbise, neţinând seama de pericole. Ce vroia Oliver să spună prin faptul că o va transforma într-o femeie vie, cu sentimente? Cum se aştepta să facă asta? Se înfioră brusc, amintindu-şi atingerea buzelor lui şi modul cum o privise. N-ar fi trebuit niciodată să accepte să vină aici. Dar avea o misiune de îndeplinit şi dacă Oliver avea impresia că va putea şterge tot răul pe care i l-a făcut, atunci îl va lăsa să încerce, cu toate că ea avea planul ei.

În timp ce căuta lenjeria pentru pat, îi auzi paşii urcând pe scări.

- Generatorul funcţionează, îi spuse Oliver. Ar trebui să ducem alimentele în frigider înainte să se altereze.

Pentru jumătate de oră, au lucrat împreună într-o armonie relativă. Urmărindu-l pe Oliver cum munceşte,

Laurel avu o adevărată revelaţie. Pe tatăl ei vitreg nu-l văzuse niciodată ridicând un deget la treburile din casă. Chiar şi bunica sa era genul de femeie care nu i-ar fi permis soţului să -l vadă în bucătărie.

Când terminară, Oliver o aşeză pe unul dintre scaune, spunându-i să stea acolo în timp ce el aduce ceva de băut.

- E bine un ceai? întrebă el în timp ce punea ceainicul pe foc. O să merg şi o să curăţ piscina mai târziu. O vom putea folosi când se va încălzi afară.

- Piscina? spuse Laurel uimită.

- Da...este şi o piscină, imediat lângă livadă. A fost construită de un pictor, fostul proprietar. O folosea ca momeală pentru tinerele fete şi după ce le aducea aici, le convingea să-i pozeze goale. O, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă el, văzând privirea şocată a lui Laurel. Glumeam doar...a fost a unui pictor, dar n-au folosit-o decât cei patru copii ai lui. Ai o imaginaţie foarte bogată pentru o presupusă femeie rigidă. Ce mai trece prin capul tău, Laurel? De ce ai venit de fapt aici cu mine?

- Stii bine de ce, spuse ea.

- Stiu ce mi-ai spus, o corectă el, turnând apă în ceainic. Dar ceva îmi spune că nu este tocmai adevărat, sau cel puţin o parte...

Oare ghicise motivul pentru care se afla aici de fapt? Nu credea asta, dar îşi întoarse privirea în direcţia opusă. N-avea cum să fi
ghicit, astfel nu i-ar fi dat niciodată slujba.

- Este în regulă, Laurel, spuse el sec. Mă poţi privi şi fără să mă apropii de tine. Cred că îţi este cald aşa cum eşti îmbrăcată, comentă el schimbând subiectul şi observând ţinuta greoaie a lui Laurel. N-ai adus nimic mai uşor cu tine?

Laurel avea la ea cele două costume din pânză şi pantofii pe care-i purta de obicei vara la serviciu.

- Poate un costum de baie? spuse el şi zâmbi sesizând roşeaţa din obrajii ei. Nu ... bineînţeles că nu. Bănuiesc că nici n-ai aşa ceva.

- Nu ştiam că ai o piscină aici, spuse ea evaziv.

- Şi bineînţeles că nimic de pe lumea asta nu te-ar convinge să înoţi goală. Nici măcar dacă ţi-aş spune că sărutul apei pe corpul tău este cea mai erotică senzaţie din lume, bineînţeles după săruturile unui iubit.

Laurel simţi cum roşeaţa din obraji devine mai accentuată, şi plecă imediat capul:

- N-ar trebui să-mi vorbeşti aşa.

- De ce nu? Este...deranjant? N-ar trebui - eşti frigidă, ai uitat?

- Este...dezgustător, răspunse deschis Laurel. Probabil prietenelor tale le place să li se vorbească aşa, dar...

- Nu este tocmai conversaţia pe care o port cu prietenele mele, cum spui tu, Laurel, zise Oliver uşor, văzând cum dispare culoarea din obrajii ei. Făcu o pauză, apoi reluă:

- Vino, spuse el brusc. Nu putem să ne apucăm de

lucru în noaptea asta, dar cel puţin putem face locul mai... agreabil. Sper că nu te-ai aşteptat să găseşti aici lux şi personal care să ne stea la dispoziţie. Vom merge la cumpărături o dată pe săptămână în orăşelul din apropiere, dar numai atât, pentru că n-am de gând să pierd prea mult din preţiosul timp la cumpărături. Cu ce preferi să te ocupi - cu paturile sau cu praful?

- O să mă ocup de paturi, spuse Laurel, evitând privirea lui ironică şi arătând către locul se afla lenjeria pentru paturi. Oliver se aplecă să deschidă dulapul, iar Laurel îi zări ceafa expusă, ciudat de vulnerabilă, simţind o nevoie bruscă să-i atingă părul lucios. O dorinţă ce încerca cu groază să ascundă de ochii ironici a lui Oliver, care parcă i-ar fi citit gândurile.

Nu se putea înţelege pe ea însăşi, se gândi Laurel o oră mai târziu, după ce termină de spălat porţelanurile din dulapul din bucătărie. Până acum era dezgustată şi detesta toţi bărbaţii, urând orice apropiere a lor, dar cu toate astea simţea curiozitatea şi dorinţa de a atinge trupul lui Oliver. Nu putea înţelege ce i se întâmpla şi puse totul pe seama dorinţei naturale de răzbunare împotriva lui. Până la urmă, cum avea să-i descopere punctele slabe dacă nu încerca să-l cunoască?

Cu acelaşi gând îl studie pe parcursul mesei din acea seară. Spre surprinderea ei, Oliver se oferi să pregătească o omletă şi o salată pe care Laurel le găsi foarte bune. Laurel îi urmări fiecare mişcare, felul controlat în care

mânca, total opus celui dizgraţios al tatălui ei vitreg. Nu se schimbase prea mult în cei şase ani de când nu-l văzuse, poate doar câteva trăsături care acum i se păreau mai puternice, mai mature.

- Obosită?

Laurel nu-şi dădu seama că în timp ce-l studia, el o privea.

- Un pic, recunoscu ea. Dar trebuie să fac baie şi nici nu am
despachetat, amintindu-şi că valiza era încă în maşină.

- Merg eu să-ţi aduc valiza, spuse el imediat. Dar nu te deranja să despachetezi în seara asta, o sfătui el. Lasă asta pe mâine. Nu cred că o să lucrăm în primele zile. Trebuie să citesc câteva documente şi ţie s-ar putea să-ţi ia ceva timp să te acomodezi cu atmosfera de aici. Mai ales dacă vrei să mergi îmbrăcată ca pentru polul nord. De ce ai făcut asta, Laurel? De ce te-ai ascuns sub hainele astea atât de severe, atât de şterse?

El văzuse prea multe, ştia prea multe, lucru care o înspăimânta.

- Este...este mult mai practic, spuse Laurel defensiv, ducând instinctiv mâna la părul strâns în coc. Mi se potriveşte stilul, adăugă ea amintindu-şi cum fusese îmbrăcată în acea zi la tribunal şi reacţia judecătorului.

- Chiar crezi asta? Pentru o clipă, văzu din nou o urmă de tandreţe ciudată în ochii lui Oliver. Poţi să mergi în cameră la tine. Îţi aduc sus valiza şi, Laurel...este destulă apă fierbinte. Dacă vrei, poţi să faci o baie şi promit că nu

te voi deranja.

Laurel îi aruncă o privire rece. Bineînţeles că nu va fi deranjată. Ştia foarte bine că nu era o apariţie agreabilă în faţa cuiva ca Oliver Savage şi dintr-un motiv oarecare simţi o urmă de durere încolţindu-i inima, de parcă ar fi regretat ...

Mai târziu, în pat, îşi aminti de acea săgeată de durere, întrebându-se de ce oare simţea aşa ceva, dar adormi înainte să obţină un răspuns.

Capitolul 5

Soarele strălucea prin fereastra închisă, trecând prin perdeaua subţire, parcă intenţionat s-o trezească. Lui Laurel îi luă câteva secunde să-şi amintească unde se afla, apoi se uită îngrijorată la ceas, crezând că dormise prea mult.

Era nouă şi jumătate. Oliver îi spusese că nu vor începe imediat să lucreze, dar a menţionat că trebuie să împartă treburile casnice şi asta însemna evident că era rândul ei să pregătească micul dejun.

Îşi aminti de masa de aseară şi cât de mult îi plăcuse. Nu-şi amintea să fi fost vreodată la fel de relaxată în compania altei fiinţe umane şi mai era şi acel fior de emoţie, conştientizarea faptului că era un bărbat.

Ea nu-şi permitea să viseze şi orice ar fi simţit pentru Oliver Savage era legat de dorinţa ei de răzbunare. Se întinse către marginea patului căutând halatul de casă pe care-l adusese cu ea, dar îşi aminti repede că nu despachetase tot. Se uită apoi după valiza pe care aseară fusese sigură că o lăsase lângă pat, dar care acum părea să fi dispărut.

-Ai pierdut ceva? spuse Oliver tărăgănat dinspre uşă.

Într-o mână ţinea o cană din care se simţea aroma de cafea şi cu cealaltă se rezema de cadrul uşii. Evitând tricoul deschis la baza gâtului, Laurel dădu din cap în semn că da:

-Valiza mea. Sunt sigură că am aşezat-o lângă pat

aseară...

-Aşa ai şi făcut, încuviinţă el, intrând în cameră şi punând cana cu cafea lângă patul ei. Dar după ce ai adormit, am mutat-o.

-Tu ...

Pentru o clipă, lui Laurel i se păru că înţelesese greşit

-Am mutat-o, repetă el. Să-ţi mai spun şi de ce? Te îmbraci ca o femeie de cincizeci de ani, Laurel, ascunzându-ţi corpul după o barieră de haine mai puţin... fermecătoare. Ţi-am spus deja de ce te-am adus aici...

- Ca să mă poţi transforma într-o femeie, continuă ea furioasă, uitând că-şi propusese să nu-l provoace. Senzaţia de bine cu care se trezise tocmai fusese distrusă şi încercă instinctiv să tragă plapuma peste ea. Dar Oliver întinse uşor mâinile şi o opri, strâmbându-se la prim-planul oferit de cămaşa de noapte din bumbac, care o acoperea din cap până-n picioare.

- Şi ce ar trebui să fac? Să port asta pe tot parcursul şederii noastre aici? întrebă ea răguşită, evitându-i privirea şi ironia pe care cu siguranţă credea că o putea citi în ochii lui.

- Mai bine nu, răspunse el sec. Este chiar mai rea decât acel costum odios de tweed. Nu draga mea Laurel, o să porţi hainele pe care ţi le-am adus eu din Nisa când am venit. Şi te rog să nu-mi mulţumeşti, adăugă ironic când Laurel încercă să spună ceva. Poţi s-o numeşti o mică recompensă pentru erorile...din trecut. Nu eşti curioasă să

vezi ce ţi-am adus?

Intuiţia îi spunea lui Laurel că o provoca intenţionat. Se aştepta probabil ca ea să reacţioneze, ceea ce făcea deja, trupul tremurându-i de indignare şi în acelaşi timp de durere. Realiză că acele comentarii despre ţinuta ei o dureau, dar cu toate astea avea dreptate, recunoscu ea în cele din urmă. Îşi construise din haine o barieră. Hainele ei, coafura...şi automat îşi duse mâna la părul dezordonat.

- Lasă-l aşa, spuse Oliver în timp ce ea încerca să-l strângă la spate. Degetele lui le acoperiseră pe ale ei, dar ochii lui nu erau îndreptaţi către părul ei, ci la forma sânilor ridicaţi odată cu mişcarea braţelor. Laurel simţi un val de căldură fierbinde traversându-i corpul. Dar jena fu înlocuită rapid de greaţă, amintindu-şi cum tatăl ei vitreg o privea uneori, trăsăturile lui transpunându-se peste cele ale lui Oliver.

- Laurel!

Nu putea ignora vocea lui. Oliver ştia ce i se întâmpla şi era hotărât să n-o lase să-l confunde cu tatăl ei vitreg.

- Laurel, uită-te la mine, spuse el răguşit, convingător.

- Nu vreau hainele tale, îi răspunse ea aspru, încercând să alunge sentimentele neînţelese.

- Ba da, le vrei, o contrazise el. Chiar dacă va trebui să te îmbrac eu cu ele. Eşti femeie, Laurel. Nu eşti nici măcar curioasă? Nu te-ai întrebat niciodată cum ar fi ca un bărbat să-ţi privească cu plăcere corpul?

- Cu poftă trupească vroiai să spui, replică ea. Crede-

mă, ştiu
cum este.

- Laurel, nu toţi bărbaţii sunt ca tatăl tău vitreg. Poţi să accepţi asta? Poţi să faci primul pas către libertate?

- Libertate? îl privi Laurel, oftând.

- Eşti prinsă într-o cuşcă, Laurel, şi singura cale de a ieşi din ea este să înveţi să ai încredere, să înţelegi că nu toţi bărbaţii sunt ca tatăl tău vitreg.

Oliver îi vorbea încet, calm, aproape sincer, dar ea ştia în sinea ei că n-avea cum să fie sincer.

- Poate îmi place cuşca mea. Poate că sunt mai în siguranţă în ea decât afară.

- Cuştile sunt locuri singuratice, ridicole, o avertiză el. Afară poţi să respiri aerul proaspăt, poţi experimenta toate lucrurile frumoase pe care viaţa ţi le oferă. Poate nu e atât de sigură realitatea, dar cu siguranţă este mult mai bună decât să mori de frică şi de laşitate. Acum, bea-ţi cafeaua şi apoi îţi voi arăta ce ţi-am cumpărat.

Oliver o trata ca pe un copil, gândi Laurel neputincioasă, rămânând neajutorată la indulgenţa lui. Oare asta avuse de la început în gând? Ar fi trebuit să-l asculte când i-a spus că o căutase atâta timp. Trebuia să analizeze mai întâi motivele pentru care acceptase atât de repede să lucreze pentru el, în loc să pună pe primul plan răzbunarea.

- Asta ai plănuit de la început, nu-i aşa? întrebă ea încordată, în timp ce el îi întindea cana cu cafea. Ai vrut să

mă transformi într-o femeie, să mă eliberezi de trecut?

- Nu, pentru că nu ştiam cât de mult te afectase toată povestea asta. Iniţial am vrut doar să-mi cer scuze, dar când te-am văzut, mi-ai spus că parţial a fost vina mea pentru ceea ce ţi se întâmplase. Laurel, eu sunt genul de bărbat care îşi plăteşte întotdeauna datoriile.

- Si dacă nu vreau să plăteşti?

- Oh, eu cred că vrei, spuse el. Pentru modul prin care îţi plătesc această datorie ne tot certăm şi nu pentru necesitatea acesteia.

Se îndreptă spre şifonier, scoase câteva cutii şi le puse în faţa ei pe pat.

- Încearcă să-ţi imaginezi că a venit Crăciunul, spuse el zâmbind poznaş. Când ţi-am cumpărat toate astea, n-am ştiut dacă le cumpăr pentru fetiţa care eşti sau pentru femeia care o să devii.

- Si asupra căreia te-ai decis?

- Uită-te şi o să vezi, sugeră el.

- N-am de gând să le port!

- Nu de bunăvoie poate, fu el de acord, dar de purtat o să le porţi, ai înţeles asta, Laurel? Ai trăit prea mult în trecut. Acum s-a terminat, gata!

- N-o să se termine niciodată, zise ea cu teamă. De ce nu poţi să înţelegi asta? Nu vezi că de fiecare dată când un bărbat mă priveşte sau mă atinge...

- Devine tatăl tău vitreg? Bineînţeles că îmi dau seama de asta, Laurel. Dar ieşirile din situaţia asta nu sunt foarte

clare, nu-i aşa? spuse el privind-o.

- Nu ştiu la ce te referi.

- Nu? Eu cred că ştii. Mă urăşti atunci când mă apropii de tine la fel de mult cum îl urăşti şi pe el. El nu mai este, dar eu sunt aici, în faţa ta. De cele mai multe ori ca să stingi un foc, trebuie să aprinzi
altul, înţelegi ce vreau să spun?

- Nu, răspunse ea scurt, îngrozită de viclenia lui.

- Eu cred că da, dar nu mai contează. Odată cu trecerea timpului, o să-mi dai dreptate. Aşadar, ai de gând să deschizi aceste cutii şi să-mi mulţumeşti frumos, sau preferi să te îmbrac eu cu ele?

Laurel nu era atât de îngrozită, dar se hotărî să deschidă cutiile.

Una conţinea un costum de baie minuscul, alcătuit din două părţi albastru-aurii, atât de sumar încât nu s-ar fi imaginat vreodată purtând aşa ceva. Spre întristarea ei, Oliver râse văzându-i expresia de pe faţă.

- Te asigur că este destul de modest după standardele din sudul Franţei, spuse el. Vânzătoarea ar fi preferat să-mi vândă ceva mult mai sexy, constând dintr-o bucată minusculă de mătase cu un şiret foarte drăguţ. În mod normal, nu sunt un adept al femeilor sau al adolescentelor care fac topless, dar în cazul tău...

Ochii lui se îndreptară iarăşi gânditori către sânii ei, determinând-o pe Laurel să se ascundă în cămaşa ei modestă de noapte.

- Deschide-le şi pe celelalte. Costumul îl poţi purta când faci plajă, dar asta nu trebuie să ţi-o spun eu.

Una dintre celelalte cutii conţinea o pereche de blugi tăiaţi, de culoarea smaraldului, un tricou alb, simplu, dar evident foarte scump. Într-o altă cutie era o fustă crem din in, un sacou sport cu dungi nuanţate şi o minunată bluză albastră. Apoi descoperi o rochie subţire din bumbac cu nasturi, două perechi de papuci şi în ultima cutie câteva seturi de lenjerie intimă, toate albe şi foarte frumoase, din satin şi dantelă.

- Sutiene şi chiloţi doar, spuse Oliver amuzat. Ceva îmi spune că va trebui să treacă un timp până când îţi vei alege lenjeria intimă gândindu-te la un iubit, şi nu la simpla necesitate.

- N-o să fac niciodată asta, spuse Laurel rece, dând la o parte îmbrăcămintea de parcă ar fi contaminat-o. Mai bine aş muri decât să port ceva din ce mi-ai cumpărat tu.

Laurel nu ştia ce i se întâmplă, simţind cum lacrimile îi împăienjenesc ochii.

-A, dar sunt lucruri mult mai urâte ca moartea, nu-i aşa Laurel? îi reaminti el cu cruzime. Încearcă să crezi că e la fel ca atunci când iei un medicament neplăcut, dar care ştii că îţi va face bine. Poţi fi sinceră cu mine şi să-mi spui că nu vrei să oferi şi să primeşti dragoste?

Cuvintele pline de furie pe care ar fi dorit să le rostească se stinseră pe buzele ei, la imaginea pe care o evocase. O cuprinse un dor aprins, ca şi cum ar fi suferit o

pierdere teribilă. Dar Laurel nu-şi permitea să-şi trădeze toate aceste slăbiciuni, amintindu-şi pentru ce venise cu adevărat în Franţa.

- Îmbracă-te, spuse Oliver, luându-i clamele de păr de pe masa de la oglindă. Lasă-ţi părul pe spate. Fii curajoasă, Laurel, şi fă primul pas către viaţă. Stii că poţi s-o faci!

După ce el plecă, Laurel rămase nemişcată în pat, mrditând la cele întâmplate. Stia că se va întoarce şi o va îmbrăca el însuşi, aşa cum o amenințase. Cum îndrăznea să pună stăpânire pe viaţa ei în felul ăsta? Dar nu va fi pentru prea mult timp, se consolă singură. În curând va găsi ceva de care să se folosească împotriva lui. Trebuie să existe ceva ce ar putea folosi în avantajul ei. Tot ce avea de făcut
era să descopere acel ceva!

Îmbrăcă mai întâi unul dintre sutienele de mătase, îmbujorându-se la ideea că îi ghicise măsurile. Ţesătura se plia perfect pe formele ei, conturându-i feminitatea. Perechile de chiloţi erau subţiri, evitând să-şi privească trupul, dar întrebându-se de unde venea căldura care-i învăluia trupul.

Alese perechea de blugi şi tricoul alb, având o senzaţie ciudată lăsându-şi părul cârlionţat lăsat pe spate, în schimbul cocului obişnuit.

- Foarte bine, spuse Oliver, când se hotărî în cele din urmă să coboare. Acum arăţi ca o tânără de douăzeci şi doi de ani.

El se ridică şi-i atinse obrajii înroşiţi, înainte ca ea să se retragă.

- Ai o piele foarte fină şi mătăsoasă, concluzionă el, iar genele sunt atât de negre, încât n-ai nevoie de rimel. Eşti o domnişoară foarte atrăgătoare, Laurel.

- Nu trebuie să-mi faci niciun compliment, spuse ea cu o voce rece. Mai ales că amândoi ştim că toate astea nu sunt adevărate.

- Nu? întrebă el ridicând din sprâncene. Ce naiba ştii tu despre adevăr? Ştii doar ce ţi-a spus tatăl tău vitreg, nu-i aşa, Laurel? Nu ţi-a spus că te dorea?

Panica puse stăpânire pe stomacul ei, în timp ce groaza îi ţipa în suflet. Vroia doar să se întoarcă şi să fugă, să şteargă toate întrebările lui, să se ascundă de umbrele trecutului. Dar privirea lui intensă o ţinea în loc.

- Aşa este, Laurel? insistă Oliver luând-o de braţ, simţindu-i dorinţa să fugă.

- Ştii foarte bine ce mi-a spus, zise ea cu amărăciune. Ai scris
totul în acel articol... mi-a spus că eu am fost de vină, el...

- Ţi-a spus că te vrea? repetă Oliver, insistent. Ţi-a spus asta, nu-i aşa Laurel?

- Da, da...ţipă ea în sfârşit.

Îşi duse mânile la urechi, încercând să nu mai asculte întrebările chinuitoare. Lacrimi îi ţâşniră din ochii mari, într-un vârtej de durere şi suferinţă, abia simţind braţele lui Oliver cum o înconjurau, legănând-o uşor, în timp ce

plângea în hohote la pieptul lui. Abia după ce îşi recăpătă controlul îşi dădu seama că era asemenea unei creaturi sălbatice îngrozite. Dar era în braţele lui, iar el îi mângâia părul, alinându-i acel groznic chin.

- N-are de ce să-ţi fie ruşine, Laurel, dacă cineva te doreşte, îi şopti el calm. N-ai nicio vină. El era un om bolnav, bolnav mental. Doamne, dacă aş fi...

Dar se opri, iar Laurel simţi cum îşi încleştă gura.

-A spus că eu îl provocam. A făcut-o şi pe propria mea mamă să creadă asta. Si tu ai crezut, toţi l-au crezut...

- Si tu l-ai crezut, ghici el ridicându-i bărbia şi încercând s-o privească în ochi. Mânia lui de mai devreme se transformă în blândeţe, iar pentru prima dată Laurel nu mai simţea ură, ci o ciudată slăbiciune.

- Nu... Da... Eu...

Se îndepărtă, încă ameţită de furtuna emoţională stârnită de întrebările lui. Nimeni nu se mai comportase cu ea aşa - cel puţin nu în ultimii şase ani. Laurel începu să tremure şi nu se împotrivi atunci când el o aşeză pe un scaun, turnându-i o ceaşcă de cafea.

- E normal să fii afectată, dar te vei elibera de toate astea, Laurel.

Ea nu-şi dădea seama din privirea lui dacă era o promisiune sau o ameninţare. Oare îşi imaginase că uneori în coşmarurile ei, el era acela care se apleca asupra ei, trântind-o pe podea, atingând-o... O trezi la realitate transpiraţia rece de pe frunte. Ştia că i se va face rău dacă

va mai lua o înghiţitură de cafea, aşa că puse cana pe masă. Cum putuse oare să uite de răzbunare în valul acela de emoţii?

- Cum ţi-am spus şi ieri, am câteva documente de citit înainte să începem, aşa că încearcă s-o iei uşor astăzi.

- Ca mâine să încerci un nou experiment cu mine? întrebă ea tăios. Chiar crezi că dacă voi purta alte haine voi deveni o altă persoană?

Trebuia să-şi controleze mânia ce o simţea pentru el.

- Nu cred, dar evident tu ai o altă părere, altfel ai mai purta încă hainele de dinainte, nu-i aşa? Dacă te ajută, încearcă să te gândeşti că soarta ne-a adus împreună, ca să putem evada din trecut. Ştiu că nu vrei să vorbeşti despre ceea ce s-a întâmplat, dar va trebui să înveţi să o faci. Cari o povară imensă de autoînvinovăţire, şi nu trebuie. Nu trebuie să te acuzi de nimic sau să te simţi vinovată. Spre deosebire...

Oliver se opri, citind neîncredere în ochii ei.

- Este chiar atât de imposibil să crezi că mă simt vinovat? întrebă el cu duritate. Pentru Dumnezeu, Laurel, nu crezi că am şi eu sentimente ca orice fiinţă umană? Chiar mă priveşti ca pe un monstru?

Laurel începu să tremure împotriva voinţei ei, tremur provocat de emoţia din vocea lui, realizând cât de mult începuse să creadă în el.

- Laurel, nu vezi? continuă el. Dacă vorbim, o să...

- Scapi de vinovăţie? completă ea pe un ton

dispreţuitor. Eu nu...

- ... mă crezi?

Pentru o clipă, Laurel crezu că zărise o urmă de durere şi de remuşcare în ochii lui, dar expresia dispăru atât de repede, încât nu avu timp s-o analizeze.

- Ţi se pare ciudat faptul că încă mă mai urmăreşte ce ţi-am făcut? N-a fost vina mea în întregime, dar cu siguranţă am avut o contribuţie importantă. Este oare prea târziu să mă revanşez?

Oare chiar credea că va avea încredere în el atât de uşor? Laurel încercă să gândească rece, forţându-se să ignore răspunsurile pe care cuvintele lui le amintiseră. Se folosea de ea aşa cum o făcuse şi în trecut. Dar acum era rândul ei să îi plătească, dar cum? Deodată, îi veni o idee.

O idee legată de mărturisirile lui, de faptul că se înşelase în privinţa ei. Oare câte astfel de articole false publicase, bazate doar pe intuiţie şi nu pe purul adevăr? Poate niciunul, dar dacă ar exista măcar unul? Ar fi de-ajuns să-l discrediteze ca reporter, apoi va fi afectată de la sine şi faimoasa lui reputaţie de scriitor. Nu era o ideea chiar atât de rea, dar pentru asta avea nevoie de copiile tuturor articolelor sale, pentru a le putea studia şi analiza. Oare ar putea găsi ceva de genul acesta aici la fermă?

Oliver îi vorbea din nou, de data asta despre proces şi simţea cum durerea îşi făcea loc în suflet, dar se obligă să-i răspundă la întrebări, poate astfel va găsi răspunsuri la propriile întrebări.

- Ai încredere în mine, Laurel. Stiu că este un pas important
pentru tine, dar...

- Vrei să mă ajuţi?

- Cineva, cândva, trebuie să spargă zidul pe care l-ai construit în jurul sufletului tău. Ultima oară când ne-am întâlnit erai un copil, dar acum eşti o femeie. Cel puţin în ochii celorlalţi. Dar în ochii tăi eşti încă un copil speriat.

Era într-adevăr un om receptiv, poate prea receptiv.

- Laurel!

Probabil înnebunea, pentru că altfel nu-şi explica propriile reacţii, reacţiile lui, nelinişstea pe care o citea uneori în privirea lui, modul intim în care-i pronunţa numele. Dar era imposibil...

- Vreau să te ajut, reluă el încet. Eşti pregătită să-mi răspunzi, să faci un efort să te alături fiinţelor umane? Ai acest curaj?

I se părea imposibil ca el să simtă ostilitatea ei. Îi era atât de teamă că s-ar putea da de gol, dar trebuia să pătrundă dincolo de aparenţe. Ar fi vrut să-i respingă mâna de ajutor, dar făcând asta va pierde orice şansă de a reuşi să-l discrediteze în ochii tuturor.

- Eu... eu nu ştiu, încercă să spună în cele din urmă. Dar o să încerc.

- N-o să-ţi pară rău, promise el. Apoi, incredibilele lui buze le sărutară pe ale ei, dar înainte ca Laurel să protesteze, îi dădu drumul. Îşi duse uşor degetele la gură,

dar ochii îi oglindeau neîncrederea. Simţi o senzaţie ciudată, un amestec de emoţie şi teamă, diferită de ce simţise până atunci.

Dar în adâncul ei, ştia că acolo unde există emoţie este şi pericol.

- Dacă ai nevoie de ceva, eu lucrez în sufragerie, spuse Oliver alungându-i gândurile. De ce nu faci o plimbare, să te familiarizezi cu locul? Dar să nu te indepărtezi prea mult. Chiar dacă suntem în mai, soarele este destul de puternic.

- Cred că aşa o să fac, spuse ea întorcându-se către uşă.

- Laurel...

Ea se întoarse şi-i întâlni privirea, simţindu-se pe margina unei prăpăstii, iar Oliver era singurul care putea s-o împingă în gol sau s-o salveze de acolo.

- Îmi place noua ta înfăţişare.

Laurel se simţi eliberată ajungând afară. Soarele ardea puternic, aşa cum o avertizase. Spre surpriza ei, descoperi o curte interioară pavată elegant, în spatele casei, decorată cu pietre de râu. Se vedea că fusese neglijată, printre pietre ivindu-se iarba. Laurel urmă cărarea care ducea către livada de măslini, lângă care decoperi piscina, plină doar pe jumătate cu apă.

Arăta mult mai bine decât şi-ar fi imaginat, chiar surprinzător de largă, protejată de un gard viu de chiparoşi. Mai zări de asemenea un grătar şi o cabină din

scânduri unde te puteai schimba.

Laurel aruncă doar o privirea înainte să se întoarcă în casă. Traversând din nou curtea interioară, ceva o făcu să se oprească şi să îngenuncheze pe iarba proaspătă. Începu să rupă ierburile mari, şi odată treaba începută nu se opri decât atunci când termină. Curtea părea mult mai luminoasă şi mai curată, acum că toate uscăturile fuseseră îndepărtate, dându-i o satisfacţie stranie.

Singură, doar cu soarele ce-i încălzea spatele şi cântecul plăcut al păsărilor, îi era mult mai uşor să-şi pună în ordine gândurile. Îşi dorise acestă slujbă ca să-l pedepsească pe Oliver pentru ce-i făcuse în trecut, dar situaţia luase oarecum o întorsătură ciudată. El o folosea în atingerea scopurilor lui. Dar care erau cu adevărat acestea? Îi spusese că vroia s-o transforme într-o femeie, dar ce anume presupunea asta? Îi demonstrase deja că au puncte de vedere total diferite, iar cea mai evidentă fusese scena de azi-dimineaţă, când îi dăduse aceste haine. Laurel se aşeză în cele din urmă, încruntându-se. Era bizar ca după şase ani de zile, în care se îmbrăcase cu aceleaşi haine şi îşi ţinuse părul strâns în coc, astăzi să îmbrace haine obişnuite şi să-şi lăse părul liber. Şi cu toate astea, lucrând aici în grădină, uitase complet pentru câteva momente cele întâmplate. Îi luă ceva timp să realizeze că fata aceea îmbrăcată în blugi şi cu părul pe spate era chiar ea.

Când pentru prima dată o văzuse un psihiatru, îi

spusese că într-o zi, când va fi pregătită, îşi va dori să spargă zidul din jurul ei. Îi mai sugerase atunci că i-ar prinde bine dacă ar ţine un jurnal, unde şi-ar putea scrie gândurile şi sentimentele, dar Laurel refuzase categoric. Gândurile ei erau atât de dureroase încât n-ar fi rezistat să facă asta. Dar acum...

După ce înlătură toată iarba nedorită din curte, intră în casă ascultând mai întâi la uşa sufrageriei.

În afară de foşnetul întâmplător al unor hârtii, era linişte înăuntru, ceea ce însemna că Oliver vroia probabil să nu fie deranjat, lucru care-i convenea de minune lui Laurel.

Urcă scările, se spălă pe mâini şi se privi atent în oglindă. Până acum, obrajii ei nu fuseseră la fel de clar definiţi şi ochii atât de mari şi strălucitori. Până şi gura i se părea uşor schimbată, mai moale, uşor senzuală, recunoscu ea într-un val neaşteptat de antipatie.

Îşi aminti de agenda pe care o purta mereu în geantă. O scoase şi, aşezându-se lângă fereastră, începu să scrie, la început cu teamă, dar odată cu asaltul gândurilor, din ce în ce mai repede. Începu cu intrarea neaşteptată a lui Oliver în viaţa sa, apoi încercă să-şi clarifice gândurile şi emoţiile, despre dorinţa ei ascunsă de răzbunare şi nu în ultimul rând despre prima emoţie reală, bruscă şi dureroasă, pe care o simţise după şase ani.

Când lăsă în cele din urmă pixul jos, Laurel îşi dădu seama cât de ciudat era tot ce i se întâmplă. Acasă simţise

mult mai puţine decât simţea aici. Dar cum putea să fie la fel când Oliver o transformase fără voie ei în persoana care era acum.

Încă de când îl întâlnise pentru a doua oară, continua s-o provoace în mod deliberat la furie, uneori comportamentul lui alternând cu o compasiune părintească. Dar nu era proastă. Stia că în spatele tuturor acestora trebuia să existe un motiv ascuns. Poate că nu ştia deocamdată care este acela, dar folosindu-se de faptul că dorea s-o ajute, îi amintea că se afla acolo doar pentru un singur scop, iar acela n-avea nimic de-a face cu experimentul lui Oliver. Nu crezuse niciun moment presupusele sale motive altruiste, pe care le invocase de atâtea ori. Bineînţeles că îi explicase totul foarte clar, dar cum putea să ştie că era adevărat? Că nu era un plan al lui pentru o nouă poveste sau chiar un roman, un nou best-seller în stilul inconfundabilului Jonathan Graves.

Oliver ieşi din sufragerie abia la masa de prânz. Laurel descoperise şi o grădină de legume.Oliver îi spuse că angajase pe cineva care să se ocupe de ea, dar decedase recent şi de aceea totul arăta atât de neîngrijit.

-Aş putea să mă ocup eu, dacă vrei, se oferi Laurel.

-Îţi place grădinăritul?

-Poate fi terapeutic, răspunse ea evaziv. Şi pe deasupra...

-Te ţine departe de mine, completă el. Ei bine, dacă te ajută să te simţi altfel ... Dar Laurel, nu uita că eşti

angajată aici în primul rând ca secretară şi nu ca grădinar. Şi nu te-aş sfătui să te expui prea mult la soare, cel puţin până te acomodezi cu clima de aici. Cred că dimineaţă ai stat afară cât pentru o zi întreagă.

- M-ai spionat? I se păru inacceptabil s-o fi văzut acolo, în timp ce ea habar n-avea că era urmărită.

- Am făcut o crimă? întrebă el ironic. Da, te-am urmărit şi arătai ca o fetiţă absorbită de munca unui om adult.

Oliver se ridică, apropiindu-se şi aplecându-se către ea, încât Laurel îşi simţi respiraţia grea.

- Data viitoare când ieşi afară, să porţi o pălărie, spuse el, strecurându-şi degetele prin părul ei şi îndepărtându-l de la baza gâtului. Ai o pielea încântătoare, dar soarele n-o va proteja.

Apoi, spre consternarea ei, îi ridică o şuviţă, ducând-o la nas.

- Miroase a raze de soare şi lămâiţă, a libertate, poate cea mai erotică combinaţie care nu există nici măcar în cel mai scump parfum din lume.

Dar Oliver schimbă brusc tonul, spunând calm:

- Mai am o mulţime de hârtii peste care să mă uit, aşa că o să-mi beau cafeaua în sufragerie. Te deranjează dacă o să pregăteşti tu cina? Cu puţin noroc, poate o să înot înainte de apus şi mâine vom începe munca propriu-zisă.

Mai târziu, Laurel îşi atinse o şuviţă de păr, aşa cum făcuse el cu puţin timp în urmă. De ce făcea oare toate astea? Ce reacţie vroia

Oliver să aibă? Teroare? Îşi ridică apoi carneţelul şi citi ce scrisese dimineaţă.

Fu o revelaţie pentru ea să descopere că în spatele urii pe care o simţea pentru Oliver, ceea ce scrisese nu trăda nimic din teama ascunsă pe care o avea faţă de bărbaţi. El o înfuria într-adevăr şi o îngrozea de fiecare dată când o atingea, dar nu-i era frică de el. Faptul că îi cunoştea trecutul părea să creeze o legătură între ei, pe care ea n-o putea rupe. Dar într-un mod ciudat se simţea eliberată, liberă să nu se mai prefacă... Ce să nu se mai prefacă? Că bărbaţii şi sexul i se păreau dezgustători? Nu, asta nu înseamna că se preface. Asta era ceva real, cât se poate de real!

Laurel aruncă imediat agenda şi coborî în bucătărie, încercând să îşi ocupe timpul cu prepararea cinei şi în acelaşi timp îşi interzise să lase gândurile s-o domine. Care era problema? Ce i se întâmpla de fapt?

Pentru că la prânz mâncaseră doar salată, Laurel hotărî să pregătească pentru cină pui la cuptor. Gătitul era una din pasiunile ei, astfel încât nu-i luă prea mult să combine ce avea în frigider şi în grădină într-un amestec savuros.

Mirosul se împrăştiase prin toată bucătăria când întră Oliver, cu părul negru dezordonat şi cu o privire încordată.

- Am nevoie de aer proaspăt, îi spuse lui Laurel. Ceva miroase foarte bine aici. Cam în cât timp o să fie gata?

- E pui la cuptor şi cred că mai durează o oră.

- Foarte bine, atunci n-ai nicio scuză să nu accepţi să

mergi cu mine la piscină.

- Niciuna, doar că nu ştiu să înot, spuse ea liniştită. Oricum, mai
am şi altceva de făcut.

- Da? zise el încruntându-se, iar Laurel îşi dorea să nu-i mai spună nimic. Absenţa lui din casă putea fi o ocazie bună să poată căuta copiile de care avea nevoie, a celor mai recente articole ale sale.

- Ceva îmi spune că începi să uiţi de ce eşti de fapt aici, Laurel, îi spuse el cu o voce grea, ameninţătoare. Eşti aici ca angajată a mea şi dacă îţi spun să mergi cu mine la piscină, exact asta o să faci. Ne vedem acolo în zece minute, încheie Oliver fără măcar să-i ofere posibilitatea să-l contrazică

Apoi ieşi pe uşă, zicând:

- A ... să-ţi pui costumul de baie.

De data asta n-o mai ameninţă, dar Laurel simţea că plutea în aer.

Urcă în urma lui pe scări şi ajunsă în cameră se întrebă de ce îi era atât de frică? De ce avea mereu senzaţia asta de teroare? Recunoscuse ea cu câteva clipe înainte că nu se mai simţea îngrozită de el şi acum, brusc...

În timp ce-şi scoase tricoul şi blugii, îşi ţinu ochii fixaţi pe uşa dormitorului, aşteptând în orice secundă ca Oliver să intre, la fel cum făcuse tatăl ei vitreg cândva. Simţi tensiunea crescând când îi auzi paşii pe hol, trecând pe lângă uşa ei, ca şi cum se îneca într-o mare de frică,

incapabilă să înţeleagă de ce acceptase să vină aici, singură cu acest bărbat. Dar teroarea o părăsi imediat ce-l auzi cum cobora scările, relaxându-se în cele din urmă.

Pur şi simplu nu putea să iasă afară acum. Dar ştia că trebuie s-o facă, astfel Oliver se va întoarce şi o va scoate cu forţa. Aşă că îşi dădu jos toate hainele şi îmbrăcă costumul de baie. Îşi luă halatul, dar îi atrase atenţie imaginea ei reflectată în oglindă, ceva ce întotdeauna evitase să facă. Observă o străină şocant de feminină în acel costum de mătase, pielea strălucindu-i uşor chiar dacă nu fusese încă atinsă de soare. Împietrită, se gândi că n-avea cum să iasă afară îmbrăcată aşa. La fel de bine putea să iasă afară şi goală, diferenţa nu era tocmai mare. Dar îşi aminti că celelalte fete făceau asta. Văzuse în reviste, în broşurile de vacanţă. Iar acum parcă auzea vocea lui Rachel, care-i spunea din nou: “Să nu-ţi fie niciodată ruşine de corpul tău, Laurel. Ai un corp minunat şi numai tatăl tău vitreg te-a făcut să crezi că nu este aşa."

Era oare frumoasă? Oare Oliver credea că este? Dar ce gândea ea despre Oliver ? Pentru că el era acela care o forţase să intre în situaţia asta. Stia că se acoperea, fiindu-i frică de el, dar nu la fel cum îi fusese de tatăl ei vitreg?

Dacă n-ar fi coborât, el ar fi dat buzna înăuntru şi ar fi târât-o cu siguranţă afară, aşa că îşi luă halatul şi legă strâns cordonul. Cine mai pomenise un halat şi un costum de baie de mătase? Erau atât de inconfortabile. Inconfortabile dar frumoase, o contrazise o voce interioară.

Mătasea parcă-i mângâia pielea delicat, senzaţia amintindu-i ceva. Era... era... ca... faţa începu să-i ardă imediat ce realiză că singurul lucru de care-i aducea aminte era atingerea mâinilor lui Oliver. Dar nu-i plăcuse senzaţia aceea, ci chiar o ura, la fel de mult cum îl ura pe el.

Oliver era întins pe unul din şezlongurile de lângă piscină, când Laurel se apropie ezitând de el. Stătea cu spatele dar se întoarse imediat ce o auzi venind, privind-o pe sub palma ce-i proteja ochii de soare. Purta pantaloni scurţi negri, atât de scurţi, încât Laurel aproape împietri pe cărare, evitând să-i privească trupul.

- Tocmai mă gândeam să vin după tine, spuse el încet, evident nepăsându-i că ea se simţea inconfortabil. Vino şi aşază-te aici, arătă el şezlongul alăturat, continuă el cu un zâmbet ironic. N-ai adus cu tine şi o cremă protectoare? Soarele e încă puternic, dar bănuiesc că pielea ta nu se va arde, nu-i aşa?

- Eu... dar cum putea Laurel să-i spună că nu ştiuse? Că nu făcuse niciodată baie în altă parte decât în cadă şi că acum, în timp ce se aşeza, stomacul îi protesta nemilos la gândul că purta doar câteva bucăţele de mătase.

- Nu e nevoie să te agăţi de chestia aia, ca şi cum ar fi colacul tău de salvare, îi spuse Oliver ironic, ridicându-se astfel încât să stea cu faţa către Laurel, cu toate că ea era întoarsă cu spatele, privind doar cu coada ochiului piciorul lui, pe care l-ar fi fi putut atinge la orice mişcare.

Laurel se aştepta ca el să-i spună să îşi dea jos halatul, dar fu şi mai surprinsă când în loc de asta spuse:

- Acum, dacă tot ai venit, ai putea să mă dai cu ulei pe spate. În comparaţie cu tine eu nu vreau să mă ard. Dar tu vrei să faci pe martira, nu-i aşa, Laurel? şopti el. Şi ca toţi eroii, ţi-ar plăcea să ţi se ardă pielea. Am dreptate?

- Nu ştiu la ce te referi, răspunse ea înţepat, luând sticluţa cu ulei pe care el i-o întinse.

Laurel ştia de fapt la ce se referă. Îi sugerase clar că-i făcea plăcere să fie rece, frigidă şi indiferentă faţă de bărbaţi, ca formă de autopedepsire.

- Poţi să începi cu umerii, dacă vrei!

Comanda lui îi atrase atenţia către lăţimea bustului lui, apoi lăsându-se purtată de imaginaţie, de-a lungul spatelui, către şoldurile lui. Avea picioare lungi, acoperite cu păr negru şi numai la gândul atingerii lor, se înfioră.

- Ce s-a întâmplat, Laurel? Trebuise să-ţi reamintesc iarăşi că nu sunt tatăl tău vitreg? Sunt un bărbat ca oricare altul şi fără să exagerez, sunt atât de dornic de sex, încât mă voi năpusti asupra ta în momentul în care mă vei atinge.

Se întoarse puţin, aruncându-i o privire amuzată, uşor ironică, ochii îngustându-i-se intenţionat. Abia atunci Laurel observă că i se deschisese halatul.

- Si dă dracului jos odată chestia aia de pe tine, altfel s-ar putea să mă gândesc că-l porţi pentru că vrei să ţi-l dau eu jos.

După ce îşi lăsă fruntea pe braţe şi Laurel era sigură că n-o mai
privea, îşi dezbrăcă halatul, ca el să nu creadă că ar vrea...să..... Îl împături repede, dar când se întoarse către Oliver cu sticla cu ulei, el era aşezat din nou pe spate, privind-o cu o expresie ciudată în ochi, dar în acelaşi timp cu un zâmbet jucându-i pe buze.

- Deci asta era calea, murmură el. Dacă vrei ca o fată să se dezbrace, trebuie doar să-i promiţi că o vei face în locul ei. Ca să vezi! Si eu care chiar am crezut atâţia ani că ele preferă prima variantă.

O păcălise şi de data asta, gândi Laurel, simţind cum se înfurie. Crezuse că n-o va privi aşa, dar acum.... Nu-şi dorea decât să fugă de acolo şi să se ascundă de el. Nu suporta felul în care ochii lui alunecau uşor peste corpul ei, la fel cum făcuse şi tatăl ei vitreg
uneori.

Dar Oliver se întoarse iarăşi pe burtă, închizând ochii şi murmurând:

- Foarte drăguţ. Pielea ta este încă destul de albă, dar arăţi la fel de drăguţă ca oricare altă fată de vârsta ta. Acum, poţi să continui cu spatele, te rog frumos?

Experimenta iarăşi un nou sentiment, se gândi Laurel în timp ce deschise capacul sticluţei şi se aşeză lângă el. La ce s-ar fi aşteptat? Nu era tatăl ei vitreg, lucru pe care Oliver il reamintea de câte ori avea ocazia. Dar era un

bărbat cu experienţă, care se amuza de reprimarea sentimentelor ei. Observa asta din modul în care era întins, perfect relaxat. Laurel se linişti, dându-şi seama că nu avea niciun efect asupra lui.

Era atât de absorbită de noua ei sarcină, încât abia după câteva secunde realiză mesajul pe care degetele le transmitea creierului şi anume plăcerea de a atinge pielea unui bărbat. Pielea lui Oliver, încălzită de soare, era straniu de moale, acoperindu-i muşchii puternici. Apoi trasă cu degetele şira spinării, oprindu-se brusc când el începu să murmure.

-Ar trebui să întinzi uleiul pe piele, nu să iei lecţii de anatomie.

Vocea lui i se păru furioasă şi Laurel îl privi speriată.

- Eu...

- Tu, ce? Te-ai lăsat purtată de val? Nu-i aşa, Laurel? Mi se pare mie sau atunci când mă acuzi că te provoc cu experimentele mele, încerci de fapt să-ţi pui în practică gândurile ascunse. Continuă, te rog, dar să nu te surprindă că la un moment dat aş vrea să încerc şi eu ceva. Ceea ce faci tu acum îmi trezeşte nişte senzaţii erotice destul de profunde, spuse el uşor ironic. Nu mă crezi, Laurel? Atunci, cred că e mai bine să-ţi demonstrez.

Înainte ca Laurel să ghicească ce urma să se întâmple, Oliver o trase lângă el. Şezlongul era îngust şi n-avea cum să evite contactul cu corpul lui. Cu un braţ îi înconjură talia, iar cu celălalt îşi susţinea capul, privindu-i ochii uimiţi şi

neîncrezători, în timp ce ai lui erau întunecaţi, sclipind vag în timp ce o studia.

- Nu... şopti ea tresărind. Nu, Oliver, eu...

- Nu crezi că te pripeşti să spui nu, înainte să ştii ce refuzi? o sfidă el calm, ignorându-i cuvintele. N-o să-ţi fac rău, Laurel. Nu te mişca.

Orice ar fi zărit Laurel în ochii lui puţin mai devreme, acum dispăruse. Era din nou calm, privind-o fix, având impresia că încerca să-şi controleze sentimentele.

- Rămâi întinsă, repetă el încet.

Capitolul 6

Laurel era prea îngrozită ca să facă ceva. Dar pe măsură ce minutele zburau, iar Oliver îi întindea uleiul pe spate şi pe umeri, masându-i încet, trupul ei se relaxa sub mişcările mâinilor lui. De fapt, atingerea era atât de plăcută încât simţi că i se închid ochii, o senzaţie languroasă, caldă, răspândindu-i-se prin întreg corpul. Dacă ar fi fost o pisică, acum cu siguranţă ar fi început să toarcă. Aproape adormită, deschise ochii şi-l zări pe Oliver privind-o cu aceeaşi expresie pe care nu putea niciodată s-o descifreze.

- Asta a însemnat ca cineva să te dea cu ulei pe spate, dar asta...

Fără niciun avertisment, mâna lui părăsi umerii ei, traversând uşor şira spinării. Surprinsă, Laurel realiză că şi ea îl atinsese în acelaşi mod. Toate emoţiile diferite pe care le simţea se datorau felului în care palmele lui se jucau pe spatele ei, stârnind senzaţii din ce în ce mai

puternice. Oare şi el simţise la fel când îl atinsese?

Când Laurel îşi ridică ochii căprui ameţiţi în încercarea de a-i înţelege pe ai lui, Oliver îi şopti încet:

- Vezi? Este destul de diferit, nu-i aşa?

- Eu...

- Sst!

Braţul de sub talia ei se mişcă şi în clipa următoare Laurel era întinsă pe spate, cu Oliver peste ea. Încercă să se mişte, dar degetele lui îi prinseseră umerii, ţintuind-o acolo. Încercă să ţipe, dar o înghiţi întunericul.

Întunericul se limpezi când îl auzi pe Oliver strigându-i încet numele. Laurel deschise ochii. Era încă întinsă, dar Oliver era lângă ea, fără s-o atingă.

- E mai bine, acum?

- Eu...

- Ai leşinat, spuse el, uitându-se spre cer. Se răceşte afară. Cred că ar fi mai bine să mergem înăuntru. Mergi înainte. Vin şi eu imediat ce strâng aici. Nu uita asta, o avertiză el întinzându-i halatul. Mergând spre casă, Laurel avu impresia că în spatele calmului său se ascundea furia. Pentru că leşinase? Pentru că experimentul lui eşuase? Deodată, începu să tremure şi nu din cauza brizei. De ce o vroia el aici?

Gândul acesta o urmări pe parcursul nopţii care urmă cât şi a doua zi, cu toate că Oliver nu-i dăduse prea mult timp liber.

Odată ce începu să lucreze, Laurel trebuia să fie la

dispoziţia lui. În primele trei zile, terminase deja primul capitol. Era greu să înţeleagă firul narativ. În primele pagini era descris personajul principal, un om torturat de conştiinţă şi de vina pe care o purta pentru o crimă din trecut. Deşi Laurel nu ştia încă ce i se întâmplase personajului, dar scriind la maşină ceea ce Oliver îi dăduse, îl
înţelegea oarecum pe acel om.

Oliver devenise mai retras în ultimele zile, vorbea puţin, iar Laurel aproape uitase incidentul de la piscină. Aproape, dar nu de tot. Uneori, noaptea când nu putea să adoarmă, Laurel îşi amintea senzaţia pielii lui, a degetelor, emoţia pe care o trezise în ea atunci când o atinsese. El simţise oare la fel? Gândul era revoltător de emoţionant, ajungându-i până în stomac.

În fiecare dimineaţă când Oliver lucra, Laurel muncea în grădină, fapt ce o ajuta mult să-şi clarifice gândurile. Din când în când mai scria în agendă, căutând un mod de a-şi duce la îndeplinire revanşa. Dar nu avusese cum să se uite printre rafturile cu cărţi după ceva ce ar putea-o ajuta şi cum Oliver nu vorbea deloc despre trecut, Laurel n-avea curajul să-l întrebe direct.

Într-una din după-amiezi, Oliver îi spuse că avea puţină treabă, astfel încât Laurel se hotărî să abandoneze grădina în favoarea piscinei. Nu se mai întoarsese acolo de la întâmplarea cu Oliver, dar astăzi, fără niciun motiv, simţi nevoia să se lase mângâiată de soare.

De data asta costumul de baie nu mai reprezenta o problemă, dar luă totuşi halatul pe ea.

Piscina era pustie, aşa cum îşi imaginase, aşa că scoase unul din scaunele din baracă la soare, pe care întinse un prosop. De data asta folosi şi crema de protecţie.

Soarele era minunat, iar razele strălucitoare ce se răsfrângeau în apă o determinau să închidă ochii. Sub căldura soarelui, putea aproape să-şi imagineze că acesta înlocuia căldura mâinilor lui Oliver. Simţi din nou acel fior pe mijlocul spatelui, dar de data asta totul se năpusti în stomac, parcă ripostând la puterea emoţiei. Se schimbase mult de când venise aici în Provence, de fapt de când îl cunoscuse pe Oliver. Acum nu i se mai părea neobişnuit să-şi ţină părul desfăcut, să poarte hainele cumpărate de el, să...

Deschise brusc ochii când realiză că nu mai era singură. Oliver o privea încruntat. Laurel se ridică imediat, înlăturând în mişcarea ei una din bretelele costumului de baie.

- Nu m-ai auzit când te-am strigat?

- Am adormit, răspunse ea ameţită. Nu credeam că vei avea nevoie de mine. Mi-ai spus că sunt liberă pe parcursul după-amiezii...

- Dar n-am crezut că vei fi aşa de prostuţă încât să vii aici şi să te prăjeşti la soare.

Ingenunche lângă ea, atingându-i umărul, iar Laurel

tresări imediat, dându-şi seama că avea dreptate. Pielea îi era foarte roşie, dar nu acesta era motivul furiei lui.

- Nu mi-a trecut prin minte că ai putea fi aici. Am crezut că eşti în grădină. Am crezut că... ai plecat, spuse el aspru, dur.

- Să plec?

Ce vroia să spună cu asta? Unde ar fi putut să plece?

- Da...Să pleci, să dispari, să fugi, îi explică el, gata să îşi piardă cumpătul. Dar nu, te găsesc aici, făcând plajă, uitând că...

Oliver încercă să se adune şi nu mai continuă ce ar fi vrut să spună. Mânia lui o speriase pe Laurel, dar se linişti când el se mai calmă.

- Era atât de frumos afară, încât m-am gândit să stau puţin la soare, spuse ea încet.

- înţeleg.

Oliver părea să-şi fi revenit la modul lui firesc de a fi, ironic, aşa că Laurel se simţi oarecum eliberată.

- O să-ţi rămână urme pe piele, şi-i aduse la loc breteaua de la sutien. Contactul dintre degetele lui reci şi pielea ei fierbinte îi produse un fior de plăcere.

- Pentru Dumnezeu, Laurel, izbucni el. N-am de gând să te violez. Credeam că depăşisem deja etapa asta. Dar numai Dumnezeu ştie de ce te comporţi aşa...de parcă ţi-ai dori asta. Eu...

Laurel nu-l mai asculta. Oliver rostise aceleaşi cuvinte pe care le spusese şi tatăl ei vitreg cu ani în urmă. Tocmai

auzise că ea vroia asta. Îl auzea vag pe Oliver cum o striga pe nume şi brusc se scufundă în piscină, iar apa rece fu asemenea unui şoc la contactul cu pielea ei arsă de soare. În zadar încerca să respire, deoarece gura
i se umplea cu tot mai multă apă, în timp ce picioarele nu mai atingeau fundul. Laurel se zbătu să iasă la suprafaţă, dar întunericul ce-i învăluia ochii, nasul, urechile, o trăgea înapoi.

Alături de ea, cineva îi apăsa puternic pieptul, forţând-o să respire. Laurel începu să tuşesc', scuipând apă. Când deschise ochii, era întinsă lângă piscină. Oliver era aplecat deasupra ei, cu hainele ude din care curgea apă.

-Data viitoare când vrei să mergi pe apă, te rog să mă anunţi din timp, da? Ce dracu încercai să faci, Laurel? Vroiai să te îneci doar pentru că te-am atins?

Laurel ar fi vrut să spună că nu asta era cauza şi că n-a vrut să se înece. A fost ceea ce îi spusese...ceea ce tatăl ei vitreg îi spuse. Ar fi vrut să ştie şi Oliver toate astea, dar pur şi simplu nu putea să mai pronunţe cuvintele. Începu să tremure din ce în ce mai tare, fără să prostesteze când Oliver o luă în braţe, ducând-o în casă. Faptul că o ţinea în braţele lui puternice, îi oferea o senzaţie plăcută. Se simţea... protejată.

-Începând de mâine, o să iei lecţii de înot, îl auzi ea vorbind în timp ce urcau scările. N-ai decât să fii o martiră dacă vrei, dar nu-mi place să fac pe eroul. Am îndurat destule...

Oliver o duse în dormitor şi o aşeză pe pat.

- Nu te mişca de aici, o avertiză el. Încă nu ţi-ai revenit din şoc. Nu te îngrijora dacă o să te simţi rău. Ai înghiţit cam multă apă .

- Unde pleci? întrebă Laurel. Nu-şi dorea ca el să plece, dar nici n-avea puterea să-i spună să rămână.

- Să-ţi pregătesc baia, răspunse el. Eşti îngheţată şi după cum am spus, încă în stare de şoc.

Când Oliver plecă, Laurel închise ochii. Era prea obosită să mai riposteze sau să spună ceva.

Când reveni, Oliver purta doar un halat de baie, dar pentru prima dată Laurel nu se mai simţea atrasă de el, ci acceptă prezenţa lui şi nevoia ei de a-l simţi aproape.

-Laurel...

Laurel i-ar fi spus că vrea să doarmă puţin, dar ştia că n-o va lăsa. Oliver o ridică în braţe şi o scutură atât de tare încât o forţă să deschidă ochii. Ai lui erau plini de o furie profundă.

- Nici măcar să nu te gândeşti că de data asta n-o să faci ce spun, o ameninţă el în timp ce o ducea în baie.

- Treci în cadă, continuă el, testând apa cu degetele. Eu o să rămân aici. Este la fel de uşor să te îneci într-o cadă ca şi în piscină, mai ales dacă îţi pierzi cunoştinţa...

Dintr-un motiv pe care Laurel nu-l putea explica, acceptă aproape indiferentă indicaţiile lui. Chiar şi atunci când o dezbrăcă de costumul de baie nu-i reproşă nimic, ci doar tremură la atingerea mâinilor lui.

- Laurel... îi rosti el numele cu o voce tensionată.

Ea nu putea să-i înţeleagă comportamenul, mai ales că imediat ce reuşi să-l privească în ochi putea citi din nou mânie.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu, murmură el în timp ce o ajuta să intre în apă. Laurel simţea cum se încălzeşte.

Ar fi putut sta acolo toată noaptea, dar Oliver părea să aibă alte planuri. Înainte să protesteze, Oliver o scoase din apă, înfăşurându-i corpul într-un prosop alb imens...

- Aşa e mult mai bine, zise el, în timp ce Laurel încercă să se elibereze din strânsoare. Acum semeni mai mult cu Laurel pe care
o cunosc şi pe care...

- O urăşti... completă ea printre dinţi.

- Stai aici. Eu o să cobor să-ţi aduc puţin coniac. Ce te-a determinat să faci asta? adăugă el plin de mânie. Ai preferat să te îneci decât să fii atinsă de mine?

- Nu e vorba despre asta. Este ceea ce ai spus, recunoscu ea, prea bulversată să-i mai pese de ce putea el să creadă.

- Ce am spus? întrebă el, îmbrăcând-o în acelaşi timp cu unul dintre halatele lui moi de baie.

- Mi-ai spus că provoc un bărbat să mă violeze...

- Şi pentru asta te-ai dus şi te-ai aruncat cu capul în piscină?

- Asta mi-a spus şi el, zise Laurel pe un ton scăzut. Tatăl meu vitreg...A spus că era doar vina mea...

Laurel nu mai putea continua. Îşi simţea toată durerea şi suferinţa oprindu-i-se în gât. Oliver îi usca părul cu un prosop, dar se opri, retrăgându-se ca şi cum ar fi fost cea mai firavă fiinţă de pe pământ.

- Dumnezeule, Laurel, şi tu ai crezut... Laurel, dar eu... Stai aici. Mă întorc imediat.

Acum era din nou drăguţ cu ea, gândi Laurel. De fapt, întotdeauna fusese bun cu ea, după ce o rănise în cel mai josnic mod. Dar totul făcea parte din experimentul lui, bineînţeles, dar acum nu-i mai păsa de asta. Era prea obosită să-i mai pese de ceva. Nu-şi dorea nimic altceva decât să se ghemuiască în braţele lui şi... Se trezi imediat ce realiză în ce direcţie se îndreptau gândurile ei. Cum ajunsese să-şi dorească să fie în braţele lui Oliver? Dar...

Înainte să continue analiza propriilor gânduri, Oliver se întoarse, înmânându-i un pahar ce conţinea un lichid închis la culoare.

- Bea asta. Cred că ar trebui să facem ceva în legătură cu umerii şi cu pielea ta, altfel nu cred că te vei mai putea mişca mâine dimineaţă.

Coniacul părea să-i ardă gâtul, dar îi aducea o senzaţie plină de căldură care răspândindu-i-se în corp o elibera de toate inhibiţiile pe care şi le impusese până atunci. Când Oliver o luă în braţe, îi înconjură gâtul cu ale ei, zâmbindu-i în timp ce el se încordă, privind-o.

- Efectul coniacului, fetiţo, îi zise el ironic, dar nu-ţi forţa norocul. Nu uita că sunt şi eu om!

Laurel încă mai încerca să descifreze acea remarcă, atunci când
el o aşeză pe pat.

- Unde ţi-e cămaşa de noapte? întrebă el.

Oliver se strâmbă când zări cămaşa groasă de bumbac cu nasturi demodaţi.

- Nu poţi purta aşa ceva. Bumbacul o să-ţi irite şi mai tare umerii înroşiţi. N-ai nimic altceva?

Laurel dădu din cap în semn că nu, uimită că pentru prima dată nu mai era ruşinată de hainele ei.

- Mă tem că n-am ce să îţi împrumut. Singurul lucru cu care mă acopăr noaptea este...propria mea piele. Ar trebui să încerci şi tu din când în când.

- Cred că aşa o să fac.

Oliver părea extrem de uimită. Dar Laurel se simţea protejată şi în acelaşi timp lipsită de inhibiţii.

- O să trebuiască să-ţi dau jos halatul de pe umeri, o avertiză el, încă nevenindu-i să creadă ce auzise.

- Nu mă deranjează, îi răspunse uşor Laurel în timp ce teama şi plăcerea eliberau în ea o senzaţie ciudată, o emoţie lăuntrică. Până la urmă, doar nu eşti tatăl meu vitreg, nu-i aşa? adăugă ea curajoasă, sub privirea lui împietrită.

- Nu, nu sunt,confirmă el scurt. Stai acolo. Mă duc să aduc ceva.

- Pudră împotriva arsurilor, spuse el câteva secunde mai târziu, când reveni în cameră. Întodeauna păstrez un

flacon în casă. Nepoţii mei ar sta afară până când ar trebui să se culce şi de cele mai multe ori uită de soare.

- Tu ai nepoţi?

- Ce te aşteptai? Că m-a adus pe lume un spiriduş? o tachină el cinic. Am o soră, ceva mai mare ca mine, care este căsătorită cu un medic. Au o căsătorie fericită şi patru copii cu vârste între doisprezece şi douăzeci de ani.

Era pentru prima dată când Oliver îi vorbea despre familia lui, iar Laurel se simţi oarecum îndurerată că viaţa lui fusese o carte închisă pentru ea, cu toate că nu înţelegea de ce.

- Ridică-te, Laurel, să-ţi masez umerii...

Ea îi urmă instrucţiunile, uimită să descopere cât de greu îşi simţea capul. Oliver ezită înainte să-i depărteze halatul de pe pielea ce începea s-o doară din ce în ce mai tare.

Laurel închise ochii, iar el îi întinse pudra pe umeri. Atingerea lui moale, îi înlocuia durerea cu... cu ce? se întrebă ea nervoasă, în timp ce fiori de plăcere îi traversau corpul.

- Laurel?

Ea abia desluşi încordarea din vocea lui.

- N-ai de gând să adormi, nu-i aşa?

Laurel deschise leneş ochii, concentându-se la forma gâtului lui. Îşi ridică mâna, atingându-i uşor clavicula.

- Contează dacă adorm? răspunse ea căscând uşor, încă sub influenţa coniacului.

- Doar dacă nu te deranjează să te trezeşti în braţele mele...în patul meu, zise el direct. Asta îţi doreşti?

Oare asta îşi dorea? Bineînţeles că nu! Dar îndată ce Oliver termină masajul, Laurel se aplecă spre el, îngropându-şi faţa la pieptul lui.

- Laurel!

Îi rosti numele cu grijă, ridicându-i bărbia încât s-o poată privi.

Halatul ei îndepărtat de pe umeri îi descoperea sânii pe jumătate, dar lui Laurel nu-i mai păsa. Îi era teamă doar de momentul în care descoperise că în braţele lui Oliver simţise acelaşi confort şi stare de bine din copilărie, sentiment pe care nu dorea să-l piardă.

- Nu pleca, Oliver, mumură ea uşor. Vreau să rămâi cu mine.

- Vrei să rămân cu tine? spuse el cu privirea pierdută. Cred că nu-ţi dai seama ce spui, ce mă rogi... Realizezi ce-mi propui, Laurel? Bine, atunci...

Expresia feţei şi vocea i se schimbară complet. Laurel îşi ridică încet capul, mişcare ce făcu halatul să cadă mai jos pe braţele ei.

Auzea respiraţia lui întretăiată, în timp ce privirea îi surprinse ochii lui îndreptaţi către formele expuse ale sânilor.

- Oliver...

- Nu, Laurel, spuse el cu glas răguşit. Nu, te rog... Nu de data asta.

Oliver o luă uşor în braţe şi o întinse pe pat, dar Laurel ignoră tremurul ce o cuprinsese.

- O să te urăsc... începu ea să spună, dar abia putea să-şi mişte capul.

- Îţi promit că n-o să faci asta, spuse el cu ochii întunecaţi. N-o să mă urăşti, Laurel.

Oliver îşi aplecă uşor capul, iar buzele lui le mângâiară pe ale ei, în timp ce degetele lui îi susţineau capul.

- Ia-mă în braţe, continuă el încet, iar ea, ca şi cum ar fi fost hipnotizată, se supuse.

El îi îndepărtă halatul, iar pielea lui i se părea de satin sub mângâierile palmelor ei. Laurel îi exploră umerii puternici, înfiorându-se când el îi atinse buzele. O luă în braţe, iar contactul dintre pielea ei şi părul negru de pe pieptul lui fu ca un val inimaginabil de plăcere.

- Laurel, Laurel, habar n-ai ce mi-ai făcut, murmură el în timp ce-i acoperea gura cu a lui, scufundând-o într-un vârtej sălbatic de emoţii.

Laurel nu-şi putea explica ce i se întâmpla. Emoţiile stârnite de atingerea lui o învăluiau în întregime. Halatul ei dispăru, doar degetele lui alunecau uşor pe pielea ei, în vreme ce ochii o priveau fix, căutându-i răspunsul.

- E plăcut, nu-i aşa? întrebă el cu o voce ciudată, răguşită.

Muşchii ei se încordară, dar nu putea să nege ce o făcea să simtă.

Ceva licări în ochii lui, o emoţie pe care Laurel n-o putea

descrie. Suspină încet, apoi gura lui o acoperi pe a ei, înăbuşindu-i protestele, luându-i suflarea, ducând-o acolo unde nu contau decât simţurile, determinând-o să simtă doar nevoia de a răspunde magiei atingerilor lui.

Când gura lui îi sărută ameţitor gâtul, ea îşi lipi buzele fierbinţi de umărul lui, gemând uşor când degetele lui îi cuprinseră sânii, stârnind în ea o nevoie pe care Laurel abia o putea înţelege. Fără să fie avertizată, fusese aruncată într-un ocean imens de sezaţii necunoscute, senzaţii pe care nici în cele mai ascunse vise ale ei nu şi-ar fi putut imagina că există, senzaţii care-i chinuiau trupul, tânjind după apropierea lui Oliver. Citindu-i parcă gândurile, el îi acoperi trupul cu al lui, făcând-o să simtă coapsele lui puternice. Dar apoi Oliver se îndepărtă de ea, cu o expresie rece şi ciudată, care trecea parcă prin Laurel.

Ce căuta oare? se întrebă Laurel, nesigură

- Nu eşti frigidă, Laurel, zise el. La naiba, ştii foarte bine asta!

Reacţia lui fu ca un duş cu apă rece.

- Nu, ripostă ea, Eu...

- Mi-ai răspuns la fiecare mişcare, spuse el.

- Eu...

încet, misterul părea să se elucideze. Îşi amintea cum fugise de el, când o ameninţase că o va transforma într-o femeie, exact ce făcea acum. Se luptă să plece de lângă el, dezgustând-o felul cum reacţionase la atingerea lui, dar mâinile lui o ţintuiau lângă el.

- Încetează să te mai lupţi cu tine însăţi, spuse el cu blândeţe. Apoi îi acoperi faţa cu sărutări.

Săruturile lui erau ca un drog îmbătător, trezindu-i simţurile în unica nevoie de a răspunde emoţiei pe care o stârnea în ea. Nu mai dori să-l oprească atunci când îi mângâie din nou sânii, aplecând capul şi sărutând locul dintre ei.

Se opri s-o privească, iar Laurel citi în ochii lui aceeaşi dorinţă, la fel de mare ca a ei. Ca şi cum ar fi comunicat într-o altă limbă, una nevorbită, el gemu şi-şi spori sărutările.

Străbătând-o fiori de plăcere, Laurel îşi strecură degetele în părul lui, ţinându-i capul lipit de trupul ei. Un trup care ardea de dorinţa de a-l simţi cât mai aproape, legănându-se în aceleaşi mişcări cu el, completându-se reciproc.

Plutind într-un potop de emoţii, Laurel nu realiză ce se întâmplă când Oliver se încordă, ridicând capul:

- Aud o maşină, spuse scurt. Dumnezeu ştie cine ar putea fi, continuă el privindu-i faţa îmbujorată şi ochii strălucitori.

Poate că se întâmpla la timp... pentru binele amândurora!

Oliver sări din pat şi trase repede hainele pe el, în vreme ce Laurel roşi şi mai tare la imaginea masculină a corpului lui.

Laurel rămase întinsă, ascultând zgomotul maşinii care

se apropia şi începând să tremure îşi duse palmele la obrajii roşii şi fierbinţi. Pentru Dumnezeu, ce făcuse? Simţi cum lacrimile îi inundă obrajii. Oare ce o să creadă Oliver despre ea? Pentru el era doar un experiment, sau...? Aşa intenţiona s-o transforme într-o femeie, prin a face dragoste cu ea? Cum putea fi cineva atât de rece şi de nepăsător?

Auzi maşina oprindu-se şi vocile câtorva persoane.

- Laurel, este sora mea împreună cu familia. Dacă nu te simţi în stare, nu trebuie neapărat să cobori, îl auzi pe Oliver strigând de pe scară.

Ceea ce însemna că era o întâlnire de familie şi prefera să nu fie de faţă, concluzionă Laurel bătând cu pumnii în pernă, încercând să uite cum corpul ei îl dorise nebuneşte.

Venise aici ca să se răzbune, dar cu toate astea... Faptul că răspunsese sărutărilor lui fusese oare din furie sau din dorinţă? Bineînţeles că asta era... ura ce o simţea pentru el. Asta era explicaţia. Asta trebuia să fie explicaţia.

Capitolul 1

Laurel se trezi devreme în dimineaţa următoare. Nu pentru că ar fi fost curioasă în legătură cu familia lui Oliver, hotărî ea în timp ce făcea cafeaua şi încălzea cornurile în cuptor.

Uşa din spate se deschise, intrând doi tineri, care evident erau la fel de surprinşi ca şi ea.

- Bună, spuse cel mai mic dintre ei. Tu trebuie să fii secretara unchiului Oliver. Pentru prima dată mi-aş dori să fiu şi eu scriitor.

Deci, aceştia erau nepoţii lui Oliver şi fără îndoială aveau în jur de douăzeci de ani. Însoţitorul băiatului care vorbise părea mai mare. Îi zâmbi uşor lui Laurel, într-un mod în care cu câteva săptămâni ar fi determinat-o cu siguranţă să fugă, dar acum nu-i dădu nicio importanţă.

- Termină Chas, o faci să se simtă prost. Nu-l lua în seama pe prietenul meu. De parcă n-ar mai fi văzut o fată drăguţă până acum. Eu sunt Richard, nepotul lui Oliver, iar el este prietenul meu Charles Hawley. Tocmai am găsit un job pentru vară- o ajutăm pe mama să aibă grijă de cei mici şi ca bonus beneficiem şi de o vacanţă gratuită. Eram în drum spre Spania şi ne-am hotărât să oprim aici peste noapte. Mama se impacientează de fiecare dată când preţiosul ei frate este plecat prea mult în străinătate. Îi este teamă că o vânătoare de averi o să-l prindă în ghearele ei. Unchiul O. nu prea a avut noroc în dragoste.

Asta nu fusese exact impresia care i-o lăsase lui Laurel.

Era adevărat oare?

- Te putem ajuta cu ceva?

Laurel dădu din cap în semn că nu, iar Richard continuă energic:

- În cazul ăsta, o să avem timp să facem un duş înainte de micul dejun!

Oliver îi spusese că sora lui avea patru copii, ceea ce făceau să fie opt persoane în casă, numără ea în minte, pregătind masa. Doar dacă sora lui nu va obiecta ca în calitate de secretară să mănânce cu ei.

Îşi muşcă una din buze, gândindu-se ce ar fi putut găti. În cele din urmă renunţă la idee, hotărând că va lua micul dejun mai târziu, dacă nu era binevenită.

Dar jumătate de oră mai târziu, cu Oliver de o parte şi sora lui de cealaltă, se convinse că judecase greşit situaţia. Deşi fizic semăna incredibil de bine cu fratele ei, Elizabeth Turner, era o femeie calmă, prietenoasă, în jur de patruzeci şi cinci de ani, pe care o puteai înfuria foarte greu.

- Deci, Graham n-a putut să vină cu voi. Ce păcat, spuse Oliver.

- Da, aprobă Eizabeth. A rămas să se ocupe de pacienţi, dar cel puţin am băieţii cu mine.

- Chiar crezi că o să le mai pese, după ce vor vedea plajele superbe din Marbella? zise Oliver, trăgând cu ochiul spre nepotul său mai mare.

Richard roşi, dar Chas Hawley îi zâmbi lui Laurel, continuându-şi micul dejun. Cu toate că diferenţa de ani

dintre ei era mică, Chas părea un tip foarte sofisticat, iar Laurel avea impresia că Oliver nu-l plăcea. De fiecare dată când Chas îi vorbea, Oliver intervenea. Probabil nu agreea modul în care pătrunsese acesta în familie, se gândi Laurel, în timp ce-l asculta pe Richard cum îşi întâlnise prietenul la universitate.

Laurel îi plăcea pe aceşti membri mai tineri ai familiei Savage, decise ea privindu-i. Richard era cel mai mare, dar încă un copil, evident venerându-şi unchiul, dar urmând cariera medicală a tatălui său. Apoi veniseră pe lume, gemenii, acum având paisprezece ani, care semănau ca două picături de apă.

- Paul şi Robert seamănă cu tatăl lor, îi spuse Elizabeth lui Laurel în timp ce pregăteau micul dejun. Richard şi Anna sunt adevăraţii Savage. Cum e să lucrezi pentru fratele meu? întrebă ea. Cunoscându-i caracterul, nu cred că îţi este foarte uşor.

- Este foarte încurajator, îi răspunse Laurel, minţind. Îmi place.

- Hm, bine, dacă spui tu. Din câte ştiu, este foarte încăpăţânat când îşi propune ceva, cu atât mai mult când lucrează la o nouă carte. Despre ce este vorba în aceasta?

- Nu sunt chiar atât de sigură, serios, protestă Laurel când Elizabeth ridică una din sprâncene. Până acum, n-a scris decât primul capitol. Se bazează pe descrierea personajului principal- un om care suferă foarte mult din cauza unei întâmplări neplăcute din

trecut.

- Ei bine, cunoscându-mi fratele, o să fie un nou best-seller. Dar merită, pentru că în fiecare carte pune câte puţin din el, din sufletul lui. Cum ai obţinut slujba? întrebă Elizabeth, curioasă. De obicei n-are o secretară.

- Eu i-am cerut să lucrez pentru el, mărturisi Laurel.

- Iar eu i-am spus că poate să facă asta, continuă Oliver pentru ea, intrând în bucătărie şi luându-le prin surprindere. Draga mea Beth, cred că progeniturile tale încep să se plictisească. Este păcat că tocmai astăzi când aţi ajuns voi a început să bată mistralul, dar dacă vrei, putem merge la Arles după-amiază.

- Atâta timp cât îi ţin departe de tine în dimineaţa asta, sugeră sora lui zâmbind. Foarte bine atunci, cu toate că este păcat că vei lucra şi astăzi. Si aşa nu te vedem foarte des.

- Păcat, dar necesar, răspunse el scurt. Inspiraţia este de vină, draga mea surioară!

Oliver plecă, înainte ca Elizabeth să riposteze, adăugând către Laurel:

- Bărbaţii ăştia, iar Oliver este exemplul cel mai enervant. Cu toate astea, cred că ar fi mai bine să facem ce ne-a spus. Le voi spune copiilor să stea liniştiţi în sufragerie, să facem puţin curat, cel puţin până după-amiază.

Spre surprinderea lui Laurel, Oliver urcă să lucreze.

- Ei, ştie cam la ce să se aştepte când venim noi pe aici,

îi spuse Elizabeth cu un zâmbet. Nici acum nu cred că m-a iertat pentru că gemenii i-au mâncat un manuscris când erau mici, aşa că de îndată ce ne vede, strânge totul din calea lor. Doamne, uite cât praf este pe cărţile astea, Laurel! Bănuiesc că ţi-a interzis să le atingi.

Laurel dădu din cap în semn că da. Oliver fusese destul de clar de la început.

- Ei bine, vom începe cu acestea. Pentru Dumnezeu, uite ce este aici, spuse ea în timp ce deschise unul dintre dulapuri şi o mulţime de hârtii căzură din el.

- Cred că ar fi mai bine să te las pe tine să te ocupi de ele, spuse ea pasându-le lui Laurel. Biblioteca o vor face gemenii. Poate aşa o să-i ţin ocupaţi o oră, două, cine ştie, poate le trece prin cap să şi deschidă câte o carte. Acum sunt înnebuniţi după sport, dar sper cu timpul să se vindece.

Laurel zâmbi, absentă. Teancul de hârtii pe care Elizabeth i le dăduse erau de acum şase ani. Luă în mână prima foaie. Era un articol despre Orientul Mijlociu, iar sub el altul despre educaţia privată. Mai erau şi altele, dar Laurel abia se uită peste ele. Mâinile începură să-i tremure când din întâmplare zări un articol.

Da, acesta era... textul dactilografiat neclar pe care îşi citi numele. Bănuia că scosese un sunet ciudat, pentru că Elizabeth veni repede lângă ea, îngrijorată, întrebând-o dacă a păţit ceva, apoi privi şi ea către articol.

- Oh, Laurel, spuse ea uşor. Draga mea, n-am ştiut... că

tu eşti acea fată. Mi se părea cunoscut numele tău. Vai, sărmana mea copilă! Deci, în sfârşit, Oliver te-a găsit. Îmi aduc foarte bine aminte ce s-a întâmplat atunci. Părinţii noştri încă trăiau, iar moartea verişorului nostru a fost un şoc pentru toţi. Pentru noi era ca un frate. Ştii, întotdeauna fusese terorizat de părinţii lui, bietul băiat. Ei vroiau mai mult pentru el... oftă Elizabeth. De fapt, asta a fost cauza tragediei: faptul că îi impuseseră nişte standarde foarte înalte...

Oliver a crezut întotdeauna că a fost vina lui pentru cele întâmplate. Acea fată - cred că ţi-a povestit Oliver - fusese un timp iubita lui, dar bietul Peter nu şi-a dat seama cine era cu adevărat. Cred chiar că-l convinsese pe Peter că Oliver a sedus-o şi în cele din urmă s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat. După moartea lui Peter, Oliver s-a schimbat mult. Cu toţii am observat asta, dar mama şi-a făcut cele mai multe griji. Jurnaliştii aveau o putere atât de mare, obişnuia ea să spună şi dacă n-o foloseau cu înţelepciune ar fi fost mai bine să nu o folosească deloc. Cred că presimţea ceea ce urma să se întâmple...

Oliver ţi-a spus că l-a rugat să te caute şi să vorbească cu tine? Mama era convinsă că nu minţeai, dar el n-a ascultat-o. Întotdeauna a fost foarte încăpăţânat. Era atât de convins că avea dreptate, încât nici măcar mama nu l-a putut face să se răzgândească.

Bineînţeles că mai târziu, când a descoperit adevărul, enormitatea dezastrului pe care-l provocase l-a distrus. A

jurat atunci că va renunţa pentru totdeauna la jurnalism şi că într-un fel sau altul se va revanşa faţă de tine, că te va căuta până te va găsi. A încercat de asemenea să publice şi adevărata poveste, dar cei din redacţie au refuzat, spunând că le va fi afectată credibilitatea. Jurnaliştilor nu li se permite să facă greşeli. De mic, Oliver a fost o persoană foarte compătimitoare şi i se părea imposibil să trăiască cu gândul la ceea ce făcuse. Era ca şi cum ceva l-ar fi ros în interior... dar acum că te-a găsit şi...

Elizabeth o privi gânditoare pe Laurel.

- Draga mea, tu ce simţi acum pentru el? Îl dispreţuieşti?

Cum ar fi putut să îi spună lui Elizabeth adevărul?

- Accept ceea ce a făcut, susţinându-şi cauza, crezând că spune adevărul, reuşi Laurel să spună în final. Tatăl meu vitreg era un expert în minciuni. Şi chiar propria mea mamă, care a fost martoră la cele întâmplate, a preferat să-l creadă pe el şi nu pe mine.

Sosirea gemenilor puse punct conversaţiei lor, iar în timp ce mama lor le dădea instrucţiuni în legătură cu ce urmau să facă, Laurel strânse articolele şi le luă cu ea în cameră. Un om bun la suflet, a cărui credibilitate putea fi distrusă în câteva momente. Nu asta era oare arma pe care ea o căuta? Era atât de laşă acum când avea cuţitul în mână şi nu putea să-l folosească...

Hotărâseră că imediat după prânz vor pleca către Arles. Oliver îi spuse lui Laurel că vor avea de făcut şi

unele cumpărături, cărţi de care avea nevoie, şi spre surprinderea ei, i-a propus să-i însoţească.

- Dar este o călătorie în familie, replică ea, înroşindu-se de fiecare dată când o privea, cu gândul la amintirile intime din seara precedentă.

- Mergi cu noi, zise el ferm.

- Un alt pas către maturizarea mea ca femeie - cum a fost şi aseară? zise Laurel.

- Dacă aşa vrei să vezi situaţia, confirmă el sec.

Dintr-un motiv pe care nu-l cunoştea, părea să-l fi enervat pe Oliver. Şi la masă, când discuta cu Richard avea aceeaşi expresie, iar Laurel se încruntă privindu-l.

- Eu şi cu Chas mergem cu aceeaşi maşină, îi spuse Richard lui Laurel. N-ai vrea să mergi cu noi?

Laurel nu realiză că Oliver era în aceeaşi încăpere, ascultându-le conversaţia, până când îl auzi spunând glacial:

- Richard, Laurel este secretara mea şi a venit aici să lucreze, nu să se joace.

Schimbarea lui bruscă de comportament o luă prin surprindere, dar cu toate astea Laurel reuşi să-şi ascundă uimirea.

După ce Richard plecă, Oliver se întoarse încet către ea.

- Am crezut că faci paşi mici şi timizi, Laurel, nu sărituri, şi cu siguranţă nu cu nepotul meu, îi spuse cu o brutalitate care aproape

0 lovi.

Ce încerca să-i spună? Că flirta cu Richard? Dar era ridicol! Doar stăteau de vorbă...

Puţin mai târziu, în timp ce urca scările, Oliver adăugă:

- Dacă tot urci, ai putea să-mi aduci şi haina? Este la mine pe pat. Laurel intră cu paşi nesiguri la el în cameră. Munca lui de
dimineaţă se observa în mulţimea de hârtii răspândite peste tot. Folosea o maşină de scris portabilă, ceea ce o făcu pe Laurel să se încrunte. Nu înţelegea de ce ar fi scris el singur. Cearşafurile erau împrăştiate pe jos, iar Laurel începu să le strângă până când îi atrase atenţia primele cuvinte de pe una dintre hârtii.

"Răspunsuri fizice", citi ea cu ochii mari pe măsură ce continua "Emoţii ascunse, furie; dar încă mai există frica provocată de sine sau de trecut."

Mai erau şi alte notiţe, notiţe care demonstrau clar, aşa cum crezuse de la început, că Oliver scria despre ea, că o foloseşte. Ochii
1 se mutară pe paginile scrise la maşină, dar deja era prea mult. Fără îndoială, Oliver vroia s-o folosească în roman. De aceea o adusese aici. Doamne, avusese dreptate în tot acest timp. El pretindea că vroia s-o ajute să devină femeie, dar totul era doar o mască pentru intenţiile lui reale şi anume să pătrundă în sufletul ei, să scoată idei noi pentru carte.

- Laurel!

Vocea lui de jos o determină să ascundă că descoperise adevărul. Aşa că-i luă repede haina şi coborî în grabă, bulversată de miile de gânduri ce-i năvăleau în minte.

Ce putea să facă de data asta? Iniţial ar fi vrut să fugă cât mai departe de aici şi chiar astăzi, dar astfel nu va mai putea să-şi ducă la capăt răzbunarea. Dar trebuia să facă ceva. Să refuze să participe în continuare la experimentele lui? Doamne, ce proastă fusese noaptea trecută... chiar se simţise protejată în braţele lui, simţise că li se întâmpla o vrajă, în care timpul nu mai... Laurel îşi muşcă buzele, interzicându-şi acele gânduri şi încercând să-şi ascundă revolta. El nu putea afla ce ea tocmai descoperise...

- Ai stat cam mult sus...

- Mi-am aranjat părul, minţi Laurel. Uite haina!

Laurel era sigură că o privea mai crud decât de obicei, dar probabil aşa făcuse şi până acum. Până la urmă ea nu era decât un specimen analizat pentru preţioasa lui carte. Ei bine, va vedea el atunci! Dacă înainte îl ura, nu se compara cu ce simţea acum!

Mistralul suflă puternic pe tot drumul către Arles. Laurel nu-şi aducea aminte de când nu se mai simţise atât de iritată.

În Arles era minunat, totul strălucea sub soare, parcă desprins din visul unui pictor. Din fericire, locul nu era încă foarte populat de turişti, gândea Laurel în timp ce Oliver îşi parcă maşina lângă Range Roverul surorii sale. Laurel se

hotărî să evadeze. În niciun caz n-avea să-şi petreacă după-amiaza sub supravegherea lui atentă, răscolindu-i trăirile, înregistrându-le ca atunci când a vrut să facă dragoste cu ea. Să facă dragoste... Gândul la ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu venea Eizabeth o făcu să roşească. Dar el nu încercase să facă dragoste cu ea, se mustră aspru. El pur şi simplu o folosise, aşa cum o mai folosise o dată în urmă cu şase ani.

Laurel coborî repede din maşină, hotărâtă să petreacă după-amiaza singură.

- Unde crezi că pleci? o opri vocea lui Oliver după ce făcu câţiva paşi. Se pare că ai uitat că eşti angajata mea, spuse el. Dacă ai impresia că o să petreci după-amiaza cu Rick şi cu prietenul lui, ar fi cazul să uiţi de asta. Trebuie să ne aprovizionăm cu mâncare. Pentru început, ai putea începe cu cumpărăturile şi sunt sigur că sora mea nu s-ar supăra dacă ai supraveghea-o şi pe Ann puţin.

- Deci acum, pe lângă secretara ta, sunt dădacă şi femeie în casă, nu-i aşa? izbucni Laurel. Se pare că ai uitat că de când am venit aici să lucrez pentru tine n-am avut nicio clipă liberă şi dacă am de gând să-mi petrec această după-amiază...

Singură, ar fi vrut Laurel să spună, dar făcu o pauză apoi continuă:

- ...ocupându-mă de mine, n-o să mă opreşti!

- Pe dracu, spuse Oliver brutal.

Dar Laurel se depărtă, realizând că urma să-şi

dezlănţuie temperamentul de care pomenise Elizabeth. Ea nu-l văzuse niciodată nervos, înfuriat cu adevărat, dar reuşi să-şi controleze propriul comportament, amintindu-şi ce citise cu câteva ore în urmă, promiţându-şi că nu se va mai lăsa din nou păcălită.

- Oliver, ce se întâmplă aici?

Niciunul din ei n-o văzuse pe Elizabeth apropiindu-se, privindu-i curioasă:

- Doar nu vă certaţi, nu-i aşa?

- Ca să te certi cu cineva, implică un anume grad de intimitate pe care eu şi Laurel nu-l avemm, îi spuse surorii lui. Nu nu ne certam. Eu am ceva de făcut, aşa că am sugerat ca fiecare să mergem separat. Ne vom întâlni aici peste câteva ore.

- Oh, am crezut că vom explora amfiteatrul roman împreună! exclamă Elizabeth dezamăgită.

Laurel se simţi groaznic, când Oliver adăugă ironic:

- Dar Laurel preferă să exploreze singură, are un caracter diferit de al nostru şi după cum am spus, eu am ceva de rezolvat.

Când plecară fiecare pe drumul lui, Chas Hawley veni din urmă, hotărât s-o însoţească.

- Am crezut că preferi să rămâi cu Richard, spuse ea când el se oferi să petreacă împreună după-amiaza.

- Oh, Rick îşi vede de treburile lui, dădu el din umeri. E un băiat naiv şi uneori îl idolatrizează prea mult pe unchiul O. Cred că te plictiseşti la fel de mult ca şi mine. Uite, hai

să ieşim undeva, să mergem într-un club...încă un strop de libertate pentru mine înainte să mă apuc de dădăcit copii.

Laurel era surprinsă de atitudinea lui Chas în ceea ce-l priveşte pe Richard şi familia lui. Din câte auzise, Chas nu avea niciun plan pentru vacanţă, până când Rick îi sugerase să meargă împreună cu ei. Joaca de-a dădaca era doar o scuză pentru o vacanţă ieftină. Detesta de asemenea ipocrizia lui. Dar cu toate astea îi era mai bine în compania lui decât să meargă singură, şi bănuia că Oliver se va enerva şi mai tare când îi va vedea împreună. Poate că asta va fi o lecţie pentru el şi-i va demonstra că era capabilă să-şi poarte şi singură de grijă.

- Deci, ce spui? o încurajă Chas. Nu plecăm până mâine dimineaţă şi ne vom distra toată noaptea.

- Nu sunt sigură, ezită Laurel. O să vedem dacă până diseară n-o să te plictiseşti de mine, îi zâmbi ea

- Mă îndoiesc de asta.

Laurel nu era sigură dacă-i plăcea modul în care acest băiat o privea. Îi amintea foarte mult de o altă privire - aceea a tatălui său vitreg, recunoscu ea cutremurându-se. Oare toţi bărbaţii erau la fel? Lacomi şi egoişti?

Conştientizând răceala lui Laurel, Chas evită subiectul pe parcursul după-amiezii. Avea un simţ al umorului dezvoltat, compania lui fiind plăcută, realiză ea în timp ce se întorceau în parcare. Petrecuse o după-amiază cu un tânăr de care ar fi fugit cu puţin timp în urmă. În comparaţie cu Oliver, Chas nu reprezenta o ameninţare.

Dar de ce l-ar fi comparat cu Oliver? Oricum, Oliver Savage nu însemna nimic pentru ea! Nimic! Dar făcuse posibil ca prezenţa unui bărbat să nu mai fie atât de terifiantă. Dacă el avea de gând s-o folosească, atunci şi ea îl va folosi pe el... şi va vedea cum!

Laurel şi Chas erau ultimii care se întorseseră la locul stabilit. Chas îşi puse unul din braţe după umerii lui Laurel, şi fără un motiv anume Laurel nu ripostă la atingerea lui, ci chiar îi permise să păstreze braţul pe umerii ei în timp ce se apropiau de ceilalţi

- Aţi întârziat, îi anunţă Oliver rece. Vă aşteptăm de ceva timp!

- Doar de cinci minute, îl întrerupse Elizabeth. Nu face atâta caz din asta. Ti-am spus că n-ai de ce să te îngrijorezi.

- Aşa este. Laurel este în siguranţă cu mine, confirmă Chas, îmbrăţişând-o pe Laurel posesiv. Aşa că am hotărât să ieşim la cină împreună în seara asta, nu-i aşa?

Laurel era pe punctul de a refuza, dar privirea i se îndreptă către cărţile lui Oliver. Cărţi de psihologie. Cărţi pe care Oliver intenţiona să le utilizeze pentru a aprofunda şi mai mult mintea ei? se întrebă cu amărăciune. Ei bine, îşi cheltuise banii de pomană. N-avea de gând să-l mai lase să facă asta.

- Este adevărat? o întrebă Oliver, strângând din buze. Ai plănuit să petreci seara cu el?

- Da, răspunse Laurel zâmbind, uimindu-se pe sine de

exuberanţa cu care rostise cuvântul. Ştia că el nu vroia ca ea să plece, dar faptul că-l înfrunta o făcea să simtă o plăcere infinită, în special când se gândea de ce nu vroia să plece cu Chas. Ea era pentru el un simplu experiment şi n-avea de gând să lase pe nimeni să-i stea în cale, astfel încât să poată folosi rezultatul în noua lui carte.

- Sper că ştii ce faci, fu ultimul lui cuvânt, dar mai târziu adăugă încet, încât doar Laurel putea auzi:

- Ai grijă, Laurel. Faptul că vrei să renunţi la trecut este un lucru bun, dar nu încerca să recuperezi şase ani într-unul singur. Eşti abia la primul stagiu, ştii asta...şi cât despre sex... Ştii care sunt toate mişcările, dar încă nu-ai învăţat cum să le coordonezi. Te-aş urî dacă ai... cădea.

Falsa lui grijă dublă furia lui Laurel.

- Dacă o să dau greş, Chas va fi acolo să mă ajute, nu-i aşa? răspunse ea dulce, uimită de expresia lui din ce în ce mai nervoasă.

- Poate până la urmă, tatăl tău nu a minţit, fusese ultima replică brutală a lui Oliver. Poate faci intenţionat asta!

Era ora şase când ceilalţi plecară spre fermă. Elizabeth vroia să plece cât mai devreme a doua zi, iar Chas promise că nu vor întârzia. După plecarea lor, atitudinea lui Chas se schimbă remarcabil. Braţul lui părea să vrea mult mai mult decât i-ar fi plăcut lui Laurel, astfel încât se îndepărtă de el, când din greşeală îi atinse pieptul.

- N-am crezut că eşti atât de pudică, comentă el

ridicând din sprâncene. Nu după ce trăieşti cu un bărbat ca Savage.

- Să trăiesc? Sunt secretara lui Oliver şi atât, spuse Laurel indignată. Cred că ţi-ai făcut o idee greşită, Chas.

- O, să nu crezi asta, o contrazise el leneş. De fapt, sunt sigur de ceea ce am văzut. Poţi să spui ce vrei, Laurel, dar a fost ceva posesiv în felul în care ţi-a spus că nu vrea să mergi cu mine în oraş. Si niciun bărbat nu vorbeşte aşa unei femei. Doar dacă are un motiv întemeiat.

- Oliver era doar...îngrijorat pentru mine, spuse ea tăios.

- Bineînţeles că era, zise el râzând grosolan. Îngrijorat că altcineva ar putea pescui în propriile ape. Este timpul să înveţe că fetele moderne nu aparţin unui singur bărbat, nu-i aşa? Si eu susţin în întregime această idee.

Nu era greu de imaginat, se gândi Laurel îndepărtându-l nervoasă

- Te înşeli în privinţa asta, Chas. Sunt secretara lui Oliver şi
nimic mai mult.

- Chiar aşa? Atunci, de ce când am ajuns alaltăieri seară era numai o singură lumină aprinsă în casă? Doar unul dintre dormitoare era luminat. Iar luminile de pe scări s-au aprins când ne-am apropiat. Ce ar trebui să înţeleg din asta, Laurel?

Dar Laurel n-avea de ce să-i dea vreo explicaţie. Era pierdere de timp să încerce să-i explice ce se întâmplase

de fapt, dar până la urmă nu era treaba lui.

- Nu mă interesează ce crezi tu, îi spuse ea scurt. Chas, cred că n-a fost o idee tocmai bună să ieşim în seara asta. Mi-aş dori să ne întoarcem acasă, acum!

- Şi să-i confirmi unchiului O. că-l preferi pe el şi nu pe mine? În niciun caz, iubito! spuse el fără milă. M-am săturat să-l aud pe Rick cicălindu-mă cu formidabilul lui unchi. În schimb, eu aş putea să te fac să te simţi foarte bine...

Lui Laurel i se făcu greaţă la gândul că Oliver avusese dreptate când o avertizase în legătură cu acest băiat.

- Nu, mulţumesc, răspunse ea tremurând. Prefer să ne întoarcem.

Ochii lui se îngustară, iar Laurel se îngrijoră citind entuziasmul din ochii lui.

- Care este problema? Ti-e teamă că n-o să fiu la fel de generos ca Savage?

Era evident că el n-o va duce înapoi acasă, iar comportamentul lui o înfricoşă. Poate dacă mai întâi ar merge la masă... Da, aşa o să facă.

Dar în planul lui Laurel nu intrase şi sticla de vin pe care
chelnerul o aşează pe masă şi pe care Chas intenţiona să-l bea.

Când plecară de la restaurant, era aproape ora zece. Chas vroia să caute un club, sau un bar, dar Laurel insistă să se întoarcă la fermă.

- Bine, spuse el în sfârşit, privind-o lacom. Putem opri pe drum să ...discutăm mai multe...

Erau aproape la jumătatea drumului către casă, când Chas trase pe unul din drumurile de ţară şi opri. Era complet întuneric, iar Laurel simţi un fior de teamă când Chas opri motorul şi se întoarse spre ea.

- Relaxează-te, îi spuse el în timp ce întinse braţul către Laurel. De ce te-ai speriat aşa?

- Elizabeth o să se întrebe unde suntem, obiectă ea. Stii foarte bine că vor să plece devreme mâine dimineaţă.

- Eizabeth o să comenteze? Sau Savage? Ce se întâmplă cu tine? Ieşi cu un băiat şi mintea îţi este la altul? Am crezut că ne vom distra împreună.

- M-ai invitat să iau masa cu tine, îi reaminti rece Laurel.

- Da, dar amândoi ştim ce implică...

- Că trebuie să plătesc pentru asta, îl provocă Laurel cu asprime. Ei bine, îmi pare rău, Chas. Ai ales fata nepotrivită.

Laurel coborî din maşină trântind nervoasă portiera, întorcându-se la şoseaua principală. În spatele ei îl auzi pe Chas înjurând şi pornind motorul. O ajunse din urmă, continuând:

- Ei, Laurel, haide, urcă în maşină şi n-o mai face pe mironosiţa.

Chas schimbă tonul, când Laurel refuză să îi răspundă.

- Ce se întâmplă de fapt cu tine? Doar amândoi ştim

despre ce
este vorba!

Tonul lui grosolan o făcea pe Laurel să se simtă neputincioasă. Si-ar fi dorit să nu fi acceptat niciodată invitaţia lui, să nu fi văzut niciodată acele cărţi ale lui Oliver. Dacă nu s-ar fi întâmplat toate acestea, acum ar fi fost în siguranţă la fermă.

Siguranţă! O senzaţie curioasă o cuprinse, un tremur persistent de alarmă. Dar imediat îl auzi pe Chas pornind în viteză, strigând în urma ei:

-Îl vrei pe Savage, ei bine, atunci să te ducă el acasă, spuse el şi porni mai departe în întuneric.

Doar nu intenţiona s-o lase singură aici, se gândi Laurel câteva secunde mai târziu, după ce el demară. Laurel privi în urma maşinii, plină de deznădejde. Dar luminile maşinii deja dispăruseră spre drumul către Arles şi nu în direcţia fermei. Acum era complet singură, Dumnezeu ştie la ce distanţă de casă. Simţi cum hohote de plâns i se opriră în gât, dar n-avea nimic de câştigat dacă începea să plângă. Mulţumi Domnului că alesese să poarte sandale fără toc şi se îndreptă încet către casă. Cu siguranţă, de-a lungul drumului va întâlni pe cineva care s-o ajute.

Noaptea era plină de sunete ciudate, care la început o înspăimântară, dar mai târziu când începu să le distingă, se linişti. Mistralul nu mai bătea, lăsând în urmă un aer cald, plăcut, plin de miresme.

Deodată, auzi în spate zgomotul unei maşini care se

apropia. Oliver - trebuia să fie Oliver fu primul gând care-i veni în minte. Dar se întoarse dezamăgită când realiză că nu era Ferrariul lui Oliver. Maşina trecu atât de repede pe lângă ea, încât abia avu timp s-o observe. Dar Laurel îşi concentră acum atenţia asupra altui lucru şi anume prăpastia imensă lângă care se afla după dispariţia maşinii.

Era normal să se simtă uşurată de apariţia maşinii, bucuroasă că nu va mai merge pe jos o distanţă atât de mare, dar ceea ce simţise atunci când crezuse că putea fi maşina lui Oliver nu făcea parte din sentimentele obişnuite.

În doar câteva secunde, trăise o gamă variată de emoţii - o bucurie incredibilă, un tremur de incertitudine, speranţă, plăcere şi în special...

În special, ce?

Laurel se aşeză jos deodată, tremurând şi cutremurându-se, luptând să găsească adevărul, să reuşească să-şi analizeze emoţiile. Îşi dorise cu ardoare ca maşina să fie a lui Oliver. Tânjea cu disperare să-l vadă venind către ea, s-o ia în braţe, s-o protejeze.

O mare de emoţii distincte părea s-o înghită. Simţea cum viaţa sa lua o altă întorsătură, cum nimic din jur nu i se mai părea familiar. Venise în Provence cu Oliver doar cu un singur scop: să-l facă să sufere la fel de mult cum suferise ea, dar în schimb...

În schimb, era în pericol să fie tot ea cea rănită. Exista în ea neliniştea că iubea un bărbat şi că dragostea ei nu va

fi niciodată împărtăşită.

Îl iubea pe Oliver! Faptul că tocmai recunoscuse asta îi aduse o linişte ciudată. Aşa se puteau explica toate actele ei iraţionale. Fără îndoială, de asta era atât de bulversată când citise acele articole.

Dar nu trebuia... Ceea ce simţea pentru el nu trebuia să-i distragă atenţia de la scopul pe care şi-l propusese. Descoperind că-l iubea, nu schimba cu nimic situaţia. Venise în Provence cu un
ţel bine definit şi trebuia să-şi ducă la bun sfârşit planul. Trebuia!

Dar cum să facă asta? În tot acest timp, simţise o oarecare contradicţie în legătură cu ceea ce plănuise. Conştiinţa o avertizase, iar acum va trebui să lupte şi împotriva dragostei pentru el. În timp ce raţiunea cerea răzbunare, inima îi şoptea un mesaj diferit. Ceea ce simţea pentru Oliver nu era de fapt dorinţă de răzbunare, ci simpla nevoie de a fi împreună cu bărbatul iubit.

Fusese atât de chinuită şi de prinsă de trecut, încât nu fusese în stare să-şi recunoască adevăratele sentimente. Fiecare minut petrecut lângă Oliver îngreuna din ce în ce mai mult situaţia. Compasiunea, grija lui, întrebările lui, o determinaseră să renunţe la zidul de apărare, făcând-o mai vulnerabilă, făcând-o să-şi mascheze această vulnerabilitate cu mânia.

Mergea ca un automat, fără să se mai gândească la drum. Toate gândurile ei erau concentrate la un singur

lucru: descoperirea dragostei pentru Oliver.

Când începuse să simtă toate astea? Când îl văzuse în biroul şefului ei, sau mai devreme? Poate îşi avea rădăcinile chiar în prima lor întâlnire. Existase ceva şi în trecut, căldura şi încrederea pe care i-o arătase la prima lor conversaţie. Dar trădarea lui? Au supravieţuit toate aceste sentimente în timp, adormite, aşteptând să reapară în viaţa ei?

Îşi dădea acum seama că îngropase adevăratele gânduri, ascunzându-le în spatele frigidităţii, pe care o folosise ca scut împotriva unei noi suferinţe.

Apoi, când s-au întâlnit din nou, toate emoţiile au ieşit la suprafaţă, spărgând gheaţa în care fusese învăluită atâţia ani.

Dar nu trebuia să se lase purtată de val. Dumnezeule, dacă ar afla Oliver ce simţea pentru el. Ar putea-o analiza din alt punct de vedere, se gândi Laurel amintindu-şi cărţile pe care le văzuse la el în mână. Oare ar putea ghici? se întrebă Laurel începând să tremure convulsiv.

Trebuia să plece cât mai departe de el. Nu mai putea avea încredere nici măcar în ea însăşi. Totul era însă atât de nedrept. Oliver urma s-o folosească în continuare, în vreme ce ea, împiedicată de dragostea pentru el, nu putea folosi armele pe care le avea la dispoziţie ca să riposteze.

Dacă mai avea un strop de mândrie în ea, ar trebui să-şi continue planul, se mustră singură. Îşi datora sieşi să uite trecutul şi s-o ia de la capăt. Dar cum ar putea să mai

facă asta acum?

Se opri din nou, admiţând pedepsindu-l pe Oliver, putea astfel să-şi cumpere libertatea, s-o descătuşese de coşmarurile care o urmăriseră atâta timp.

Dumnezeule, trebuia să plece! Dacă nu făcea, asta putea să se dea de gol, să fie slabă în faţa lui.

îşi continuă drumul mecanic, uitându-se din când în când la ceas, încercând să evite gândurile care o torturau. În jur nu era niciun semn de locuinţă umană. Drumul de la fermă către Arles fusese unul destul de liniştit, îşi amintea Laurel. Dar acum nu vedea nimic. Oare cât de departe era ferma? Oare Chas se întorsese? Cum explicase el absenţa ei? Dar de ce nu venea nimeni s-o caute?

Gândurile o obosiseră atât de tare, încât se prăbuşi epuizată pe iarba de la marginea drumului.

Capitolul 8

Laurel se trezi ameţită, îngrozită că adormise pe marginea drumului. Corpul îi era plin de praf, hainele murdare şi părul dezordonat. O rază de lumină brăzdă cerul, iar aerul rece al dimineţii o făcu să tremure.

De ce nu venise nimeni s-o caute? Cu siguranţă, Chas se întorsese din Arles până acum. Laurel încercă să-şi forţeze picioarele obosite să meargă. Era pur şi simplu prea frig să mai stea acolo şi să aştepte ca cineva s-o caute. După câţiva metri, realiză că nu mai avea foarte mult până acasă, cel mult patru, cinci kilometri.

Mersul o ajuta să refecteze şi să analizeze sentimentele ei pentru Oliver. Stia că-l iubea, dar de ce? Pentru că avusese încă de la început încredere în el? Nu. Putea fi şi asta, bănuia Laurel. După şase ani plini de ură şi de mânie pentru el, acum ar fi trebuit să-şi controleze trăirile, în mod normal. Atunci începuse totul. Felul în care o ascultase, o înţelesese, fusese baza sentimentelor ei actuale, cu siguranţă. Dar era mult mai mult de atât. De Oliver nu îi fusese niciodată teamă, ca bărbat. De cele mai multe ori figura lui se transforma în cea a tatălui său vitreg, dar el, Oliver, nu-i provocase niciodată cu adevărat teamă sau repulsie, aşa cum i se întâmpla de cele mai multe ori cu persoanele de sex opus. Chiar dimpotrivă. Muşchii stomacului începură să-i tremure, amintindu-şi ce gândea despre el. Îşi dorea s-o atingă, îşi dorea şi ea să-l atingă. Rachel îi spusese că într-o zi se va întâmpla asta, dar

atunci Laurel n-o crezuse.

Dar Oliver nu era un zeu, ci o fiinţă, un om plin de compasiune, dacă ar fi dat crezare surorii lui şi uimitor era faptul că-i dădea dreptate... Dar el n-o iubea, dimpotrivă o folosea. Aşa că dacă mai avea puţină înţelepciune, trebuia să plece cât mai departe de el, şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Era straniu faptul că propriul ei sistem de apărare nu mai funcţiona aşa cum se aştepta. Dorinţa de a pleca, era combătută de o voinţă mult mai puternică...aceea de a rămâne. Mergând, începu să se întrebe cum ar fi fost să i se dăruiască. Se înfioră amintindu-şi pielea lui lipită de a ei, ameţită de faptul că dacă un contact atât de nesemnificativ îi provocase un asemenea delir, să stea în braţele lui fără nicio barieră între ei ar ridica-o pe culmile plăcerii.

Pierdută în gândurile ei, lui Laurel îi luă ceva timp să desluşească zgomotul unei maşini ce venea din spate. Se opri, întorcându-se neputincioasă să-şi ascundă zâmbetul plin de emoţie când îşi dădu seama că era maşina lui Oliver.

Opri la câţiva metri în faţa ei cu o frână ce stârni un nor de praf, iar Laurel alergă către el.

- Unde naiba ai fost? o întrebă el furios. Bănuiesc că te amuză faptul că mi-am petrecut toată noaptea răscolind întreg oraşul în căutarea ta, întrebând la fiecare bar care mi-a ieşit în cale cu gândul că tânărul Chas ar fi putut să te

târască undeva împotriva voinţei tale. Dar uitându-mă acum la tine, tind să cred că m-am înşelat. Îţi imaginezi, presupun, că fiind angajata mea, ar fi trebuit să-mi spui măcar că intenţionezi să-ţi petreci noaptea cu iubitul tău şi nu să mă laşi să aştept ca un fraier până când a sunat să-mi spună că nu se mai întoarce şi că se va întâlni cu ceilalţi direct la Marbela. Presupun de asemenea că ar trebui să-ţi fiu recunoscător că te-ai întors înapoi în cele din urmă numai după o noapte, dar după expresia feţei tale cred că a fost una destul de ocupată!

- Chas te-a sunat din Arles? întrebă în cele din urmă Laurel cu o voce slabă. Dar...

- La două dimineaţa, confirmă Oliver cu duritate, iar în timp ce voi vă distraţi, eu mi-am făcut o mulţimea de griji.

- Ti-ai făcut griji...pentru mine?

- Pentru numele lui Dumnezeu, nu te juca aşa cu mine, Laurel! Bineînţeles că am fost îngrijorat pentru tine. Poate că eşti la vârsta când poţi lua singură o decizie, dar nu când este vorba despre Chas. Si când te hotărăşti să faci ceva, n-o faci doar pe jumătate, nu-i aşa? Si cu el, pe deasupra! Dar bănuiesc că lipsa ta de experienţă scuză gusturile tale...nepotrivite.

- Oliver, n-am fost cu Chas. Ne-am certat şi m-a lăsat...

- Da, sigur! Uită-te la mine, Laurel! Nu sunt tatăl tău şi nu trebuie să mă minţi. Dacă vrei să te culci cu Chas este treaba ta, dar puţină atenţie nu ţi-ar strica de loc.

Oliver părea furios, mult mai furios decât îl văzuse

vreodată, şi era de înţeles dacă condusese înapoi către Arles şi a căutat-o. Laurel era surprinsă că se deranjase s-o facă. Doar dacă, bineînţeles, credea că orice relaţie pe care ar fi putut-o avea cu Chas, ar putea să-i afecteze "experimentul".

- Urcă în maşină! spuse el furios. Nu încercase s-o atingă, dar Laurel nu ştia dacă făcea asta pentru că lui îi era teamă să nu o lovească sau gândul că ar putea-o atinge acum i se părea dezgustător.

Oliver urcă în maşină fără să mai scoată un cuvânt şi porni motorul. Maşina porni în goană, dar imediat după câţiva metri opri brusc în faţa unei gropi abrupte. S-ar fi aşteptat să-i spună să coboare şi să meargă pe jos, dar în schimb se aplecă asupra ei, iar pentru o clipă avu impresia că este Chas. Laurel se lăsă pe spate, vâzându-i privirea cinică, apoi îi spuse cu o voce joasă:

- O, nu, Laurel, eşti în siguranţă. Nu obişnuiesc să fac dragoste în maşină şi chiar dacă aş face-o...

Laurel putea citi în ochii lui că ultimul lucru era dorinţă pentru ea, că l-ar fi putut determina să-şi încalce propriile reguli.

- Nu vroiam decât să închid asta, continuă el, luând centura ei de siguranţă şi prinzând-o de suportul metalic. Pentru o clipă, Laurel simţi căldura capului lui lângă sânul ei, iar bătăile puternice ale inimii ajunseră în clipa următoare în gât. Cu Oliver, recunoscu ea ruşinată, ar fi fost încântată să facă dragoste în maşină, atunci şi acolo.

Gândul acesta era pe cât de şocant pe atât de excitant.

- Starea mea de acum nu-mi permite să conduc încet, continuă Oliver, aşa că nu vreau să te am pe conştiinţă, aşa cum...Dar vezi, Laurel, aveam motive întemeiate să rămâi aşa cum erai, cel puţin o perioadă. Dar evident m-am înşelat. Oricum, nu este totul pierdut. Te-ai întors şi am o mulţime de făcut ... dacă mai ai energie să munceşti.

Si asta au şi făcut, au muncit! Oliver îi pregătise notiţele pe care ea trebuia să le transcrie. Abia reuşise să doarmă câteva ore şi avea o durere de cap ce persistă până după-amiază. Oliver încă lucra la primele capitole ale cărţii. Personajul principal era deja bine conturat şi destul de familiar lui Laurel. Oare intenţiona s-o folosească în cartea asta sau în alta? se întrebă Laurel. În timp ce lucrau, tensiunea era evidentă în atmosfera din cameră. Oliver dicta mergând apăsat dintr-un colţ în altul al camerei, cu o energie pe care Laurel n-o mai văzuse până atunci, dar în acelaşi timp o furie ciudată îi alimenta gândurile, stare pe care ea n-o putea înţelege.

- Este de-ajuns pentru astăzi, spuse el după prânz. Îţi sugerez să recuperezi noaptea nedormită în după-amiaza asta.

Datorită modului în care spusese asta, Laurel refuză să-l asculte şi nu merse în pat. Aşa că se schimbă în costumul de baie, încântată că trupul ei căpătase o nuanţă aurie. Îşi luă halatul şi se îndreptă către piscină. Dar când ajunse pe aleea pavată, realiză că Oliver era deja acolo, înotând

puternic, fiindu-i imposibil să se întoarcă fără ca el să observe prezenţa ei.

El o privi atent în timp ce ieşi din apă.

- Nu mi-am imaginat că ai putea fi aici.

Vocea ei suna straniu, datorită efortului pe care-l făcea în încercarea de a evita imaginea abdomenului lui ud, a spiralelor de păr de pe piept de pe care se prelingeau stropi de apă.

- Eşti dezamăgită să mă găseşti aici? Stai liniştită! Nu te voi
împiedica să visezi la Chas, dacă asta aveai de gând să faci aici.

Oliver se aplecă, luând un prosop. Înălţimea şi puterea lui radiau o masculinitate care făcea genunchii lui Laurel să se înmoaie. Vroia să nege toate acuzaţiile lui, dar ştia că n-o va crede. Lacrimile îi umplură ochii, aşa că se întoarse imediat cu spatele, împiedicându-se de unul dintre scaune. Oliver înjură ajungând-o din urmă, prizându-i mână.

- Este în regulă, Laurel, spuse el cu o sălbăticie asemănătoare numelui. N-am de gând să te ating.

Ştiu, dar vreau cu disperare, vroia ea să-i spună

Când el îi dădu drumul, Laurel se aşeză pe scaun, încercând să adopte o atitudine relaxată, dar în realitate se simţea încordată ştiindu-l în apropiere.

Din umbra genelor, Laurel îl urmări pe Oliver, tremurând la intensitatea dorinţei de a-l atinge. N-a crezut niciodată, nici în cele mai sălbatice vise ale ei, că putea

simţi o dorinţă atât de profundă, nevoia de a atinge fiecare centimetru din corpul cuiva, atât de puternică şi de imperativă, încât o percepea ca pe o durere fizică.

- Dar tu? Laurel deschise ochii când îl auzi. Era întins pe un prosop, privind-o.

- Pielea ta, Laurel, n-are nevoie de protecţie?

- Am avut grijă de asta, reuşi ea să murmure.

- Atunci, ai putea să-mi dai cu cremă pe spate? spuse el luând crema şi înmânând-o lui Laurel.

Pentru moment, Laurel se gândi să refuze, dar dacă s-ar fi întrebat de ce face asta? Deschise capacul cutiei cu cremă şi luă puţin în palmă. Începu uşor, nesigur, să împrăştie crema pe pielea lui, şi de îndată ce palmele se obişnuiră, timididatea ei se transformă în dorinţa de a-l atinge. Vârful degetelor ei se mişcară uşor pe spatele lui, atingând, învăţând.

Atentă la noua ei sarcină, nu îşi dădu seama dacă Oliver era afectat de ceea ce se întâmpla până când îi atinse încet zona din jurul taliei, simţindu-i încordarea fiecărui muşchi. Uimită, se opri, întrebând cu o voce nesigură:

- Am făcut ceva greşit?

El se întoarse brusc, privind-o ironic.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Laurel, zise el cu o voce răguşită. Păstrează aceste jocuri pentru Chas, dacă trebuie, dar nu le experimenta pe mine - nu-mi place să fiu tachinat. Ori el este un profesor al naibii de bun, ori tu

înveţi foarte repede, adăugă el brutal. Eşti aproape la fel de bună ca o profesionistă.

Si înainte ca ea să spună ceva, se ridică şi sări în apă, înotând câteva minute bune fără oprire. Îl privea tăcută de lângă piscină, întrebându-se ce făcuse de se enervase atât de tare.

Mai târziu, Laurel pregătea cina când Oliver intră în bucătărie, anunţând-o că nu vrea nimic.

- O să merg până la Arles, spuse el scurt, fără să mai adauge alte explicaţii. Nu ştiu când o să mă întorc. Să nu mă aştepţi, adăugă el sarcastic.

Singură, urcă la ea în cameră, încercând să se convingă că dragostea fără căldură şi încurajare nu putea să supravieţuiască. Aruncă o privire prin agendă, zâmbind uşor citind cele scrise. Ce naivă fusese atunci când crezuse că era motivată de răzbunare. Articolele aduse zilele trecute mai erau acolo aşa că începu să le citească pe rând, pătrunzând astfel în lumea omului pe care-l iubea. De la început porniseră amândoi pe picior greşit şi totul părea destinat să rămână aşa. Întotdeauna Oliver o judecase greşit, iar acum când era la un pas să creadă în el...

Laurel îşi usca părul, când auzi maşina lui Oliver parcând în faţa casei. Era deja unsprezece fără un sfert. Îl auzi pe Oliver cum încuie maşina şi se îndrepta spre uşă. Dormitorul ei era deasupra intrării principale, iar Laurel se îndreptă către fereastră să vadă ce se întâmplă. Ridică din

sprâncene când îl zări căutându-şi cheile în buzunare. Cu toate că se îndepărtă de fereastră, el îi simţi prezenţa, uitându-se în sus.

- Laurel, vino şi deschide uşa, comandă el. Nu-mi găsesc cheile.

Primul lucru pe care Laurel îl decoperi când îi deschise uşa era
faptul că băuse. Simţea asta din respiraţia lui.

- Eşti în siguranţă, spuse el ironic. Nu sunt beat. Doar mi-am udat puţin necazurile, nu le-am înecat...

- Sunt surprinsă că ai avea vre unul, spuse ea urmându-l în bucătărie

- De ce? N-am voie să mă comport şi eu ca o fiinţă umană? zise el pe un ton aspru, care o uimea din ce în ce mai mult pe Laurel.

- Vrei ceva de mâncare? întrebă ea ezitând. N-o să dureze mult să...

- Da, chiar aş vrea, o întrerupse el. Am o foame care nu poate fi uşor stăvilită, Laurel, râse Oliver uşor. Pentru Dumnezeu, nu te uita la mine de parcă ai fi cea mai inocentă fată din lume pentru că amândoi ştim că nu e aşa. Si du-te imediat în pat înainte să spun ceva ce amândoi vom regreta mai târziu.

Laurel nu ştia dacă să rămână sau să plece, dar după ultima lui privire fugi repede pe scări. Un lucru nu-i era clar. De ce Oliver băuse? Probabil din cauza faptului că vroia să se elibereze de tensiunea provocată de scris. Stia

foarte bine că nu era beat, dar i se făcuse teamă de violenţa descătuşată pe care o afişa şi nu vroia să fie ea cea asupra căreia se va descărca, pentru orice eventualitate.

Laurel se hotărî să se culce când îl auzi pe Oliver urcând scările şi intră în baie. Auzi zgomotul unor sertare, apoi deschise uşa şi strigă:

- Laurel, ai din întâmplare o aspirină?

Avea o tabletă în geantă, aşa că luă un comprimat şi merse la el în baie. El se dezbrăcase de tricou, iar lumina slabă din baie îi contura umerii puternici. Când Laurel îi întinse pastila, mâinile lor se atinseră şi Oliver înjură cu violenţă.

- Pentru numele lui Dumnezeu Laurel, murmură el răguşit. Dacă vroiai experienţă, de ce n-ai venit la mine?

Apoi o sărută fierbinte, în timp ce mâinile lui se mişcau nerăbdătoare pe nasturii cămăşii, îndepărtând-o şi dezgolindu-i umerii fragili. Dacă înainte Laurel crezuse că experimentase dorinţa, nimic nu se compara cu senzaţiile pe care le trăia acum. Jocul senzual al degetelor lui pe pielea ei, deschise o uşă care până acum habar n-avea că există. Laurel se lipi de el, savurând fierbinţeala buzelor lui.

Acolo, în întuneric, Laurel avea impresia că putea citi în ochii lui durerea în timp ce o privea, apoi spuse simplu:

- După-amiază, ştiam că n-o să rezist aici...în casă... cu tine o noapte, fără să fac asta...

Apoi o luă din nou în braţe, ducând-o în dormitorul lui, în patul lui. Dar acum nu-i mai păsa ce putea el gândi despre sentimentele ei, abandonându-se cu totul în braţele lui. Atingerea mâinilor lui părea atât de potrivită, încât Laurel nu putea să nu-l dorească. Când trase cămaşa de noapte de pe ea, gemu de plăcere. Oliver se îndepărtă uşor, privind-o în lumina lunii, jucându-se uşor cu degetele pe pielea ei, făcând-o să tremure de plăcere, aducând-o din nou lângă el.

- Întreabă-mă din nou dacă îmi este foame, Laurel, îi şopti el la ureche. Sau pur şi simplu să-ţi arăt?

Îi simţi din nou buzele, sărutându-i pasional vena din zona gâtului, apoi mai jos explorându-i pielea. Laurel îşi simţea fiecare nerv cutremurându-se de plăcere la intimitatea atingerilor lui, senzualitatea lui ameţind-o. Era sigură că şi el o dorea la fel de mult. Blugii lui ajunseră în acelaşi loc cu cămaşă ei de noapte, degetele ei înfigându-i-se în carnea lui, iar tremurul lui îi confirma aceeaşi fericire pe care o simţea şi ea la fiecare contact al trupurilor lor.

Laurel îşi dorea să-l sărute şi să îl atingă la fel cum făcuse el. Îşi lipi mai întâi buzele de pielea lui, iar când simţi tensiunea muşchilor lui se gândi că făcuse ceva greşit până când el gemu şi o întoarse violent pe spate, ţinându-i capul între mâini, muşcându-i buzele.

Dar când îi îndepărtă coapsele, acoperind-o cu trupul lui puternic, Laurel începu să simtă teama. O teamă întunecată trezită din trecut, punând cu vehemeţă

stăpânire pe ea, fâcând-o să ţipe panicată până când realiză că Oliver era cel aplecat asupra ei şi nu Bill Trenchard.

Laurel rosti printre sughiţuri numele lui Oliver şi începu să tremure violent la amintirea trecutului, în timp ce el o privi, ridicând-o în braţe, îndepărtându-i firele de păr de pe obraji

- Ai crezut că sunt Trenchard, nu-i aşa? o întrebă el cu vocea răguşită. Laurel, ce încerci să-mi faci? Dar Chas? Ai crezut că el...

- Te înşeli în privinţa lui Chas! N-a fost nici pe departe aşa cum îţi imaginezi tu. Ne-am certat în drum spre casă, eu am coborât din maşină şi m-a lăsat acolo, pentru că n-am vrut... Aşa că a trebuit să merg, dar m-am oprit pe marginea drumului şi am adormit. Eu... nu m-am culcat cu el!

Laurel începu să plângă încet neajutorată, crezând că el nu o va crede, dar pentru prima dată se înşela.

- Nu l-aş fi lăsat niciodată să facă dragoste cu mine, spuse ea printre lacrimi. Habar n-am avut că...

- De aceea mi-am petrecut jumătate de noapte căutându-te... de aceea acum ar trebui să fii în patul tău şi nu al meu. Într-o zi,Laurel, îi spuse el ţinându-i faţa între palmele lui, o să întâlneşti un bărbat care te va face să-l uiţi pe Trenchard - să uiţi tot, cu excepţia nevoii de a fi cu el.

Laurel ar fi vrut să-i spună că întâlnise deja acel bărbat,

dar bineînţeles el n-avea nevoie de dragostea ei. N-ar fi fost acum la el în pat dacă n-ar fi băut.

- Ce-ai spune dacă te-aş ruga să rămâi cu mine? murmură el privind-o.

Inima ei părea s-o fi luat razna. Dacă el o vroia, i-ar fi putut rezista? Dar Laurel ştia deja răspunsul.

- Eu...

- Stai liniştită, spuse el confuz. N-am de gând să-ţi cer asta. Ai simţit ceva totuşi în noaptea asta, ceva ce nu poţi să negi şi presupun că pentru tine e un pas înainte...

În experimentul lui, asta vroia să spună. O cuprinse o deznădejde rece. Se jucase cu focul şi avea să se ardă destul de tare. Ea îl iubea, dar el n-o iubea, aşa că ar fi nebună să mai rămână încă o secundă în plus lângă el, când se simţea atât de vulnerabilă.

- Cred că ar fi mai bine să plec, spuse Laurel fără expresivitate. Eu...

- Te-ai lăsat purtată de moment. Ştiu... Poate acum o să înţelegi de ce am fost atât de îngrijorat când am crezut că eşti cu Chas. Era evident că vroia doar un lucru de la tine încă din clipa în care te văzuse. Laurel avu din nou impresia că zăreşte în ochii lui o urmă de durere, dar fusese atât de rapidă, încât nu era sigură de ceea ce văzuse.

Laurel se ridică de lângă el, dar în lumina lunii, dorinţa ei de a-i atinge corpul era şi mai puternică. Vroia să-l implore să facă dragoste cu ea, dar dacă ar face asta,

Oliver şi-ar da seama ce simţea ea cu adevărat, lucru pe care nu l-ar fi putut suporta.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Laurel, dacă vrei să pleci, pleacă, zise el pe un ton dur, rănind-o cu indiferenţa lui. Aş vrea să dorm puţin, chiar dacă tu n-ai de gând...

Laurel se simţea ca un copil în timp ce-şi luă cămaşa pe care cu câteva minune în urmă el o descheiase, nasture cu nasture.

Să adoarmă...indiferent cât de epuizat era corpul ei, nu putea să adoarmă... nu putea uita căldura şi plăcerea pe care o împărţise cu Oliver. Imagini cu corpul lui perfect îi apăreau în minte de fiecare dată când încerca să închidă ochii.

Capitolul 9

A doua zi când coborî, Laurel nu văzu nici urmă de Oliver. Dar când vru să iasă afară pe uşa din spate, se ciocni de el. Privindu-l fix, se înroşi uşor la amintirea nopţii trecute... la amintirea lui.

Oliver îi zâmbi ironic, trecu pe lângă ea şi se aşeză pe unul dintre scaune. Bineînţeles că naivitatea ei i se părea amuzantă. Ceea ce pentru ea fusese un moment special, plin de magie, pentru el nu fusese decât un simplu experiment privind reacţiile ei.

Laurel se întoarse cu spatele, încercând să ascundă cât de mult o afecta prezenţa lui, să prepare cafea. Îl auzi cum se ridică de pe scaun, îi auzi paşii îndreptându-se spre ea şi brusc o întoarse cu faţa către el.

- Laurel, nu trebuie să-ţi fie ruşine pentru ce s-a întâmplat azi-noapte. Stiu cum te-ai simţit... cel puţin pot ghici, se corectă el, mai ales când ţi-am spus ceea ce ţi-am spus ieri dimineaţă. Am greşit mult, recunosc asta. M-am purtat ca o brută cu tine şi n-am văzut că...

- Eram prea obosită pentru că am mers atât pe jos, şi nu că...

- ... ţi-ai fi petrecut noaptea în braţele lui Chas. Nu înţeleg totuşi de ce atunci când m-a sunat, mi-a sugerat că ai fi cu el... Când mă gândesc ce ai fi putut păţi...

Laurel abia îl recunoştea pe Oliver. Expresia lui devenise serioasă, plină de compătimire, plină de...ceva ciudat.

- Probabil că era furios din cauza faptului că ...

- Ai refuzat să te culci cu el? completă Oliver. Îmi imaginez.

Zâmbetul lui ironic denota faptul că ştia cum este să reuşeşti cu
greu să-ţi stăpâneşti dorinţele.

- Şi fără să ştie ceea ce ţi se întâmplase, a crezut că îţi baţi joc de el, pur şi simplu. Oricum comportamentul lui poate fi scuzat de specificul vârstei, dar n-ar fi trebuit să te lase acolo. A avut mare noroc că nu l-am întâlnit pe drum, altfel... Oliver se uită către Laurel când ea începuse să râdă încet, strâmbând uşor din nas.

- Presupun că după noaptea trecută, n-am dreptul să critic standardele altcuiva. În legătură cu noaptea trecută, Laurel...

Oliver se îndepărtă de ea, întorcându-se către fereastră

- Vroiam să vorbesc cu tine despre asta, să-ţi explic că...

- Nu, nu trebuie să faci asta. Înţeleg foarte bine, spuse Laurel furioasă. Aceste lucruri se mai întâmplă şi presupunând că lucrurile dindre noi doi sunt aşa cum sunt.... şi tu ştii despre trecutul meu, despre mine... -că te iubescar fi vrut ea să spună... era inevitabil.

- Mă bucur că ai văzut lucrurile atât de filozofic!

Oliver privea în continuare pe fereastră, cu spatele la ea, astfel încât Laurel nu putea ghici expresia feţei lui. Ceea ce-i spusese păru să-l enerveze deşi Laurel nu îşi

putea imagina ce îl determinase să devină furios. Oare ar fi vrut ca ea să recunoască de ce vroia de fapt să facă dragoste cu ea?

Lui Laurel i se făcu deodată rău. Oare Oliver îşi notase deja toate reacţiile ei pentru a le folosi într-o carte viitoare?

Laurel se ura pentru că n-avea curajul să-i spună în faţă tot ce ştia, să-i spună să n-o mai folosească. Dar n-ar suporta durerea inevitabilă care ar copleşi-o când va începe să râdă amuzat de toate trăirile ei. Cu ce drept ce simţea rănită sau trădată, dacă Oliver nu dăduse nici cel mai mic semn că ar simţi ceva pentru ea? N-o forţase nimeni să se abandoneze în braţele lui, provocându-i mângâierea dulce a pielii lui. Stia foarte bine că bărbaţii sunt capabili de o dorinţă pur fizică.

- Nu ţi-am spus, nu-i aşa? continuă el brusc. Trebuie să merg la Nisa mâine dimineaţă la prima oră singur, adăugă întorcându-se către ea. O să fiu plecat toată ziua.

- Atunci, astăzi o să-mi dictezi mai mult decât de obicei, spuse Laurel uimită de abilitatea de a-şi păstra tonul vocii normal în timp ce sufletul îi era amorţit de durere. De ce pleca la Nisa? Să se întâlnească cu o femeie? Era o întrebare la care Laurel nu putea răspunde, dar nu-l vedea pe Oliver în compania unor femei oarecare, iar ea nici nu se putea compara cu acele femei cu care bănuia că se întâlneşte.

- Nu cred că este nevoie. Încă sunt la etapa de gândire şi tu te-ai dovedit foarte eficientă. Maşinile de scris sunt

foarte obositoare.

Laurel încercă să-i zâmbească, deşi în suflet avea o furtună de nelinişte.

După ce îşi turnă din nou cafea în cană, Oliver continuă să vorbească, lovind-o din nou:

- Laurel, azi-noapte, a fost doar imaginaţia mea sau chiar ai simţit la fel de multă plăcere din... intimitatea noastră, aşa cum ai dat de înţeles? Obrajii îi luaseră foc pur şi simplu. Cum putea să stea acolo atât de calm, vorbind despre ce se întâmplase ca şi cum ar diseca un nou capitol dintr-una din cărţile lui?

- Nu ştiu exact la ce te referi, afirmă într-un final. Eu...

- Ce am vrut să spun... îi explică el liniştit, ridicându-se în picioare şi privind-o... ai simulat felul în care ai recţionat la... sau...

O mulţime de gânduri îi invadară mintea. Să-l mintă şi să-i spună că pur şi simplu s-a prefăcut? Dar dacă el şi-ar da seama că minte, n-ar fi mai simplu să ghicească motivul pentru care-l minţea?

- N-am simulat nimic, reuşi să spună. Dar...

- Dar am interpretat eu greşit ceea ce simţeai? Nu-ţi face griji, Laurel. Sunt şi eu conştient de puterea atracţiei fizice. Mă bucur că ai descoperit-o şi tu, pentru că mă scuteşte de o vină ce apăsa greu asupra conştiinţei mele, cu toate că m-am dovedit a fi o sabie ascuţită vicios la ambele capete. Să nu-ţi fie niciodată ruşine de sexualitatea ta, adăugă el cu francheţe, şi niciodată să nu abuzezi de

ea. E un dar atât pentru tine, cât şi pentru iubitul tău. Mă urăsc pentru faptul că ai trăit atâţia ani crezând că eşti frigidă. O femeie care învaţă să-şi preţuiască trupul, îl păstrează ca pe un dar, darul suprem atunci când dorinţa este completată de dragoste. Ceea ce încerc să-ţi spun, adăugă el cu o tristeţe neobişnuită, şi nu foarte bine se pare, este faptul că te afli la o vârstă frumoasă. Ai o fragilitate şi o sensibilitate care s-ar putea prăbuşi chiar şi sub mângâierea unor degete. Cred că a sunat ca o avertizare a unui tată cu concepţii predefinite, pentru preţioasa lui fiică împotriva tentaţiilor carnale.

- Dar tu nu eşti tatăl meu...şi sunt destul de conştientă de ele, îi reaminti Laurel. Le-am învăţat de mică, îţi aduci aminte?

Pentru o clipă pielea lui căpătă o nuanţă roşie, ca şi cum i-ar fi dat o lovitură mortală. Tensiunea dintre ei era asemenea unui fir subţire, pe care Laurel n-o mai putea îndura. Fugi repede din cameră, lăsându-l pe Oliver privind în urma ei.

Să creadă orice ar fi vrut, gândi ea ca un copil o oră mai târziu, privind imaginea drumului de ţară, înconjurându-şi genunchii cu braţele. Oare o privea în continuare ca pe o simplă puştoaică de douăzeci şi doi de ani şi nu ca pe o femeie?

Tensiunea dintre ei păru să crească pe parcursul zilei. Oliver se comporta foarte ciudat. Pentru un moment era ironic, iar în secunda următoare devenea tăcut. Nimic din

ceea ce făcea Laurel nu părea a fi bine, comentariile lui tăioase aducându-i nu numai o dată lacrimi în ochi, cu atât mai mult când ştia că aluziile lui răutăcioase nu erau fondate. Oare îşi dăduse seama ce simţea pentru el? Credea oare că făcuse o pasiune prostească pentru el şi folosea metoda asta ca s-o îndepărteze?

Laurel nu mâncă prea mult la cină. Fusese rândul lui să pregătească masa şi se încruntă ameninţător când observă că ea abia se atinse de mâncare. Laurel nu avea cum să nu observe cantitatea generoasă de whisky pe care şi-o turnă după cină şi o bău dintr-o înghiţitură.

Asta îi amintea lui Laurel de nopţile în care tatăl ei vitreg obişnuia să vină acasă beat.

- Nu este nevoie să mă priveşti aşa. Pot bea cantităţi semnificative fără să am niciun efect secundar, spuse Oliver răutăcios, când expresia feţei părea s-o trădeze. Sau crezi că asta, arătând către pahar, poate fi o repetiţie la ceea ce s-a întâmplat aseară. Mai ai multe de învăţat, draga mea, spuse el râzând dispreţuitor, şocând-o cu asprimea lui. Când un bărbat trebuie să se scufunde în băutură înainte să intre în patul unei femei, e un exerciţiu pe care foarte rar vrea să-l repete.

Oliver traversă camera, selectă una dintre casete punând-o în casetofon. Dar în locul sunetelor liniştite pe care Laurel spera să le audă, acestea erau agresive şi ameninţătoare.

- Să completez dispoziţia, spuse el sub privirea speriată

a lui Laurel. Dar dacă nu-ţi place...

- Cred că o să mă culc devreme în seara asta. Sunt obosită.

La cuvintele ei bâlbâite, s-ar fi aşteptat la o replică răutăcioasă, dar el nu mai spuse nimic. Când ridică ochii să-l privească, Oliver era concentrat asupra paharului pe care-l învârtea în mână.

Pe scaun era o carte, iar Laurel o ridică fără să fie atentă. Nu era chiar atât de obosită, aşa că se gândi că ar mai putea citi puţin. Ceva ce ar fi ajutat-o să adoarmă şi să-i alunge amintirile ce se agăţau de ea asemenea dinţilor unui dragon, chinuind-o.

Abia după ce făcu baie realiză că acea carte era una dintre acele aduse de Oliver din Arles. Era a unui psihiatru, scrisă în engleză. Curiozitatea o împingea s-o răsfoiască, schimbându-şi însă pe parcurs ce înainta starea de spirit. Îşi dădu seama că era vorba despre toate acele probleme cu care se confruntase chiar ea însăşi: cazuri istorice din domeniu, cele mai multe dintre ele foarte asemănătoare cu ale ei. Copii, preadolescenţi sau adolescenţi care trecuseră printr-o experienţă ce le afectase psihicul. Multe dintre acele cazuri se bazau pe incest, unele implicând şi violul. Când citea, Laurel tremura. Trebuia s-o termine, citind fiecare cuvânt, de pe fiecare pagină, trecutul propriu i se părea mai viu ca niciodată. Citea că primul pas către normalitate pentru victimele din aceste cazuri era acela de a-şi forma o relaţie bazată pe încredere cu membrii de sex

opus. Adolescentele care suferiseră de hărţuire sexuală trebuia învăţate să-şi deblocheze simţurile, înlocuind frica, durerea şi umilirea cu plăcere şi căldură. Cu cât citea mai mult, cu atât Laurel realiză că în cazul ei trauma fusese moderată şi cum abilitatea ei de a avea încredere în cineva nu fusese complet distrusă, altfel n-ar fi putut avea încrederea în Oliver încă de la început. Îşi confirmă de asemenea convingerea comform căreia ura pe care o simţea pentru el era rezultatul faptului că el îi trădase încrederea.

Oliver cumpărase această carte numai din cauza ei, pentru că vroia să pătrundă mai adânc în mecanismul minţii ei, exact ce făcea folosind-o în întregime sau doar părţi din ea cu intenţia de a studia orice putea legat de ea, transformându-le mai târziu în materiale pentru cărţi. Când în cele din urmă Laurel închise cartea, avea impresia că abia ieşise din tunelul în care intrase odată cu apariţia lui Bill Trenchard ca tată vitreg. Acum ştia că s-ar fi îndrăgostit de Oliver în oricare altă situaţie. Ceea ce simţea pentru el era dragostea pură a unei femei pentru un bărbat.

Într-un final adormi cu greu, dar cartea îi trezise unele amintiri pe care le îngropase în toţi aceşti ani şi care o urmăreau din nou: ameninţările tatălui ei că o va trimite departe de casă, atingerile lui care o umpleau de teamă şi de furie. În coşmar retrăi cele mai cumplite scene din viaţa ei: tatăl ei vitreg ţintuind-o pe podeaua rece, respiraţia lui

urâtă, teroarea ce o cuprindea când mâinile lui îi atingeau pielea goală.

Un ţipăt îi fierbea în gât, trupul i se zvârcolea pe cearşafurile din ce în ce mai multe , ţipăt după ţipăt sufocând-o. Perdeaua groazei fu ruptă de uşa care tocmai se deschise, acum văzând doar ochii lui Oliver ce o priveau cu îngrijorare.

- Laurel, am avut impresia că cineva încerca să te omoare după modul în care ai ţipat, spuse el cu o notă de umor.

Încă sub efectul coşmarului, Laurel tremura privind cu ochii săi mari faţa lui palidă.

Oliver ridică de jos cartea pe care o împrumutase.

- Am citit-o, îi spuse ea răguşit. Au revenit toate înapoi... Bill... noaptea...noaptea...

- În care a încercat să te violeze? Am fost la tribunal, Laurel. Am auzit totul, dar s-a terminat. A fost doar un coşmar, unul foarte neplăcut, la care am avut şi eu contribuţia mea.

Laurel abia observă tonul ciudat din vocea lui. Cuprinsă încă de groaza provocată de coşmar, Laurel nu putea să facă nimic mai mult decât să tremure şi să îl privească cu ochii mari, tresărind când el îi atinse braţul, figura plină de căldură a lui Oliver înlocuind-o pe cea lacomă a lui Bill.

Se îndepărtă de el, murmurând cu sufletul la gură cuvinte neînţelese, proteste...

- Laurel!

Ceaţa dispăru, iar ochii ei nu vedeau decât o singură privire.

- Oh, Oliver, spuse ea cu vocea tremurând, aruncându-i-se în braţe. A fost atât de îngrozitor... atât de real, continua Laurel să-i spună în timp ce braţele lui o înconjurau. Lăsându-şi capul pe umărul lui, o învălui o stare de bine şi de linişte. Pe măsură ce secundele se scurgeau, oboseala o moleşi înlocuind teroarea de mai devreme. Parfumul lui bărbătesc îi acapără toate simţurile şi deodată faptul că o ţinea în braţe nu mai era d-ajuns.

- Laurel? Te simţi mai bine acum?

Ea îşi prinse degetele de cămaşa lui desfăcută când Oliver încercă să se retragă:

- Nu mă lăsa singură, Oliver, te rog! Mi-e teamă că o să visez din nou.

- Si ce sugerezi? întrebă el cinic. Să ne petrecem toată noaptea aşa? La gândul că ar putea petrece o noapte întreagă în braţele lui, simţurile parcă începuseră s-o ia razna, răspândindu-i prin tot corpul fiori de dorinţă.

- Laurel...

- Oliver, nu mă lăsa aici, te rog, îl imploră ea, ţinându-l şi mai strâns. Te rog!

Degetele lui erau deja pe încheieturile mâinilor ei, încercând s-o împingă, dar deodată îşi schimbă atitudinea, degetele lui mângâindu-i uşor pielea fină de la încheieturi.

- Pentru Dumnezeu, murmură el cu o voce răguşită, când Laurel oftă uşor.

Ea nu îşi dădea seama dacă spusese asta din precauţie sau ca rugăminte, dar nu mai contă după ce gura lui o acoperi pe a ei cu o dorinţă nestăvilită care şterse orice urmă din imaginea lui Bill Trenchard. Era doar Oliver, fiecare nerv al ei simţea asta şi-l primea ca atare. Buzele lui se mişcau peste ale ei, cu o dorinţă crescândă, şi incredibil, ea simţea aceeaşi pasiune sălbatică, cerând mai mult, oferind mai mult.

- Laurel, Laurel... îi şopti el numele, sărutându-i senzual gâtul, arcuindu-se sub presiunea buzelor lui, provocându-i fiori de plăcere.

Era ca şi cum ar fi fost prinsă într-u vârtej de emoţii şi trăiri în care nu exista trecut şi viitor, ci doar acel val de pasiune creat de tensiunea din ziua precedentă, culminând cu explozia necesităţii dintre ei, asemenea unei mingi de foc.

Nimic n-ar fi împiedicat-o pe Laurel să meargă mai departe; deschise pe rând fiecare nasture de la cămaşa lui, sărutând în acelaşi timp fiecare parte din corpul lui viril, explorând cu plăcere neascunsă fiecare muşchi de pe pieptul lui.

- Laurel!

Complet absorbită de dorinţa de a-l atinge, Laurel uitase că el n-o iubea, urmând doar nevoia lor reciprocă.

- Laurel, eşti într-adevăr tu? şopti Oliver. Nu pot să cred. Eşti în sfârşit liberă? Fără cătuşe, fără...

Laurel amorţi în braţele lui. De ce? De ce trebuia să-i

reamintească? Dacă ar fi continuat pur şi simplu să facă dragoste cu ea, acum poate s-ar fi bucurat de posesia lui în loc să ştie că în timp ce ea simţea extazul dragostei, el nu făcea decât terapie.

- Da, sunt liberă, spuse ea plictisită, îndepărtându-se de el. Nu e nevoie să mergem mai departe, Oliver. Experimentul s-a terminat.

- Experimentul? Despre ce naiba vorbeşti? se ridică el, privind-o cu o expresie ostilă.

- Stii foarte bine la ce mă refer. Mă foloseşti monitorizându-mi reacţiile ca să mă poţi utiliza într-una din viitoarele tale cărţi. Am ştiut asta de la început, felul în care m-ai întrebat despre trecut, totul...

- Laurel, asta este pur ... o întrerupse el, gesticulând cu nervozitate şi împrăştiind din greşeală teancul de articole pe care Laurel le adusese în cameră şi agenda ei.

- Ce naiba ... se încruntă el şi aprinse repede lampa de la capătul patului. Ce faci cu astea? O întrebă el. Si asta? Ce este asta?

Oliver ridică agenda ei şi o deschise. Citi primele rânduri, apoi se uită la ea. Laurel se cutremură sub privirea lui, un amestec de gheaţă şi furie gata să explodeze.

- Dumnezeule, murmură el afectat, grăbindu-se să citească pagina până jos. Si mai ai tupeul să mă acuzi pe mine. Ce dracu înseamnă asta?

- Oliver, îţi pot explica... spuse Laurel întinzând disperată mâna după agendă, dar el o îndepărtă, citind

câteva din celelalte pagini, expresia lui împietrind cu fiecare cuvânt.

- Deci, tăie el liniştea ce urmase. Acum avem în sfârşit adevărul. Ai venit aici cu mine cu intenţia de a mă discredita într-un fel sau altul. Nici măcar nu te mai deranja să negi, Laurel. Totul este aici, scris de tine însăţi.

Ce ar mai fi putut ea să spună? Că era adevărat faptul că scrisese toate acele lucruri, dar atunci era confuză, că nu înţelegea ce simte cu adevărat? Nu putea să-i mărturisească adevărul, nu acum.

- Dumnezeule, înjură el printre dinţi. Şi eu care chiar am crezut... Ce păcat că eşti atât de preocupată de prejudecăţile fanatice ale trecutului tău, altfel ai fi descoperit că există o armă mai bună pe care o puteai utiliza... Oliver o privea cu ochi mari, buzele îngustându-i-se la fiecare cuvânt.

- Publică orice şi să mă ia dracu, Laurel! zise el cu amărăciune. Oricum, m-am înşelat în privinţa ta până la urmă...păcat...

Oliver ieşi din cameră înainte ca Laurel să-i poată reaminti că acţiunile lui o determinaseră să scrie toate acele lucruri. Dar acum era prea târziu. O lăsase acolo, cu sentimentul că săvârşise un păcat de neiertat. Îl ura că putuse să creadă că l-ar fi putut răni într-un fel sau altul. Dar cum să-i spună adevărul? Dacă ar fi distrus agenda...

Când se trezi a doua zi dimineaţă, Oliver plecase deja la Nisa.

Petrecu minute în şir mergând încoace şi-ncolo şi întrebându-se ce avea să facă în continuare, dar apoi zgomotul unei maşini îi atrase atenţia către fereastră. Zâmbi uşurată când recunoscu Range Roverul lui Elizabeth.

- Îmi pare rău, dar Oliver nu este acasă, îi spuse Laurel întâmpinându-i. Şi nu cred că se întoarce până mâine.

- N-am oprit decât puţin aici, nu-l vom aştepta. Ne grăbim să ne întoarcem acasă, pentru că una din mătuşile soţului meu s-a îmbolnăvit brusc. Copiii coborâră şi ei din maşină, iar Laurel se oferi să le pregătească prânzul.

- Aş vrea să vorbesc ceva cu tine, îi mărturisi Elizabeth, când copiii plecară la piscină. Îmi pare foarte rău pentru ceea ce s-a întâmplat cu Chas. În Marbella i-a recunoscut totul lui Rick.

- Nu mai contează, o asigură Laurel, venindu-i deodată o idee.

Dacă ar ruga-o pe Elizabeth s-o ducă acasă?

Cu siguranţă, Oliver n-o mai dorea aici acum şi nu va dura mult până când îşi va trăda adevăratele sentimente, punându-l într-o situaţie jenantă.

- De fapt, începu Laurel nesigur, vroiam să te întreb dacă m-aş putea întoarce împreună cu voi în Anglia.

- Asta este o hotărâre bruscă, nu-i aşa? Oliver ştie? se încruntă Elizabeth.

- Nu, dar nu cred că l-ar deranja. Am avut o discuţie, şi sinceră să fiu cred că ar fi cel mai bine să plec acum.

- Din cauza lui, sau din cauza ta? o întrebă Elizabeth gânditoare. Dar ce o să se întâmple cu cartea lui?

- Oh, cred că a obţinut tot ce avea nevoie de la mine până acum, răspunse Laurel cu tristeţe. Fără îndoială, cartea va fi un nou best-seller, cu toate că n-o voi cumpăra niciodată.

- Cred că m-am pierdut, zise Elizabeth cu calm. Vino să ne aşezăm şi povesteşte-mi ca să pot înţelege.

În mod normal, Laurel n-ar mai fi avut încredere în nimeni, dar sentimentele ei fuseseră atât de bulversate din cauza certei cu Oliver încât era o adevărată uşurare să se destăinuie cuiva.

Elizabeth se încrunta uneori, dar n-o întrerupse pe Laurel în timp ce-i povesti suspiciunile ei.

- Sunt sigură că te înşeli, spuse Eizabeth cu convingere după ce termină Laurel. Înţeleg de ce ai crezut că te foloseşte, dar eu îl cunosc pe Oliver, Laurel. Si ştiu cât de mult a suferit când şi-a dat seama că a greşit în privinţa ta. Te-a căutat peste tot, crede-mă! Părerea mea este că a vrut pur şi simplu să te ajute, Laurel. Îmi imaginez trauma pe care ai suferit-o în urma celor întâmplate cu tatăl tău vitreg şi nu spun că Oliver n-a fost vinovat, dar sunt absolut sigură că motivele sale au fost complet altruiste. Bineînţeles că ar mai fi şi o altă explicaţie, o privi Elizabeth zâmbind. Ar putea fi îndrăgostit de tine! Laurel o privi cu ochii mari, suspinând adânc, ca şi cum toată suferinţa i s-ar fi adunat în piept.

- Nu, dădu ea din cap cu vehemenţă. Nu este îndrăgostit de mine.

- Dar tu îl iubeşti draga mea, afirmă Elizabeth subtil, şi de aceea vrei să pleci. Oh, draga mea fetiţă, nu crezi că ar fi mai bine să rămâi şi să încerci să discuţi cu el despre toate astea?

- Prefer să n-o fac. Dacă nu pot să merg cu voi, voi lua un taxi până la Arles şi de acolo...

- Dacă te-ai hotărât cu adevărat să pleci, bineînţeles că poţi veni cu noi, cu toate că mă îngrozeşte momentul în care Oliver o să descopere cum ai evadat. Gândul că avea să plece de aici înlocui starea normală de eliberare pe care ar fi trebuit s-o aibă cu cea a unei pierderi chinuitoare. N-o să-l mai vadă pe Oliver niciodată. Cum va suporta asta? Dar nu exista alternativă.

Laurel refuză să privească în urmă când Range Roverul se îndepărtă de casă. Îi scrise lui Oliver câteva cuvinte în care-i explică ce se întâmplase şi că cel mai potrivit ar fi fost să plece. Nu trebuia să-i spună nimic mai mult. Elizabeth o privi cu îngrijorare şi afecţiune pe tot parcursul drumului, dar Laurel preferă să nu-i pună prea multe întrebări sau să-i ceară sfatul. Când se despărţi de Elizabeth şi de copii, Laurel simţi o enormă părere de rău, gândindu-se că în alte circumstanţe ar fi putut deveni prieteni buni.

Capitolul 10

Se terminase încă o săptămână, slavă Domnului, se gândi Laurel în timp ce descuia uşa de la apartament. Era a şasea săptămână de când se întorsese din Italia, unde lucrase pe parcursul verii. După întoarcerea din Arles, se angajase la o agenţie, o idee strălucită de altfel. O cuceriseră toate acele birouri mici, moderne, iar apoi i se oferi ocazia să lucreze pe vară ca secretara unui producător de filme din Italia. Cu toate că slujba era temporară, fusese de-ajuns s-o însufleţească. Avusese ocazia să iasă cu diferiţi bărbaţi ori de câte ori avea timp, dar cu toate că scăpase de rezerva în privinţa persoanelor de sex opus, nu-şi dorea să încurajeze nicio relaţie să depăşească etapa prieteniei.

Pielea ei încă mai păstra bronzul italian, dar îi dispăruse răceala şi rezerva care o bântuise atât de mult timp.

În ultimul timp lucrase într-un birou foarte ocupat. Cei de acolo o avertizaseră că odată cu venirea iernii nu va mai avea de lucru, datorită micşorării numărului clienţilor. Îi trecuse prin minte chiar să scrie la fosta firmă unde lucrase, întrebând de locuri disponibile, dar nu era sigură de modul în care domnul Marshall o va privi pe noua Laurel.

Nu că s-ar fi schimbat foarte mult, dar îndrăznise să iasă din cuşca în care se ascunsese în ultimii şase ani, stimulându-şi siguranţa şi încrederea în sine, lucruri care

până atunci îi lipsiseră mult. Obişnuia acum să-şi poarte părul liber, să se fardeze discret dar atractiv, să poarte haine potrivite vârstei, dar cu toate astea lipsea ceva din viaţa ei.

Iniţial se încăpăţânase să iasă cu alţi bărbaţi, încercând să se convingă că ceea ce simţise pentru Oliver fusese ceva trecător. Dar atunci când ei o sărutau, era doar un simplu sărut, mai mult sau mai puţin plăcut, dar niciodată determinând-o să le răspundă aşa cum făcuse la săruturile lui.

Se aşeză pe canapea, oftând uşor. Era invitată la o petrecere în acea seară, dar nu se simţea în stare să meargă, aşa că se hotărî să-şi petreacă seara în pat.

Jumătate de oră mai târziu se aşeză în faţa televizorului, luând cina şi urmărind nepăsătoare emisiunea.

Gazda emisiunii discuta cu unul dintre invitaţii săi, dar ceea ce captă atenţia lui Laurel fu următorul anunţ pe care-l făcu către cameră.

- Următorul meu invitat nu mai are nevoie de nicio prezentare, pentru că ceea ce face vorbeşte în numele lui. Doamnelor şi domnilor, celebrul câştigător de anul acesta al premiului Maundale, Oliver Savage, sau Jonathan Graves, după cum îl cunosc mai bine cititorii lui.

Laurel împietri, uitând complet de mâncare şi aţintindu-şi ochii asupra trăsăturilor familiare. Oliver purta un costum elegant, arătând extraordinar de bine, părere

împărtăşită evident de gazda emisiunii şi de femeile din public. Laurel simţi un fior de gelozie privind modul în care vedeta de televiziune îl luă de braţ, el răspunzându-i cu căldură.

Laurel era atât de fascinată de prezenţa lui Oliver, încât nu fusese atentă la primele întrebări. Oliver părea oarecum retras, palid, dar probabil era doar efectul reflectoarelor

- Acum, poate ne veţi dezvălui câte ceva din noua dumneavoastră carte spuse gazda emisiunii.

- N-aş putea-o descrie în câteva cuvinte. Pot să spun doar că este o întruchipare a ceva ce trebuia să scriu, ce simţeam nevoia să scriu.

- Sună de parcă aţi vorbi de o nouă formă de terapie, afirmă prezentatoarea, curioasă.

- Dacă ar fi aşa cu siguranţă n-ar avea rezultate, răspunse Oliver ambiguu.

Interviul mai dură câteva minute, apoi atenţia se mută către un alt invitat. Dar Laurel rămase nemişcată în faţa televizorului, butonând telecomanda în speranţa că va mai găsi o altă apariţie a lui Oliver.

Pentru ea, nimic nu se schimbase. Era doar o reconfirmare a ceea ce ştia deja şi anume că încă-l mai iubea şi avea să-l iubească întotdeauna.

De la Marshall and Marshall primise un răspuns plăcut, dat dezamăgitor. Pentru moment nu erau locuri vacante, aşa că singura soluţie fusese să accepte o slujbă cu

jumătate de normă de la
agenţie, într-un magazin cu mai multe departamente.

Laurel tocmai se întrepta spre noul ei birou, într-una din după-amiezi, după ce luase prânzul, când observă că la departamentul de cărţi se desfăşura o nouă lansare de carte.

-Este pentru Jonathan Graves, o informă una din fetele din acel sector. Cu siguranţă am s-o cumpăr. L-ai văzut la televizor săptămâna trecută? Este superb!

Laurel îşi spuse că şi-ar prelungi agonia dacă ar încerca s-o citească, dar câteva zile mai târziu se trezi plimbându-se pe lângă raionul de cărţi, în pauza de prânz. Locul era foarte aglomerat, o mulţime de persoane îmbulzindu-se la raftul unde trebuia să fie cartea lui Oliver. Abia când se apropiase, Laurel înţelese motivul pentru care acea mulţime era agitată.

Oliver era în persoană acolo, semnând autografe pe paginile cărţilor.

Laurel împietri, simţind cum totul în jur începe să se învârtă, nevenindu-i să creadă.

El n-avea cum să ştie că ea era acolo, bineînţeles, dar cu toate astea în următoarea clipă ochii lui păreau să-i privească fix pe ai ei.

Era imposibil s-o fi văzut. Laurel grăbi pasul. Se îndoia că şi-ar mai fi adus aminte de ea, poate cu excepţia că reprezentase un subiect interesant. Nu rămăseseră nici măcar prieteni, mulţumită dorinţei ei stupide de răzbunare.

Cât de copilăreşte şi imatur se purtase, se gândi Laurel acum.

Se apropia Crăciunul, iar Laurel se văzu nevoită să facă cumpărăturile de sezon. Acum avea prieteni cu care şi l-ar fi putut petrece, tineri care locuiau şi ei singuri în Londra, dar ideea nu o entuziasma prea mult. Si-ar fi dorit să plece undeva departe. Agenţia avea liber un post de bucătar în Gstaad, dar se răzgândi imediat ce află că Oliver îşi va petrece Crăciunul în Elveţia, la gândul ridicol că s-ar fi putut întâlni. Dacă s-ar întâmpla asta, n-avea încredere în abilitatea ei de a-şi ascunde sentimentele.

Cu o săptămână înainte de Crăciun, primi o scrisoare din Dorset, retrimisă de cei de la Marshall, fosta întreprindere la care lucrase. Nedumerită, deschise nerăbdătoare plicul, surprinsă să descopere că era de la sora lui Oliver. Laurel presupuse că Elizabeth aflase de la Oliver că lucrase acolo şi bănuia că se întorsese să lucreze acolo. Dacă n-ar fi fost coincidenţă să întrebe de locuri vacante pe cei de la Marshall, n-ar fi primit probabil niciodată această scrisoare, ei neavând de unde să ştie noua ei adresă.

Era o scrisoare scurtă, dar plină de căldură, prin care Elizabeth o invita să petreacă Anul Nou cu ei. Organizau o mare petrecere, îi explică ea, subliniind:

“Nu trebuie să îţi faci griji în ceea ce-l priveşte pe Oliver. El a plecat în Elveţia, iar noi ne-am dori tare mult să te revedem."

Si Laurel şi-ar fi dorit enorm de mult să-i revadă, recunoscu ea, chiar dacă va trebui să audă şi numele lui Oliver. Stia că ar fi fost mai sigur şi mai înţelept să refuze, dar cu toate astea ceva o îndemnă să accepte, să fie cu cei care-i erau aproape lui Oliver.

Ar fi fost poastă să accepte, continuă ea să-şi spună, dar asta n-o împiedică să-i răspundă lui Elizabeth că ar fi încântată să-şi petreacă weekendul cu ei.

În următoarea săptămână, starea de spirit a lui Laurel oscilă între bucurie şi depresie. Cu toate că n-avea să se întâlnească cu Oliver, faptul ca va vorbi şi i se va povesti despre el, toate acele detalii familiare în care va pătrunde, o făceau să sufere.

Crăciunul trecuse repede, liniştit şi monoton, poate prea singuratic. Îşi cumpărase o rochie neagră, minunată pentru petrecere. Fusese într-adevăr uimitor de scumpă, dar pentru prima dată avea o rochie numai a ei. Ştia că petrecerea dată de Elizabeth va fi una sofisticată, aşa că luă rochia fără să se gândească prea mult, cu speranţa că va găsi în curând un loc de muncă permanent.

Elizabeth îi telefonă pe parcursul săptămânii, oferindu-i informaţii despre adresă şi modul cum să-i găsească.

“ Casa este imensă, îi mărturisi Elizabeth fericită. Familia soţului meu a moştenit-o de ani întregi şi sunt momente când simt că nu îi mai fac faţă. Dar uneori mă cuprinde un uşor sentimentalism amintindu-mi toate momentele minunate petrecute aici. Sunt atât de

bucuroasă că vii. Abia aşteptăm să te vedem cu toţii" încheia ea.

Drumul către Dorset fusese lipsit de evenimente. Laurel se oprise doar o dată pentru a lua prânzul. Un grup de bărbaţi o priviră cu admiraţie de la bar în timp ce lua masa şi cu toate că-i ignoră, simţi repulsie. Ar fi trebuit să-i mulţumească lui Oliver pentru ceea ce devenise acum.

După-amiază târziu ajunse la imensa casă pe care Elizabeth i-o descrisese la telefon.

Gemenii ieşiră primii, nerăbdători s-o revadă, făcând o adevărată zarvă. Imediat apăru şi Rick, roşind uşor când îi luă valiza. Cu siguranţă, gândi Laurel, în câţiva ani va fi copia fidelă a lui Oliver, deşi acum avea un aer copilăresc.

- Vino, întră, spuse Elizabeth îmbrăţişând-o cu căldură. Graham a trebuit să plece de urgenţă la spital. Unul dintre bebeluşi să grăbeşte să fie alături de părinţii lui înainte de Anul Nou.

Laurel intră mai întâi într-un hol dreptunghiular, plin cu o mulţime de haine groase, perechi de pantofi şi cizme de toate mărimile.

-Arată ca un infern, dar este acasă, îi zâmbi Elizabeth. De obicei este mai bine, dar doamna Simmond, cea care mă ajută în casă, este în concediu.

- Asta înseamnă că o să-mi permiţi să-ţi dau o mână de ajutor. Mai aşteptţi şi alţi musafiri? întrebă Laurel

Gemenii o priviră poznaş, gata să spună ceva, dar Elizabeth zise repede.

- Ei...nu sunt sigură încă. Vino să-ţi arăt mai întâi camera ta, apoi vom bea o ceaşcă de ceai în linişte. Ann este plecată la o prietenă momentan ştii că fetele sunt nedespărţite la vârsta asta, şi bineînţeles abia aştepta să-i arate noua bicicletă. Sper doar că am făcut un lucru bun. Drumurile de aici sunt destul de liniştite, dar niciodată nu se ştie... Urmează şi câteva cursuri, pentru a ne asigura că ştie ce face. Oricum, nu-i prinde rău.

O conduse pe Laurel într-un dormitor drăguţ, decorat floral.

- Iniţial a fost o casă parohială, continuă Elizabeth. Stăbunicul soţului meu a fost preot aici şi a cumpărat casa de la biserică şi de atunci familia soţiului meu a locuit aici.

- Este minunată, declară Laurel cu francheţe, entuziasmată de peisajul mirific de iarnă ce se zărea pe fereastră.

- Nu tot timpul. Dar te las acum să despachetezi şi te aştept jos să mai povestim la o cană de ceai. În seara asta suntem doar noi cei
din familie la cină.

- Bănuiesc că ai o mulţime de lucruri de pregătit pentru petrecere, îi spuse Laurel zâmbind. Pot să te ajut cu ceva?

- Ei bine, de fapt am totul sub control, cu toate că nu prea pare a fi aşa. Aici, obişnuim să lăsăm lucrurile în voia sorţii. Cu siguranţă, nu va fi genul de petrecere fastuoasă cu care te-ai obişnuit la Londra.

După ce Laurel despachetă, coborî şi o găsi pe pe sora lui Oliver în imensa sufragerie.

- Exact la timp, îi zâmbi Elizabeth, arătând către tava cu ceai. Acum, aşază-te şi spune-mi ce ai mai făcut. Eşti o fiinţă foarte greu de găsit.

- Am lucrat în străinătate câteva luni, spuse Laurel acceptând o ceaşcă cu ceai şi mângâind retrieverul care tocmai apăruse lângă picioarele ei. Obositor, dar foarte incitant. Mi-a plăcut mult.

- Mă bucur enorm că ai reuşit să treci peste trecutul tău, comentă Elizabeth. Oliver va fi încântat să audă asta. Îşi face griji pentru tine.

- Nu este nevoie, spuse Laurel aplecându-se către ceaşca de ceai astfel încât Elizabeth să nu-i observe expresia. Simplul fapt că cineva îi rostise numele, îi trezi în suflet un amestec de nelinişte şi emoţie, zădărnicindu-i toate eforturile de a-l scoate din mintea ei pentru totdeauna.

- Încearcă tu să-l convingi de asta. N-a fost foarte încântat când a descoperit că am fost complice la escapada ta.

Cât de slabă putea fi încât să se lase dominată de acel val intens de plăcere provocat de o discuţie atât de nesemnificativă.

- Îmi pare rău dacă plecarea mea bruscă a însemnat încetarea cercetărilor lui în ceea ce mă priveşte...

- Draga mea, ai fugit pentru că ai început să te

îndrăgosteşti de el, o completă Elizabeth încet. Poate dintr-un anumit punct de vedere, plecarea ta a fost inevitabilă.

- Din cauza trecutului? o întrebă Laurel, surprinsă să constate cât de uşor şi fără nicio reţinere îi era să vorbească despre asta. Si eu m-am gândit la asta o perioadă, mărturisi Laurel. Am crezut chiar că ceea ce simt pentru el era o reacţie întârziată a primei noastre întâlniri din perioada procesului, când aveam încredere în el. Păruse atunci atât de sincer, atât de înţelegător. A fost un adevărat şoc când am aflat că de fapt mă foloseşte, ca şi atunci când i-am citit pentru prima dată articolul despre mine. Ani de zile, nu mi-am dat seama ce simţeam de fapt pentru el, transferând ura pe care o aveam pentru tatăl meu vitreg asupra lui. Dar când l-am reîntâlnit pe Oliver şi când mi-a explicat de ce făcuse ceea ce făcuse şi ce a simţit atunci când şi-a dat seama că greşise, am realizat că uram un personaj construit doar în mintea mea. Adevăratul Oliver era foarte diferit şi m-am trezit îndrăgostindu-mă de el

- Nu te-ai gândit niciodată că sentimentul ar putea fi reciproc?

- Cum ar putea fi? dădu Laurel din umeri. Stiu doar că-i era oarecum milă de mine. Dar în esenţă, în ceea ce mă priveşte pentru el am fost doar un subiect interesant de studiat.

- Dar a făcut dragoste cu tine, îi reaminti Elizabeth

- Dacă poţi să-i spui aşa. Aşa cum ţi-am mai zis, cred că

doar a încercat să descopere dacă poate trece prin zidul de teamă pe care îl construisem în jurul meu. Nu s-a implicat sentimental în niciun
fel. A fost doar un experiment, o serie de experimente.

- Ai citit noua lui carte?

- Nu. Am vrut s-o cumpăr, dar m-am răzgândit. Presupun că acum el e în Elveţia.

Laurel se detestă că întrebase, dar vorbind despre trecut o cuprinsese nostalgia, sentiment pe care ar fi vrut să-l ignore în weekendul ce o să urmeze

- A petrecut Crăciunul aici, zise Elizabeth. Cred că aud o maşină. E posibil să fie Graham.

Elizabeth se ridică, iar Laurel o invidie pentru zâmbetul nerăbdător care i se ivi pe buze când privi pe fereastră. I se părea minunat ca după atâţia ani de căsătorie să vadă doi oameni care se iubeau cu adevărat. Oare ea se va căsători vreodată? Oarecum, se îndoia de asta.

Graham Turner se dovedi cel puţin la fel de plăcut ca şi soţia sa. Un om cu un dezvoltat simţ al umorului, perechea potrivită pentru cineva ca Elizabeth.

- Îţi vine să crezi că au fost gemeni? răpunse el nerăbdării soţiei sale. Derek este foarte ameţit şi chiar puţin speriat, dar Moira s-a descurcat excelent la naştere. Avantajul de a fi doctor, continuă el zâmbindu-i lui Laurel. Este un adevărat miracol să participi la venirea pe lume a unei vieţi, miracol ce n-o să-şi piardă niciodată din vrajă şi din intensitate. Ce avem la cină?

Elizabeth râse uşor şi îi făcu din ochi lui Laurel:

- Are un apetit la fel de mare precum vorbeşte! La cină avem una din mâncărurile tale preferate: friptură de vită cu sos. Tocmai mi-am amintit că mai aveam ceva de făcut în bucătărie.

La cină, Laurel avu ocazia să observe întreaga familie în ansamblu, simţind un fior de invidie la bucuria permanentă pe care o etalau. Gemenii îl tachinau pe Rick în legătură cu ultima lui iubită, tatăl lor atenţionându-i de fiecare dată când depăşeau limitele, antrenând-o pe Laurel în fiecare discuţie ca şi cum ar fi făcut parte dintre ei dintotdeauna.

După cină, Laurel ajută la spălatul vaselor, înveselind-o discuţia de mai târziu din sufragerie dintre gemeni şi tatăl lor în ceea ce priveşte importanţa educaţiei.

- Te-au epuizat, nu-i aşa? îi zâmbi Elizabeth cu căldură, după ce plecară cu toţii să joace tenis de masă.

Laurel fusese şi ea invitată, dar nu se mai simţea în stare. Fusese o zi neobişnuit de lungă, oboseala făcându-şi simţită prezenţa

- Unul din avantajele faptului că avem o casă atât de mare este acela că avem spaţiu suficient pentru hobbyurile fiecăruia. Am transformat pivniţa într-o cameră cu jocuri, ceea ce-i ţine ocupaţi în timpul liber!

Laurel nu-şi mai amintea ultima dată când dormise atât de bine, se gândi ea a doua zi dimineaţă. Probabil era din cauza aerului proaspăt şi a atmosferei vesele din casă. Un

nas rece îi atinse uşor degetele când Laurel deschise ochii, zărind retrieverul auriu lângă marginea patului dând jucăuş din coadă.

- Susie, fată obraznică ce eşti!, o auzi pe Elizabeth exclamând din spatele uşii. Îmi pare rău, Laurel că te-a trezit, îşi ceru ea scuze, aducând o tavă cu ceai. Susie s-a angajat neoficial să aibă grijă de musafiri şi s-a furişat aici fără s-o văd, cu toate că ştie că nu are voie sus.

- E atât de târziu! se uită Laurel speriată către ceas.

Era aproape nouă, oare ce au crezut cei din familia Turner despre ea?

- Nu-ţi face griji. Mă bucur că ai dormit bine. Vroiam să te anunţ draga mea că astăzi urmează să vizitez o prietenă căreia i-am promis de câteva zile că voi merge. Am fost împreună la acelaşi liceu şi obişnuim să ne vizităm de câteva ori pe an. Îmi pare rău că va trebui să rămâi singură; aş amâna, dar ..

Elizabeth părea atât de îngrijorată, încât Laurel spuse repede:

- Nu, fii liniştită, nu-ţi face griji pentru mine. Îţi promit că voi găsi o ocupaţie pentru câteva ore.. Poate o să te ajut cu ceva legat de petrecere.

- Ăă...da... bine, nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta, dar dacă nu te deranjează...

Cum prietena ei locuia în Bath, trebuia să plece imediat după prânz, îi explică Elizabeth lui Laurel. Graham o însoţea, iar Laurel îşi propuse să iasă la plimbare, vrăjită de

peisajul văzut pe fereastră, dar Elizabeth păru complet îngrozită la auzul ideii.

-Ăă, nu...asta... ăăă...

-Vremea nu arată foarte bine, interveni Graham. Temperatura pare să scadă foarte repede şi doar dacă ai vestimentaţia necesară ţi-aş recomanda o plimbare.

Poate îşi imaginau că era tipul orăşeanului care nu s-ar descurca într-o astfel de împrejurare, reflectă Laurel, dar cu toate astea nu-şi dorea să-i îngrijoreze, aşa că încercă să caute altceva cu ce să-şi ocupe timpul.

Se gândi că ar putea juca tenis cu gemenii, dar imediat ce părinţii lor plecară, băieţii o anunţară că trebuie să se întâlnească cu câţiva prieteni în centrul orăşelului.

Oare era ceva în neregulă cu ea? se întrebă Laurel amuzată. Cel puţin Susie părea să se simtă bine în compania ei.

Chiar şi Rick o părăsi, gemenii explicându-i că urma să se vadă cu iubita lui. Lui Laurel nu-i rămaseră prea multe de făcut, rămânând în cele din urmă singură.

Cu gândul la petrecere, se hotărî într-un final să se bucure de o baie luxuriantă în sala drăguţă de lângă dormitor, urmată de o manichiură atentă. Până la urmă era un mod rafinat şi relaxant al unei femei de a-şi petrece o după-amiază.

Abia ieşise din apa parfumată cu loţiunea ei preferată, când auzi motorul unei maşini oprind în faţa casei. Era prea devreme ca Elizabeth şi Graham să se fi întors şi gândindu-

se că ar putea fi cineva care ar avea nevoie de un doctor, îşi luă grăbită halatul de baie şi coborî.

Laurel ajunse în faţa uşii exact când auzi zgomotul unor chei. Când uşa se deschise, Susie, grozav de entuziasmată, ieşi repede dând din coadă cu plăcere.

-Jos, Susie, câine prostuţ ce eşti!

Vocea familiară o împietri pe Laurel, rămânând cu ochii mari, nemişcată la vederea lui Oliver. Părea mai înalt, îmbrăcat în pantaloni negri şi haină gri. Părul îi crescuse, şuviţe rebele atârnându-i până la gulerul hainei, îşi dădu seama Laurel în timp ce el mângâia cu blândeţe câinele.

Ciudat era faptul că el nu părea să fie surprins de prezenţa ei, cu toate că ochii îi sclipeau bizar, transmiţând ceva ce Laurel nu putea
înţelege.

Oliver îndepărtă încet câinele, adresându-i-se foarte firesc:

- Bună, Laurel!

- Am crezut că eşti în Elveţia! reuşi Laurel să spună, uimită, sprijinindu-se de balustrada scării, fiindu-i teamă ca nu cumva picioarele să-i cedeze.

- Ştiu, răspunse el scurt. Hai să intrăm în casă!

O luă de braţ, şi în ciuda halatului gros, Laurel era conştientă de strânsoarea degetelor lui.

- Ai fost foarte ageră, zise el la fel de concis, închizând uşa.

Laurel îşi simţi gura uscată, tremurând de nesiguranţă

sub
privirea întunecată şi încruntată a lui Oliver.

- Eu... n-am ştiut că mă cauţi.

- Termină Laurel, rosti el tărăgănat, cu ironie. Ştiu că poţi mai mult, aşa cum ştii că avem mai multe lucruri de discutat.

- Dacă te referi la ceea ce am scris în agendă începu ea nesigură a fost o greşeală de care mi-am dat seama pe parcurs. Era ceea ce credeam eu că simt în legătură cu tine, înainte să-mi dau seama că... niciodată n-aş fi putut face ce plănuisem.

- Deci, să înţeleg că până la urmă nu mă urăşti?

În privirea lui era o notă curioasă de nesiguranţă, ce o făcu pe Laurel ca pulsul să-i bată nebuneşte.

Se întoarse privind către masă, uimită să descopere un exemplar al cărţii lui. O ridică uşor, zăpăcită de faptul că el o urmărea atent.

- Ai citit-o?

Laurel dădu din cap în semn că nu.

- Mi-aş dori s-o citeşti, dar nu chiar acum. Mai întâi trebuie să discutăm. De ce ai fugit de mine, Laurel? Şi nu numai o dată. Şi atunci, în librărie, ai dispărut în timp ce eu încercam să-ţi spun că vreau să-ţi vorbesc. Deci o văzuse, nu fusese doar imaginaţia ei că ar fi încercat să-i comunice ceva.

- Despre ce să discutăm? Am crezut că experimentul tău a luat sfârşit.

- Despre ce naiba vorbeşti? întrebă el schimbându-şi brusc expresia feţei, apoi murmurând răguşit: pentru Dumnezeu, Laurel, chiar trebuie să mergi prin casă pe jumătate dezbrăcată? Cum naiba să mă concentrez la ceea ce spun, când nu mă pot gândi decât la faptul că nu porţi nimic sub halatul ăla şi cât de disperat sunt să te ating. Dumnezeule, Laurel, dacă ai şti cât de mult te-am dorit în ultimele luni. A fost un iad, dar nimic nu se compară cu asta. Te iubesc - spuse el cu o voce profundă - şi Dumnezeu să mă ierte, cu toate că mi-am jurat că n-o să te şantajez emoţional ca să te am în braţele mele. Dar nu mă pot abţine, la fel cum nu mă pot abţine să nu fac asta. Te iubesc, lucru care mă sfâşie, încheie Oliver nedesluşit, sălbatic, prinzând-o în braţe şi sărutând-o fierbinte.

Laurel simţi o nevoie imperativă, care nu semăna cu nimic din ce experimentase anterior. Pentru câteva clipe, îşi impuse să nu simtă nimic mai mult decât dorinţa pentru el, răspunzând cu ardoare apropierii lui, savurând senzaţia rece când îşi trecu degetele prin părul lui des, alunecându-i pe umerii puternici, înainte ca el s-o elibereze.

- Laurel, nu poţi să te comporţi aşa cu mine fără să simţi nimic, murmură el privind-o de la distanţă.

- Nu? îl privi Laurel cu sfială pe sub genele dese, conştientă
brusc de puterea pe care o avea asupra lui. El chiar o iubea!

- Laurel!

Oliver o privi speriat, rugător, dar de data asta ea fu aceea care se apropie de el, deschizându-i uşor nasturii de la cămaşă, punându-şi încet palma în locul unde inima lui bătea puternic.

- În regulă, poate este doar atracţie fizică, dar poate fi baza la ceva mai mult, ceva ce pe viitor... El se opri, Laurel simţindu-i inima vibrând de întrebări şi de iubire.

- Oliver, nu ţine doar de fizic, spuse ea tremurând. Eu chiar te iubesc. De aceea am fugit. Am crezut că doar mă foloseşti şi de aceea n-am mai putut rămâne.

- Oh, Dumnezeule, murmură el răguşit. Am irosit atât de mult timp. La început am vrut doar să te ajut, sau cel puţin asta mi-am spus. Te rog, încearcă să mă înţelegi, Laurel. În toţi aceşti ani am purtat o greutate imensă de vină, gândindu-mă la ce ţi-am făcut. Am încercat să te găsesc imediat după ce mi-am dat seama că am greşit, dar fără succes, şi când în sfârşit te-am reîntâlnit şi te-am văzut atât de speriată şi de plină de ură pentru mine, am simţit că trebuie să te ajut. Dar a fost un plan care s-a întors împotriva mea. Poate că acum este momentul să recunosc că de când te-am întâlnit prima dată ai aprins ceva în mine, ceva ce nu aveam dreptul să simt şi din cauza asta m-am comportat ca un nebun cu tine. Mama mea m-a avertizat că te judecam greşit, dar n-am ascultat-o. Îţi sunt dator să-ţi explic relaţia mea cu Peter, verişorul meu, moartea lui...

Oliver se opri şi Laurel îl luă cu căldură de mână.

- Nu încerc să scuz ceea ce nu poate fi scuzabil, continuă el confuz, dar în acel moment toate erau amestecate nebuneşte. După moartea lui Peter îl visam în fiecare noapte, întrebându-mă dacă nu ar exista o cale prin care să-l salvez şi într-un fel sau altul te-am implicat şi pe tine în povestea mea. Când mi-am revenit şi am descoperit adevărul, era deja prea târziu, iar coşmarurile cu Peter au fost înlocuite de cele cu expresia ta rănită care nu încetau să mă urmărească.

Abia acum înţelegea Laurel de ce îi spusese că nu era singura care suferea din cauza lor.

- Te-am întâlnit din nou şi de data asta eram hotărât să mă revanşez, dar în acelaşi timp mă luptam cu mine însumi. O parte din mine vroia să fie altruistă, să te ajute să te eliberezi complet de trecut, iar cealaltă era geloasă şi posesivă, dorindu-mi să fii liberă ca să poţi fi a mea şi nu a altui bărbat. Am dus o bătălie permanentă împotriva dragostei mele pentru tine, încercând să nu te rănesc cu ceea ce simţeam. Mi-am spus că trebuie să stau deoparte şi să te las să faci propriile alegeri, dar în tot acest timp... în tot acest timp te-am vrut doar pentru mine. Vroiam să mi te dăruieşti mie şi numai mie, să mă iubeşti la fel de mult cât te iubeam eu. De asemenea, nu vroiam să te atrag într-o relaţie bazată doar pe atracţie fizică, înainte să descoperi ce înseamnă dragostea pentru viaţă, dragostea pentru mine. Dar asta nu m-a împiedicat să fiu al naibii de gelos când am crezut că ţi-ai petrecut noaptea cu Chas,

oferindu-i ceea ce mi-ai fi putut oferi mie. Aproape înnebunisem atunci de gelozie, la fel cum mă chinuia dorinţa de a te atinge de fiecare dată când mă apropiam de tine. Uneori trebuia să-mi impun să nu te ating. Dar cu toate astea nu am putut să mă opresc să nu te iubesc şi m-a torturat gândul că eram destinat să mă confunzi mereu cu tatăl tău vitreg.

- Obişnuiam să te visez, mărturisi Laurel tremurând. Începusem să visez că tu erai acela care mă atinge, şi nu el şi... - respiră adânc, recunoscând pentru prima dată -... în visele mele îmi plăcea ca tu să mă atingi. Poţi să mă înţelegi? Trebuia să-mi interzic să mai visez la tine pentru că era ca şi cum aş fi recunoscut că mi-ar fi plăcut să fiu atinsă de el. Si de aceea am preferat să cred că vreau să mă răzbun pe tine, dar... Buzele lui opriră cuvintele pe care Laurel ar fi vrut să le spună, iar când îi dădu drumul ea încă mai tremura de plăcere la atingerea lui.

- Laurel...

- N-aş fi plecat cu Chas, dacă n-aş fi văzut acele notiţe, acea carte...

- Care notiţe?

Laurel îi explică despre notiţele pe care le citise, când urcase să-i aducă haina, înainte să plece la Arles, iar încruntarea lui dispăru.

- Laurel, n-am scris acele notiţe pentru că intenţionam să scriu despre tine, spuse el cuprinzându-i obrajii în palme. Din întâmplare, tu eşti în cartea mea, amândoi

suntem acolo, dar nu aşa cum îţi imaginezi tu. Este povestea noastră şi sper ca atunci când o vei citi vei fi de acord că este cel mai bun lucru pe care l-aş fi putut crea, dar acele notiţe...poţi să le numeşti obişnuinţă, dacă vrei. Le scriam doar pentru că mă ajutau să-mi clarific gândurile. Stiam atunci că nu sentimentul de vină era principalul meu motiv şi că atitudinea mea faţă de tine era departe de a fi altruistă. Speram ca acele cuvinte scrise pe hârtie să mă ajute să înţeleg ce simţeam pentru tine, să-mi înţeleg pur şi simplu trăirile. Iar ele mi-au confirmat ceva ce inima mea ştia deja, şi anume că mă îndrăgosteam nebuneşte şi irevocabil de tine. Cât despre cărţile pe care le-am cumpărat în timp ce eram la Arles, mi-a venit o idee pentru o nouă carte. Cât timp am lucrat ca reporter, am scis despre deţinuţi şi vroiam să fac nişte investigaţii privind personalitatea criminalului. Atunci când am văzut acele cărţi, m-am lăsat purtat de impuls şi le-am cumpărat. Eram atât de nebuneşte îndrăgostit de tine, încât nu mai gândeam logic... Vezi, spuse Oliver, amândoi am tras concluzii greşite, acuzându-ne pe nedrept unul pe celălalt. Când am văzut ce scrisesei tu... Dacă ai fi ştiut că aveai o armă mult mai puternică la îndemână... spuse el reamintindu-i că rostise exact aceleaşi cuvinte şi atunci...dragostea mea pentru tine... îi şopti el la ureche. Poţi să mă ierţi, Laurel? o întrebă el cu o durere în glas din care ea înţelese că nu se va putea ierta niciodată pe el însuşi.

Dar dragostea ei îi umplea din ce în ce mai mult sufletul, lăsând în urmă trecutul şi toată durerea.

- Doar dacă îmi promiţi că te vei ierta pe tine însuţi, spuse ea încet. Toate greşelile sunt umane, îţi aminteşti? Şi după ce ţi s-a întâmplat cu Peter, pot înţelege...

- Nu.... Nu ştiu ce am făcut să te merit, Laurel, răspunse el acoperind-o cu sărutări. Vreau să citeşti cartea. Am scris-o pentru tine, ca dovadă a dragostei mele. Este mai mult despre mine, despre ceea ce ţi-am făcut, despre chinul dragostei mele...

Laurel îşi puse degetele pe buzele lui, îndemnându-l să nu se mai tortureze.

- Şi are un final fericit?

O clipă, Oliver păru încurcat, dar când zări zâmbetul ei, redeveni cel pe care Laurel îl cunoştea şi-l iubea.

- Mă interesează mai mult începuturile fericite, răspunse el zâmbind la rândul lui. Si am impresia că tocmai urmează să încep ceva. Cât de repede te simţi în stare să te căsătoreşti cu mine? Mă îndoiesc că vom scăpa ieftin, mai ales câte a făcut Elizabeth să te aducă aici.

- Si cât a insistat întrebându-mă dacă nu credeam că eşti îndrăgostit de mine... spuse Laurel fericită.

- Hmm...deci a ştiut întotdeauna. Deşi am crezut că până şi sora mea va fi surprinsă aflând că m-am îndrăgostit de o fată care avea atunci abia cincisprezece ani. Îmi tot repeta că nu-ţi sunt indiferent, dar eu vroiam să aud asta de la tine...Simţi ceva ? Îi şopti el uşor, seducător la

ureche. Simţi ceva pentru mine, Laurel?

- Totul, rosti ea, plutind de fericire sub sărutul lui fierbinte.

- Imediat ce voi putea, te voi duce în Provence, spuse Oliver luând-o în braţe. Dar de data asta nu ca secretară, ci ca soţia mea şi în patul meu.

- Curând? sugeră Laurel, plină de speranţă, ridicându-se uşor pe vârfuri ca să-i poată săruta buzele, confirmându-i dragostea.

Dragostea lor, gândi Laurel ameţită de plăcerea buzelor lui. O dragoste la care nu visase niciodată că va fi a ei.

- Foarte curând, promise el nerăbdător. Cu cât mai repede, cu atât mai bine!

Sfârşit